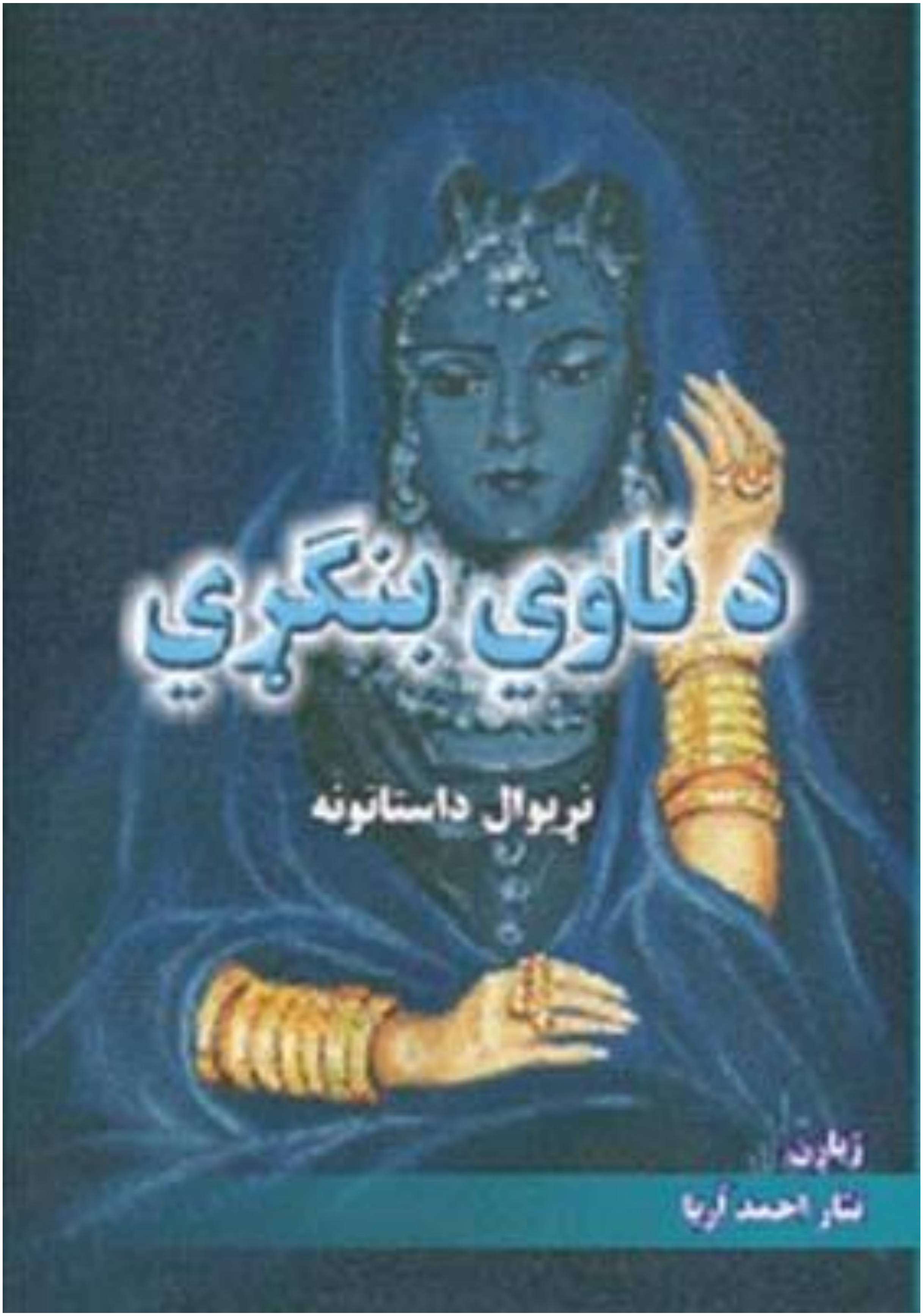

Download from: ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

د کتاب پېژندنه

|||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

کتاب : د ناوي بنګړي

ليکوالان :بېلابېل

ژباړن : نثار احمد آريا

خپروونکې:

بېنوا فرهنګي ټولنه_ کندهار

د خپرونو لړ) : 17(

چاپکال : 1383ل کال

کمپوز/ ډيزاين : مختار احمد انتقام

کمپيوټرچاري:

بېنوا کمپيوټر ځانګه

Download from: ketabton.com

موږ څه وایو!

ډېره د خوښۍ خبره ده، چي په دې وروستیو کي د ځوانانو مینه له خپل فرهنګ او ادب سره اورنۍ شوې ده او د خپل فرهنګ د بډاینې لپاره یې لارې چارې مشخصې کړې او درانه ګامونه ورباندې اخلي، چي پر دې لار یې ټولو اړتیاوو ته په پام سره چوپړ ته ملا تړلې ده .

د دغسي فرهنګ مینو، هڅاندو او خواریکښو زلمیو له ډلي څخه یو هم ځوان او با استعداده نثار احمد آریا دی، چي همدا اوس- اوس یې د غوره کیسو یوه ژباړل شوې ټولګه ستاسو په لاس کي ده او زموږ دا هیله ده چي د ذوق ژبه، به پر وټکوئ.

ښاغلی اریا که له یوې خوا د پښتو لنډې کیسه لیکني پر ډګر راټوکېدلی خدایي غاټول دی، خپله هم لنډه کیسه لیکي او د لنډې کیسې لیکني بریالۍ تجربې کوي، دغه راز د نورو لیکوالو له غوره کیسو څخه هم ژباړې کوي.

ښاغلی اریا د لنډو کیسو په ټاکنه کي د ښه ذوق څښتن دی او زموږ د دې خبري زبات به ان شا الله تاسو د دغي ټولګي په منځ- منځ کي ووینئ. د ګران اریا یوه ډېره ښه ځانګړنه دا ده چي ده خپله ټوله پاملرنه یوازې او یوازې د لنډې کیسې مطالعې او تجربې ته اړولې ده، دی هڅه کوي چي یو کار وکړي او پوخ یې وکړي. نو موږ به د ده د لومړني فرهنګي چوپړ لومړنۍ بېلګه (د ناوي بنګړي) ستاسو د ذوق مخي ته کښېږدو.

خدای دې وکړي چي خوښي مو شي او موږ به خپلي خبري په دې دعا رالنډې کړو، چي خدای دې وکړي زموږ دغه نوی غوړېدلی ګل د وخت له سړو او نامردو سیلیو څخه تر ډېره په امان واوسي او خوږبویي یې تر ډېره په لره او بره پښتونخوا کي خپره وي او د ټولو پښتنو دماغونه په تر او تازه وي.

امین ثم امین

په ادب، مینه او درنښت

بېنوا فرهنګي ټولنه_ کندهار

Download from: ketabton.com

پایله

ګیډو موپاسان/فرانسه

له ډوډۍ څخه وروسته مېلمستیا ته راغلي سړي د چلم څکولو لپاره په بله کوټه کي سره راټول شول، او له غره، وره خبري پیل شوې، په خبرو، خبرو کي د هغو میراثونو یادوني پیل شوې، چي ډېري عجیبي او نادري وې، پدې وخت کي ښاغلي انتوني یوه په زړه پوري کیسه وکړه، ښاغلی انتوني د ښار له وتلو وکیلا نو څخه دی، هغه وویل" نن سبا زه د یوه داسي وارث په لټه کي یم چي په ډېر بد حالت کي غیب شوی دی، هسي خو دا یوه عادي کیسه ده، چي په نړۍ کي هر مهال رامنځ ته کیدای شي، خو تفصیل یې ډېر دردونکی دی.

تقریبا شپږ میا شتي مخکي یو ې شتمني کونډې ما ته د یوه سړي له لاري بلنه راکړه، چي د هغې کور ته ورشم، هغې بخښنه غوښتې وه چي د ناروغۍ له امله هغه خپله زما دفتر ته نشي راتلای، زه د هغې لیدو ته ورغلم، له څو رسمي جملو وروسته هغې راته وویل:" وکیل صاحب! زه غواړم چي تاته یوه ډېره مهمه او سپېڅلې دنده دروسپارم، ما ته د دې کار لپاره تر ډېر غور وروسته غوره کړی یې ، زما د ژوند شپېې نوري لنډې شوي دي، کوم کارچي غواړم تا ته یې وسپارم، هغه به ته زما له مړیني وروسته پیل کوې، پر مخا مخ مېز زما وصیت نامه پرته ده، او ورسره د لسوزرو "فرانکو" نوټونه هم دي، که چېرې ته پخپل کار کي پاته راغلې، نو همدا لس زره فرانکه خپل فیس وبوله، اوکه چیري بریالی شوې، نو زما له وصیت سره به سم یو لك فرانکه نوري تاته د جایزې په توګه درکړل شي، ماله هغې وپوښتل چي هغه غواړي په ما کوم کار وکړي؟ هغې ځواب راکړ، چي زه به د هغې ورك زوی ور پیدا کوم، چي د دې د ټولي شتمنۍ یوازینی وارث دی، کونډې دا خبره بیا تکرار کړه چي زه به د هغې له مړني وروسته خپل لټون پیل کوم، او هغه باور لري چي دا به ډېر ژر مړه شي، هغې له ما هیله وکړه چي زه هغې ته تکیه ورکړم او پرکټ یې د دې لپاره کښېنوم، چي هغه خپله کیسه ماته وکړي، چي کیسه واورم، نو کیدای شي، چي زه د خپلي دندي پلان ترتیب کړم،کونډه په ریښتیا هم ډېره ناروغه وه، سره له دې چي زه ډاکټر نه وم خو بیا مي هم اندازه لګولای شوه، چي هغه نوره د یو څو ورځو مېلمنه ده.

کونډې خپله کیسه داسي پیل کړه "ښاغلې! ته هغه لمړنی کس یې چي زه داکیسه ورته کوم، د دې لپاره چي تاته زما د درد اوخوږ احساس وشي، ځکه ته یو خواخوږی انسان رامعلومیږې، زه باور لرم، چي ته زما بدبختي داستان واورې نو زما د زوی په لټه کي به هیڅ کمزوري نه ښیې، زه نه غواړم چي ډېره لیري لاړه شم ځکه داسي نه وي چي د څه دربشودلو وړاندي زما ځواك ځواب راکړي."

Download from: ketabton.com

تر واده وړاندې ما له یوه هم سینه څوان سره مینه کوله، ما پټیلې وه چې له هغه سره به واده کوم، خو زما مور او پلار په دې خوښ نه وو، ځکه زما محبوب شتمن نه و، زه یې یوه لوړ او شتمن سړي ته ورکړم، ما د دې واده مخالفت و نه کړ، ځکه چې زه هغه وخت کم سینه، بې تجربې او د مور او پلار په خوښه وم"

څو کاله ورسته ځینې مهمې پېښې را منځ ته شوې، له یوه لوري زما محبوب بل واده وکړ او له بل لوري زما یو ډېر ښکلی زوی وزېږېد، د زوی له پیدا کېدو دوه کاله وروسته زما مېړه مړ شو، او په دې لویه نړۍ کې زه د یوه زوی او خپلې ډکې څوانۍ پیټي ته یوازې پاته شوم"

"زما محبوب چې زما د مېړه له مرګه خبر شو، نو هغه ډېر خواشینی شو، په دې نه چې زما مېړه مړ شوی و، بلکې په دې چې هغه بل واده کړی و، او اوس سره له دې چې د هغه لار پاکه وه، هغه له ما سره واده نشوای کولای، هغه د عذر لپاره ماته راغی، او پر دې غم یې په چیغو، چیغو وژړل، زما زړه ټوټې، ټوټې شو.

"له دې وروسته زما کور ته د هغه راتګ پیل شو، همدا زما لویه غلطي وه، ځکه ما باید په لمړیو شپو کې هغه له خپله کوره منع کړی وای، خو دا چې زه د مېړه بې وخته مرنې ډېره ځورولې وم، نو ځکه مې خپل محبوب ته د دوستۍ تر بریده د اړیکو ساتلو اجازه ورکړه، خو دا اړیکې ډېر ژر د دوستۍ له بریده واوښتې، معلومداره خبره ده چې همداسې به کېدلای، ځکه زه څوانه وم، یوازې وم، او له هغه سره مې مینه وه، موږ ښځې باید څنګه راز، راز تکلیفونه وزغمو"

بیا داسې وخت راغی چې د هغه ډېرې شپې به له ما سره تېرېدې، هغه واده درلود، زه کونډه وم او یو زوی مې هم درلود، نور نو موږ ته مناسبه نه وه چې مینه او عاشقي وکړو، ما باید لمړی لا دغه خطر حس کړی وای، خو افسوس چې احساساتو مې پر عقل پرده غوړولې وه، زه له فطري غوښتنو څخه مغلوبه شوې وم، نتیجه یې دا شوه چې هغه ټول څه وشول چې باید نه وای شوي، زه د هغه یو ډول یارانه وګرځېدم، ښایي ته به فکر کوې چې دا ټوله ګناه زما زه، خو داسې نه ده، کیسه دا سې وه چې زما مینې او یوازیتوب زما د محبوب حوصله ور لوړه کړه، د هغه غوښتنې له یوې نه بلې ورځې ته پسې ډېرېدې، ما ډېر مزاحمت وکړ خو حقیقت دادی چې د ښځې کردار چې هر څومره کلک وي، که له یو سړي سره څو ساعته یوازې پاته شي نو د کردار ټول بنسټ یې له منځه ځي او داچې هغه تر واده وړاندې زما محبوب و...

همداسې څورلس کاله تېر شول، دغه څولس کاله زما د ژوند تر ټولو ښې شیبې وې، په دې زمانه کې زما زوی لوی شو، هغه دومره ځیرک او صالح هلك و چې یو مور ویاړ پرې کولای شوای، زما پر یار هم ګران و، موږ دواړو په ګډه هغه لوی کړ، د هغه د زده کړې لپاره زما محبوب ډېر زیار وکیښ، زما زوی به هغه ته کاکا ویل، له هغه سره یې بې کچه مینه کوله او د هغه یې ډېر درناوی کاوه، هغه یې خپل پلار، ښونکی، پالونکی او ملګری باله او په هر څه کې به یې له هغه سره مشورې کولې، هغه هیڅکله په خپل کور کې د کاکا پر شته والي نیوکه نه وه کړې، نیوکه خو لا

Download from: ketabton.com

پرېږده هغه تر اوسه دا هم نه و پو ښتلي چي کاکا هره ورځ زموږ کور ته داسي بې خاره ولي راځي، هغه له کوچنیوالي هغه خپل ځان او مور ته نژدې لیدلی و او هغه یې د خپل ځان مخلص ګڼلی وو هغه په خپل کور کي په کاکا عادي شوی و او هغه یې د ځان او مور خیر خوا ګڼلی و.

بیا یو وخت زما یار له خپلي ښځي سره د یوې میاشتي لپاره په سیل برتانیې ته ولاړ، هغه به هر وخت په کال یا دوو کلونو کي بهر ته په سیل تلی، خیر کله چي بیرته له برتانیې څخه راغی نو تر ټولو لمړی زما لیدو ته راغی، موږ ډېر احساساتي سره یو ځای شوو او په یو بل کي ورک شو، زما سد والوت،نه پوهیږم چي څومره وخت به تېر شوی و، خو چي ځان او شاوخوا ته مي پام شو، نو ټکان مي وخوړ، زه نابېره پوه شوم چي په کوټه کي دریم کس هم شته، ما چي سر را پورته کړ او د وره خوا ته مي وکتل نو پر سترګو مي توره شپه شوه، ما خپل زوی "هنري" ولید چي ژر وګرځېد او لاړ"

"زما پر سر اسمان را ولوېد، کشکي مځکه چاودلې وای او زه په ننوتلې وای او یا مي پر کړي وای او د همېش لپاره ورکه شوې وای، نه پوهیږم چي ما تر کومه سلګۍ وهلې او ژړل مي، زما زړه د چاودېدو په حال کي و، ټول بدن مي لکه په اور چي کبابېدی، زه د هغه کب په څېر ترپېدم چي له اوبو را ایستلی شوی وي او پر وچه یې غورځولی وي، وکیل صاحب! هغه مهال چي زما کوم حالت و، هغه زه په ژبه نه شم بیانولی، زما یار هم چوپ و، هغه له ما څخه لیري ناست و، هغه نه ماته ډاډ راکړ، نه یې له ژړا څخه منع کړم او نه هم نژدې راته راغی، ډېر ورسته هغه چوپتیا ماته کړه او و یې ویل:"زه د هنري پسې ځم، د هغه ... د هغه د پوهولو هڅه کوم، زه ... زه هغه ته وایم"

هغه هم لاړ، زه یوازي پاته شوم، د اوښکو چینې مي وچي شوې او ډېره کمزوري شوم، کله چي ښه سترې شوم نو پر کټ ولوېدم او د خپل تللي زوی په تمه شوم، زه چوپه وم په زړه کي مي ډول، ډول اندېښنو سر کړی و او له وېري په رېږد وم، کله چي به په نغري کي د کوم لرګي ټك شو نو زما ترهنده سترګي به د وره خوا ته واوښتې، یوې نا څرګندي وېري زما زړه په اوسپنزو زولنو کي را حصار کړی و، زه پوره باور لرم چي کوم سخت مجرم به هم داسي درد نه وي لیدلی،"د شپې په نیمایي کي ماته د خپل محبوب له لوري خبر راغی، چي هغه تر اوسه د هنري په پیدا کولو کي پاته راغلی دی، هغه پوښتلي و چي هنري خو به کوګر ته بیرته نه وي راغلی؟ ما ځواب ور ولېږه چي نه هغه تر اوسه بیرته کور ته نه دی راغلی، ته خپل لټون جاري وساته"

"زه ټوله شپه هغه ته په تمه ناسته وم، څو ځلي پر خپل زهني توازن باندي شکمنه شوم، کله به مي زړه راته ویل چي جامې وشلوم، ټوپونه ووهم او دومره منډې کړم، چي عصاب مي شل شي، کله به مي زړه و چي پر مځکه ځان وغورځوم، خو هیڅ غوښتنه دومره قوي نه وه چي ماته یو کوچنی حرکت راکړي، زه ټوله شپه ډول، ډول اندېښنو لاندي کړې وم، بد، بد چورتونه رالوېدل د توپاني جګړو غوندي په زهن کي راګرځېدل چي اوس به څه کیږي؟ که هغوئ دواړه سره مخامخ شول نو بیا به زما د زوی غبرګون څه وي؟ که هغه بېرته راغی نو زه به دومره توان ولرم

Download from: ketabton.com

چي له هغه سره مخامخ شم؟ هغه به بېرته راشي؟ که را نه شي نو زه به څه کوم؟ دا دومره لوی ژوند به یوازي څنګه تېروم؟

شین سهار و، چي زما مزدوري کوټې ته سر را ښکاره کړ، ما له دې پرته چي هغې ته وګورم په لاس د تلو اشاره ورته وکړه، نه پوهېږم چي هغه ولاړه که پاته شوه خو لږ وروسته په داسي حال کي چي یو ډاکټر ورسره ملګری و ماته نژدې راغله، ډاکټر ویل زه سربداله شوي یم، هغه زه پر کټ پرې ایستم او نور په ځان پوه نه شوم"

"مزدوري مي ویل چي زه تر ډېرو ورځو پوري سمه په هوښ کي نه وم، په همدې نا سم حالت کي به مي کله چیغي وهلې، کله به مي بغاري وهلې او کله به مي اپلاتي ویلې"

"کله چي زه پر سد شوم نو زما محبوب ماته نژدې ناست و، هغه ډېر ستړی او پرېشانه ښکارېدی، زما چي پر هغه سترګي ولګېدې نو سملاسي مي بېرته ورڅخه واړولې او د خپل زوی حال مي ورڅخه وپوښت، هغه راته وویل: ما چي هر څومره د هغه لټه وکړه بیا هم د هغه په موندلو کي پاته را غلم" ما هغه ته په قار وویل: سملاسي له دې ځایه پورته شه او زما زوی را پیدا کړه، تر څو چي دي هغه نه وي پیدا کړی له ما سره د لیدو هڅه مه کوه، هغه ولاړ"

"وکیل صاحب! له هغې ورځې راهیسي، نه زما زوی بېرته راغی او نه زما محبوب، ما له تېرو شلو کلونو راهیسي د هغوئ یوه مخ نه دی لیدلی، له شلو کالو څخه پرلپسې زه دغه عذاب ګالم، زه هره شیبه په تمه تېروم، هر وخت مي زړه دربیږي چي خدای خبر زوی به مي کله بېرته راشي، ته د دې سزا درد نه شې محسوسولای، دا یوازي د یوې مور زړه محسوسولای شي، هغه تمه چي پای نه لري ، اف " هغه چوپ شوه، بیا یې څو شیبې ورسته پسې وویل:" خو اوس هغه وخت رارسګېدلی چي دغه تمه پای ته ورسیږي، زما وخت رارسېدلی زما ژوند په خلاصېدو دی، ما د مرګ ښکالو اورېدلې ده، مرګ دي کور ته را ننوتلی دی او نور زه هم د ژوند هیله نه لرم، له دې شلو کلونو را هیسي چي زه کوم ژوند تېروم تر هغه مرګ وېرونکی نه دی"

او هغه زما محبوب، هغه له تېرو شلو کلونو څخه بې له ناغې زما کور ته راځي او زما د نوکرانو په منځګړیتوب له ما څخه د لیدو غوښتنه کوي، له هغه راهیسي ماته لوی، لوی لیکونه لیکي، زما له نوکرانوسره غوړمالۍ کوي، هغوئ ته لوی، لوی رشوتونه ور مني چي په یو ډول ځان دننه را پرېږدي او د یو څو شیبو لپاره له ما سره ووینې، خو ما هیڅکله هغه ته د لیدو اجازه نه ده ور کړې، د یوې شېبې لپاره هم نه، ځکه چي ... نه پوهېږم چي ولې؟ زه په دې پوره باور لرم چي که په هره شېبه کي هغه زما مخي ته راغی نو په هغه شیبه به زما زوی هم بیرته راشي او موږ دواړه به یو ځل بیا یو ځای ووینې، اف، زویه ... خدای خبر هغه به چیري وي؟ مړ به وي که به ژوندی؟ خدایزده چیري به پټ وي؟ په همدې وطن کي به و ي که به له سمندر پوري وتلی وي؟ زه به کله ور یادېږم که نه؟ نه پوهېږم چي اولاد خپل مور او پلار دومره ولي ځوروي؟ داسي سختي سزا وي ولي ورکوي؟ خپل زامن دومره بې رحمه کیږي ولې؟"

Download from: ketabton.com

يوې مور په داسي حال کي چي د مرګ شېبې يې شمېرګرلې په اسمان کي سترګي ښخي کړې او په دردناك ږغ يې خپل زوی ته ور ناري کړل:" زويه! زما زويکه! ته خو دومره ظالم نه وې، تا خو همېشه خندل او زه دي خندولم، ته دومره احساس نه لرې چي تا خپلي مور ته څومره سخته سزا ور کړې ده، تا خپله مور ژوندۍ ښخه کړې ده هغه مور چي له تا سره يې دومره مينه کول، چي کله به ستا تبه وه نو هغې به خوب پر ځان حرام کړ او ټوله شپه به ستا سرته ناسته وه"

"ګوره دغه ټولي خبري هغه ته وکړه" کونډې ماته وويل:" ورته کوې يې که نه؟ ژمنه ده؟ هغه تهووايه ... هغه ته ووايه زما زويه زما زړګيه! پر خپلي تللي مور رحم وکړه، وخت له هغې سره ډېره جفا وکړه، له کله راهيسي چي ته تللی يې، له هغې ورځي څخه ستا له مور څخه د ګور مړی جوړ شوی دی، اوس هغه په ريښتيا مړه شوې ده، ته خپله مور وبخښه، يو ځلي يې په مينه ياده کړه، ستا د دغه شل کلن بېلتون هره شيبه د هغې لپاره تر مرګ په کمه نه وه، او ستا په ياد کي يې د وينو اوښکي توی کړي وې او يو ځل د هغې قبر ته ورشه او هغې ته ور چيغي کړه چي مور جاني! هغه به پوه شي چي تا هغه بخښلې ده" کونډه په چيغو شوه، او بيا يې سلګۍ پيل شوې، زه چوپ ناست وم هغه دردېدلې ننداره مي کول چي يوازي يې پای زما په مخکي و، هغې په لاس ماته د تلو اشاره وکړه، زه چي پورته شوم نو هغې پرته له دې چي ماته وګوري په سلګيو راته وويل:"هغه ته دا خامخا ووايه چي ما ... چي ما له هغه وروسته بيا هيڅکله د هغه (خپل يار) مخ لا نه دی ليدلی، دا به ستا ډېره لويه مهرباني وي، نور نو ما يوازي پرېږده چي په خپلو ګورومونو کي ډوبه مړه شم"

زه دباندې راووتم له سترګو مي اوښکي رواني وې، څو ورځي وروسته خبر شوم چي هغه کونډه مړه شوې ده، ما د هغې په جنازه کي ګډون وکړ"

بيا ما له خپلو ټولو امکاناتو او اړيکو څخه کار واخيست، په پټو سترګو مي هڅي وکړې چي د هغې زوی پيدا کړم خو تر اوسه په خپلو هڅو کي بريالی شوی نه يم، تاسو چي د هغه په اړه هر فکر کوئ خو زه هغه يو مجرم زوی بولم.

Download from: ketabton.com

بندي

جرالډ کيريش

"تل خونه هلته ده!" د محبس مشر په داسي حال کي چي يو لور ته يې اشاره کول وويل:" لاندي د ورکښته کېدو پر مهال لږ پام کوئ ځکه چي ځینې ډيري زړې وهلي دي، تاسو خبر یاست چي دغه سیمه رود ته ډېره نژدې ده ځکه يې نو ځینې ډېري بوس شوي دي او پر ډبرینو ځینو باندي د لندبل له امله خپل سري بوټي را شنه شوي دي، که څه هم هغه تاسو ته چنداني زيان نه در رسوي خو ښايي جامې مو در چټلي کړي، هو رښتیا! اوس دغه تل خونه تشه ده، اوربېدلي مي دي چي په "کلوري" کي يې پر روغتيايي اوصلو برابر محبس جوړ کړی دی، خو زما په فکر محبس بايد محبس وي نه هوټل، محبس ته سم خلك نه ځي، بد خلك ځي، د دې لپاره محبس بايد محبس وي، ته څه په کي وايې؟"

"دا ځای اته سوه کاله پخوانی دی، خو اوس هم د اولي ورځي غوندي دی، بده به نه وي که ووايم چي دغه محبس په دولسمه پېړۍ کي جوړ شوی دی، له دې ورستيو لسو کلونو پرته نور له هغه راهيسي کار ورڅخه اخستل شوی دی، لمړی تل خونه وينئ؟ که مخامخ شکنجه خانې ته ورځئ؟ تل خونه وينئ ؟ ښه، لاکن هلته ستاسو د ليدو وړ څه نه شته" د محبس مشر چي يو زوړ سړی و، يو ستر اوسپنيز وره ته اوږه ور کړه او ور يې پرانيست، بيا په داسي حال کي چي په لړزېدلو لاسونو کي يې ډېوه نیولې وه موږ ته لار را ښوول.

تل خونه يو هيبت ناك ځای و، لس مربع فټه غولی یې و، اته فټه يې هسکوالی و، ښوی مځکه يې وه او ساه په کي بندېده، دومره سړه وه چي د انسان زړه په کي تنګېدی، زموږ يو ملګري ناره کړه "دا ډېوه خو يو وار دلته راوړئ، دلته پر دېوال څه نقاشي ښکاري"

"بلې هو" د محبس مشر وويل:

"پر څلورو واړو دېوالونو نقاشي شته، دا وګورئ دلته رڼا ښه پرېوزي"

موږ ټول جنوبي دېوال ته نژدې ور ټول شوو، پر دېوال د ډېوې ژړه رڼا پرېوته، يو چا پر ډبرينو دېوالو باندي ډېره ښکلې انځورګري کړې وه، د عيسی د ژوند او د هغه د زندۍ کولو انځورونه ښکارېدل، انځورګر د پوره هنر مظاهره کړې وه، د عيسی پر څېره باندي نا پايه سپېڅلتيا ښکارېده، د محبس مشر وويل:

ښه په غور يې وګورئ دغه انځورونه پخواني نه دي، کوم چا چي دغه انځورونه جوړ کړي دي هغه مړ... زما يې نېټه سمه ياد نه ده، تقريبا لس کاله پخوانۍ خبره ده زما د هغه نوم ياد نه دی، فکر کوم چي نوم يې "جون" و، که کوم بل څه و، زه په دې هم نه پوهېږم چي هغه يې دلته د څه لپاره راوستلی و، ګومان کوم چي جرم يې سياسي و"

Download from: ketabton.com

"هغه ته يې د ټول عمر نظر بندي او يوازيتوب سزا ټاکلې وه، هغه زلمی و او له يوې درنې کورنۍ څخه و، په هغه شپو کې زه نوی د محبس مشر ټاکل شو ی وم چې هغه يې دلته راوست، کوم سپاهي چې هغه دلته راوست، هغه ماته وويل چې ښاغلې ارتهره ! دا سړی د توري تل خوني لپاره دی، دا کوټه موږ توره تل خونه بولو، سپاهي وويل چې دا بندي بايد له بهر سره هيڅ تماس و نه لري، دی بوزئ بندي يې کړئ"

ما ورته وويل ډاډه اوسه ! له دې ورسته به دی له دباندې نړۍ څخه مطلق بې خبره پاته شي "

"زه وياړم چې ما خپله دنده په پوره ايمانداري سره تر سره کړه، درنو مېلمنو! ما هغه په تل خونه کې بند کړ، هغه هيڅ ونه ويل، هيڅ شور يې ونه کړ ځکه هغه له يوې درنې کورنۍ څخه و، زه چې په لمړي ځل هغه ته د ډوډۍ ور ورلو لپاره ورغلم نو هغه ماته داسي وکتل لکه زه چې د يوې مرداري ويالې چنجی وم، ما په زړه کي وويل، ښاغلې ! ته ماته ډېر په حقارت سره ګورې، خير ژر وي که ورسته ته به زما په قدر پوه شې"

"پوره يوه مياشت وروسته، يوه ورځ هغه له ما څخه وپوښتل چې نن کومه ورځ ده؟ ماته امر شوی و چې هغه بايد له نړۍ سره هيڅ ډول تماس و نه لري، مانا داچې له بندي سره بايد خبري هم ونه شي، ما هغه ته هيڅ ونه ويل، پټه خوله دباندې راووتم، دويمه ورځ بيا هغه له څخه وپوښتل، مهرباني به دې وي که راته ووايې چې نن کومه ورځ ده؟ ايا زما د بند يو کال تېر شوی؟ زه و نه توانېدم چې خپله خندا پټه کړم، يو کال؟ تر اوسه خو پنځه اونۍ نه دي تېرې شوي "

د دويمي مياشتي وروستيو شپو ته د هغه حال خراب شو، له هغه سره د يوې جملې خبري کولو په بدل کې هغه هر څه راکولو ته چمتو و، خو زه يو ساده ريس وم، نه مې حرس درلود او نه يې لرم"

د هغه حال نور پسې خراب شو، هغه به پر ځنګنو ولوېد او په ژړغوني ږغ به يې وويل: پر ما رحم وکړه، له ما سره وږغېږه، ما به سر ورته وښوراوه او ورڅخه تېر به شوم، سړی بايد خپله دنده په امانداري تر سره کړي، ما به ډېر کله اورېدل چې هغه به په لوړ ږغ خندل او يا به يې په ړزېدلي ږغ چيغي وهلې، تاسو ته به زه ډېر ظالم ښکارم، ښايي همداسي وي خو زه د خپل امر پابنده وم، ماته امر شوی و چې زه له هغه سره هيڅ خبره و نه کړم ځکه نو ما له هغه سره خبري نه وکړې "

"درې مياشتي ورسته هغه ماته لوی، لوی وړانديزونه راکړل، هغه ويل انسان خو به يې؟ پر ما رحم وکړه، پښو ته دې درلوېږم، له ما سره خبري وکړه، زه به تاته هر څه درکړم، ما هيڅ جرم نه دی کړی، زه لوړه کوم چې ما هيڅ ګنا نه ده کړې، زه تاته په زرګونو پيسې درکولای شم، د يوه توري په بدل کي به زر، زر پونډه درکړم، د هغه ځکېروی خوت خو زه رشوت خور نه يم او بل زما په زهن کي دا خبره هم وه چې بندي به دومره پيسې له کومه کړي ؟ ما هغه ته د "نه " په دود سر وښوراوه، هغه ډېري بغاري ووهلې اخير چې ښه سترې هلاك شو نو چوپ شو"

Download from: ketabton.com

"ماته ویل شوي و چې که چیرې هغه د ځان وژني هڅه کول نو مخه یې مه نیسئ، یو چاقو، پنجه، قاچوغه، غاب او یو ګلاس د هغه په اختیار کې وو"

"یوه ورځ هغه له ما څخه یو نوی چاقو وغوښت، ما د هغه زوړ چاقو وکوت، د چاقو لاستی مات شوی و، زما په فکر کې را وګرځېدل چې کیدای شي هغه ځان ته د تېښتې لار جوړوي ځکه نو د چاقو لاستی مات شوی دی، ماته خندا راغله ځکه د تل خوني دېوالونه د فولادو غونډي کلك دي، پنځه میتره پنډ دي او په پوښښ کې یې اوسپنه کار شوې ده "

"ما له مرکز څخه امر وغوښت، ځکه ما دا اختیار نه درلود چې هغه ته نوی چاقو ورکړم، کله چې اجازه راکړل شوه نو بیا ما هغه ته نوی چاقو ورکړ "

ډیرې ورځې تېرې شوې یوه ورځ ما د ډېوې په رڼا کې دننه وروکتل، هغه هڅه کول چې پر دېوال باندې یوه څېره انځګور کړي، په څېره کې د ژوند اثار ښکارېدل، هغه د ځان د بوختیا یوه ښه لار پیدا کړې وه"

هره اونۍ به هغه له ما څخه دا پوښتل چې ایا زما د راتلو لس کاله شوي دي ؟ ایا زما د راتلو شل کاله شوي دي؟ ایا زما وېښتان سپین شوي دي ؟ خو د وخت په تېرېدو سره د هغه دا عادت هم پای ته ورسېد، هغه پر انځورونو انځورونه جوړول، تاسو یې وینئ هغه پر یوه څېره باندې بله څېره تورول، تر ټولو د حیرانۍ خبره دا ده چې هغه دغه ټول انځورونه په تیاره کې جوړول، ځکه هغه ته د رڼا ورکولو اجازه هم نه وه .

"بندي به هر وخت په نقاشیو اخته و، خورا ډېر چاقوګان یې خرابول، ځکه نو موږ هم د لرګي چاقوګان ور شروع کړل، د هغه د کار لپاره مو زاړه مېخونه او پیچونه هم ورکول، په دېرشو کلونو کې هغه د تل خوني ټول دېوالونه ډك کړل" د محبس مشر چوپ شو.

موږ خپل چار چاپېره تورولي ډېرې لیدلې، موږ داسې محسوسوله لکه د وخت رفتار چې تم شوی و، موږ یوې عجیبې وېرې اخیستي و، تل خونه د قبر غونډې تیاره وه او موږ ته خپل ځانونه داسې ښکارېده لکه مړي چې وو، ډېر بد یخ و، موږ بالاپوښونه اغوستي وو بیا هم رېږدېدلو، ما ویل " اف، دېرش کلونه"!

"درو دېرش کلونه" د محبس ریس وویل: "اوس را یاد شول، هغه درودېرش کلونه بندي وو، هغه چې څه وخت دلته راغلی نو زما د لور لمړۍ کلیزه وه، په درودېرش کلونو کې هغه څلور سره دېوالونه له انځورونو څخه ډك کړل او یو هېرېږ چې بیا څه وشول؟ دولت د هغه سزا ور کمه کړه او د هغه د ایله کېدو امر یې وکړ، تاسو ته به پر دې خامخا خندا درشي ځکه زه چې هغه ته ورغلم او پر هغه مې د خوشې کېدو زېرى وکړ نو هغه زه پر ځنګون په یو شي ووهلم او ویې ویل: څه ورك شه، پنځه دقیقې مې پر ارامه نه پرېږدې؟ موږ هغه په زور له تل خوني څخه راوویست او له محبس څخه دباندې مو ایله کړ، خو ښاغلې! چې څنګه موږ هغه دباندې ایله کړ نو هغه ساه ورکړه، زه پوره باور لرم

Download from: ketabton.com

چي پر هغه باندي دغه خلاصه او تازه هوا سمه ونه لګېده، ازادي هوا له هغه څخه ژوند واخیست ځکه هغه د بندي هوا عادي شوی و "

"نو زما درنو مېلمنو! اوس تاسو د شکنجه خانې لیدلو ته چمتو یاست، که نه؟."

Download from: ketabton.com

بې ټاټوبي

ناډين گورډيمر/جنوبي افريقا

په هغه شپه چي زموږ مور بازار ته لاړه، نو بيا رانه غله، نه پوهيږم چي په هغې څه وشو، يوه ورځ زموږ پلار هم همداسي تللی و، بيا هيڅکله رانه غلی، لاکن هغه جگړې ته تللي و، که څه هم موږ هم د جگړې په سيمه کي وو، خو خير موږ کوچنيان وو، موږ دخپل نيکه او انا غونډي وو، چي لاسونه يې له وسلې خالي وو، زما پلار له هغه چاسره جنگېدی چي حکومت داړه ماران بلل، هغوی هر ځگای لوټ او تالان گډ کړی وو، موږ ټولو له هغوئ څخه د ځان ژغورلو لپاره له ويري دا رنگه منډې وهلې، لکه چرگان چي د سپيو له ويري منډې وهي، موږ نه پوهيدلو چي چيري لاړشو، زموږ مور بازار ته ددې لپاره تللې وه، چي غوړي راوړي ، ځکه کوم چا ورته ويلي و، چي په بازارکي غوړي ورکوي، موږ لدې خبري ډير خوښ وو، ځکه موږ له ډيري مودې راهسې د غوړو څکه نه وه کړې، ښايي هغې ته به يې غوړي ورکړي و، ددې لپاره به کوم چا په تياره کي وژلې وه، او غوړي به يې ترې اخيستي و، او يا ښايي له داړه مارانو سره مخ شوې وي، که کله تاسو له داړه مارانو سره مخ شئ ، نو هغوئ به تاسو هم ووژني، هغوئ دوه ځله زموږکلي ته راغلل، موږ منډه کړه په لوخو کي پټ شوو، بيا چي کله هغوئ لاړل نو موږ له لوخو نه را ووتو او خپلو کورونو ته راغلو، چي ومو کتل نو د کور هرڅه يې وړي وو.

خو په دريم ځل هغوئ ته هيڅ په لاس نه ورغله ، نه غوړي او نه هم د خورک کوم بل شی، هغوئ زموږ دکور تيرانو او لرگو ته اور اچولی و، چي له امله يې زموږ د کور چت پر مځکه رالوېدلی و، زموږ مور د اورسپيني ټوټې راوړې وې، چي په هغه موږ د خپل کورڅه برخه پوښلې وه، په هغه شپه موږ تر هغه چت لاندي د خپلي مور د بيرته راتلو په تمه ناست وو.

موږ د کار لپاره لا هم له وېري دباندي نشواي وتلای، ځکه داړه ماران په رښتيا بيا راغلي وو، زموږ کور ته خو لا خير نه وو راغلي، پدې چي بې چته کور هغوئ ته له انسانانو او شيا نو تش ښکاره شوی و، که نه نو نور يې ټول کلي ته بې پتې او سپکاوی اړولی و،سره لدې چي موږ د خلکو چيغې، شور او ږوږ اورېدی،خو بيا هم د مور له ويلو پرته له تښتې وېرېدولو، زه په خپلو خويندو او وړونوکي ميا نځوی وم، زما کوچنی ورور زماله سينې سره داسي نښتی و، لکه د بيزو بچی چي د خپلي مورله نس سره نښتی وي هغه خپل داړه لاسونه زماله غاړي څخه تاوکړي وو، او پښې يې زما تر ملا راگرځولي وې، زما مشر وروړچي دکور له سوځيدلو لرگيو څخه يې يو لوی ډانگ په لاس کي و، د دې لپاره ټوله شپه ولاړ و، چي که داړه ماران راشي، نو دی به خپل ځان ورڅخه وژغورلای شي.

موږ ټوله ورځ مور ته په تمه تېرکړه، زه نه پوهيږم چي نن کومه ورځ ده داچي په کلي کي نه کوم ښوونځی پاته و، اونه هم کومه کليسا ځکه نو نه څرگنديده چي کله جمعه او کله شنبه ده.

Download from: ketabton.com

د لمرلویدو مهال و، چي زموږ انا اونیکه راغلل، کوم چا خبرکړي وو، چي موږ کوچنیان په کورکي یوازي یو، مور مو بیرته نه راغله، زه هرکله تر نیکه مخکي د انا یادونه کوم، دا ترتیب همداسي دی، انا مو چاغه شلنډه او دنګه ونه لري، هغه تراوسه ډېره زړه شوې نه ده خو نیکه مو بې اندازې کوچنی دی،ځوك نه پو هیږي چي هغه د خپل لوی او ارت پتلون په کوم کونج کي دی، بې له دې چي وپو هیږي چي ته څه وایې، بې ځایه مسکی شي، ویښتان یې داسي ښکاري لکه د صابن له ځګه چي ډك وي، انا موږ ټول یاني زه، زما کوچني ورور، مشر ورور او نیکه خپل کور ته بوتلو موږ زما د کوچني وروړپرته چي زما د انا پرشا ویده و، بیا هم وېرېدلو له ټولوسره دا وېره وه، چي هسي نه په لارکي له داړه مارانو سره مخ شو .

ډیري شپې مو د انا په کورکي د مور په تمه تېري کړې، تقریبا یوه میاشت موږ وږي پاته وو، خو زموږ مور بیا هم رانه غله، موږ په تمه و، چي هغه راشي او موږ له دې ځایه بوزي،له اناسره مو نور نه زموږ او نه هم دځان او نیکه د خورك لپاره څه پاته وو، یوې ښځي چي په تیوکي یې شیدې لرلې، خپلي لږي شیدې زما کوچني ورورته ورکړې،ځکه هغې هم په کورکي زموږ رنګه اوربشنه خوړل، انا موږځو ځله له ځان سره د ځنګلي سبو په موندلو پسې بوتلو، خو داچي د کلي هر کس د همدې په لټه کي و ځکه نو د سبو یوه پاڼه هم هیڅ ځای پاته نه وه.

نیکه مو له نورو ځوانانوسره د موریه لټه پسې ووت،خو پیدایې نه کړه، انا مو د نورو ښځګو په ګډون له نهیلۍ څخه ساندي پیل کړې، زه هم په ساندو کي ورګډه شوم، یوځلي ځینوخلګو لږي پلۍ او نورشان د خورك لپاره راوړي و، خو دوې ورځي وروسته بیرته هغه لوږه وه، نیکه مو پخوا درې پسونه، یوه غوا او د ترکاریو پټی درلود، د پسونو او غوا خو ډیري ورځي کیدې چي داړه مارانو ورڅخه وړي وو، ځکه هغه خو هسي هم د هغوی وو، او څنګه چي د کر وخت راغلی نو له نیکه سره مو تخم نه و.

وروسته دوی دواړو وپتیېله بلکي انا مو وپتیېله چي نور باید له دې ځایه لاړشو، نیکه چي مو هرڅومره چیغي سوري ووهلي، او دلته هلته کښته پورته شو، خو انا موهیڅ پروا ونه کړه، موږکوچنیان ډېر خوښ وو ځکه موږ له داسي ځایه تللو چي هلته مو نه مور وه اونه هم ډوډۍ ، زموږ زړه وو چي داسي ځای ته لاړشو، چي ډوډۍ وي او داړه ماران نه وي، موږ له دې تصوره لا من، من غوښه اخیسته چي چیري لیري داسي ځای هم شته.

انا مو د خپلو ځانګړو جامو چي کلیسا ته به یي اغوندلي، په بدل کي وچ جوار واخستل، هغه یې و ایشول او په یو زوړ ټوکر کي یې وتړل، کله چي موږ له هغه ځایه روانېدو نو هغه جوار له موږ سره وو، انا مو فکرکاوه چي په لارکي به د رود اوبه پیداشي، خو رود په مخه نه راغلی، او موږ دومره تیږنګ تږي شوو، چي بېرته را ګرځېدو ته اړ شوو، کله چي بیرته را وګرځیدو، نو بیرته د خپلي انا کورته نه لاړو، بلکي په یو بل کلي کي تم شوو، ځکه په هغه کلي کي د اوبو برمه وه.

Download from: ketabton.com

انا مو هغه کڅوړه پرانیسته چي ټوکران او جوار یې پکي اچولي وو، بیا هغې خپل بوټونه خرڅ کړل، اوپه پیسو یې د اوبولپاره یوه لویه ډبه واخیسته، ما پوښتنه ورځخه وکړه: "ګوګو! ته به په لوڅو پښوکلیسا ته څنګه ځې؟

هغې په ځواب کي یواځي دومره وویل: "سفرلوی دی، موږ ډېر شیان له ځان سره نشو وړلای"

په هغه کلي کي موږ له نورو خلکو سره هم ولیدل چي د بارېدو په حال کي وو، موږ هم له هغوئ سره ملګري شوو، ځکه هغویئ زموږ په پرتله له لاري سره ډېر بلد ښکاریدل، منزل ته د رسېدو لپاره موږ اړ وو چي له "ګروګرپارک" څخه تېرشو، د ګروګرپارک په اړه موږ له اوله خبر وو چي په هغه کي په بشپړ ډول دځناورو واکمني ده، هاتیان، زمریان، ګیدړي، سمساري، لنډه داچي هر رنګه ځناور پکې وو، په ځانګړي ډول بیا له جګړې وراندي، د نکه مو یاد دي ځکه موږ هغه مهال پیدا شوي نه وو، اوس خو داړه مارانو ټول هاتیان وژلي وو، او غاښونه یې پلورلي وو، زموږ جنګیا لیو او داړه مارانو هوسۍ هم ټولي خوړلي وې، زموږ په کلي کي یو سړی په دواړو پښو شل و، د هغه پښې د رود یوې سمسارې ورڅخه خوړلي وې، خو پردې ټولو خبرو سربېره زموږ ټاټوبی د انسانانو ټاټوبی و، نه ده ځناورو، موږ د کروګرپارك په اړه په ډېرڅه خبروو، ولي چي زموږ د کلي ځیني خلك به د خوارۍ لپاره دا رنګه ځایونوته دکا رونو لپاره راتلل چیري چي به سپین پوستو د ځناور د سیل لپاره پړاو اچولی و.

موږبیا تګ پیل کړ، زموږ په کاروان کي ځنیې ښځي وې، او ځینې زما رنګه نجوني، کله چي به ښځي د دمي لپاره کښېنا ستې، نو کوچنیان به د هغوی ور په شا کېدل، یوه سړي موږ ټول د کروګرپارك په لور ور سم کړو "ایا پارك راورسېد؟ ایا پارك راورسید؟" ما په وار، وار له انا څخه پوښتنه کول، انامي ځواب نه راکاوه،بیا هغه سړي راته وویل ،چي نه تر اوسه نه دی رارسېدلی، هغه دا هم وویل چي د دې لپاره چي موږ د پارك د اغزن سیم په څنګ کي تېرشوو، موږ اړ یو چي ډېره اوږده لار پرې کړو، هغه د اغزن سیم په اړه داهم وویل چي هغه ته مازي څوك لاس وروړي، نو وژني یې، بلکل همداسي کبابیږي لکه په ښارونوکي چي د برېښنا غځیدلو مزو ته څوك لاس ور وړي، ما په عامه روغتون کي د اوسپني پر ډبه جوړشوی د ککرۍ هغه انځور لیدلی و، چي نه یې سترګي لرلې، نه څرمن او نه هم وېښتان، وروسته بیا هغه روغتون هم په ماین والوزول شو.

له ښه مزل وروسته، نه پوهېږم چي څومره وخت به تېرشوی و، چي ما بیا وپوښتل ایا پارك را ورسېد؟ یوه شوم چي هو پارك را رسېدلی دی ، او موږ له یوه سا عته په کروګر پارك کي تګ کوو، لاکن دا خو هم په لیدو هغه رنګه لوځي ښکارېدې، لکه موږچي ټوله ورځ تګ پکي کړی و، دلته زموږ هیڅ ځناور نه ترسترګو کېدی، بس یوازي هغه رنګه بیزوګاني او مرغۍ وې لکه زموږ دکور شاوخوا چي وې، موږ یو کشف ولید، چي ویې نه نشو کولای په منډه له موږ څخه ځان وباسي زما مشر ورور او نورو هلکانو کشف هغه سړي ته د دې لپاره ور وړ چي د وژلو وروسته یې پو خ کړي او ویې خوري خو هغه سړي کشف بیرته ایله کړ ځګکه هغه ویل موږ دلته اور نشو بلولای، تر څو چي موږ په کروګر پارك کي دننه یو، موږ نشوکولای چي اور بل کړو، هغه ځکه چي د لوګي څخه زموږ درك لګیده ،پولیس او

Download from: ketabton.com

پېره داران راتلل ، او موږ يې بېرته خپلو سيمو ته لېږلو، هغه سږي وويل موږ بايد د ځناور په سيمه کي د ځناورو رنګه لاړ شو، ياني له سړك او د سپين پوستو خلکو له کيږديو څخه ليري، ليري.

ما يو ړغ واورېد، زه باور لرم،چي تر ټولو لومړی ما هغه ړغ واورېد، داسي ښکارېدل لکه څانګي چي ما تيږي او يا لکه کوم څوك چي را روان وي او په پښو باندي وچ واښه کوټي، زما له خولې يوه چيغه ووته، ځکه ما فکر کا وه چي پوليس او پېره داران دي، موږ يې ليدلي يو، د دوی په اړه موږ ته هغه سږي ويلي و، چي بايد بيدار ورڅخه واوسو خو هغه يو هاتي و، د هغه پسې بل هاتي او د هغه پسې بيا نور ډېر هاتيان... لکه د شنه کوړم په منځ کي چي لوې، لوې توري ټپلي يوې خوا بلي خوا ته ګرځي هغوئ په خپلو شونډکونو کي د "موپين" وني سري، سرې پاڼي ننويستلې، د هاتيو بچي له خپلو ميندو سره نښتي روان و،لږ لويو د هاتي بچيو په خپلو کي دا رنګه حملې وهلې، لکه زما مشر ورور چي له خپلو ملګرو سره وهلې توپير يوازي دومره چي دوئ د لاسونو پر ځای په شونډکونو زور واهه، ماته يې دومره خوند راکاوه، چي وېره مي بيخي له ياده ووته، هغه سږي ويل تر څو چي هاتيان تېر شوي نه وي، موږبايد چوپ پاته شوو، او سپې هم ونه وهو، هاتيان ورو، او په خوند، خوندتېرېدل، هغوئ دومره چاغ شلنډ وو،چي د چا له وېري د منډې اړتيا ورته نه وه.

هوسيو زموږ له وېري دلته هلته منډې وهلې، هغو په هوا کي دومره لوړ، لوړ ټوپونه وهل، چا چي ويل الوزي، ځنګلي سرکوزي زموږ د ښکالو په اورېدو پر ځای نېغ ودرېدل، او بيا داسي څپه، څپه په ځغاسته شوه، لکه زموږ په کلي کي چي يوه هلك هغه بايسکل چلاوه،چي پلار يې ورته اخيستو، موږ د ځناورو پسې د هغوئ د اوبو څښلو تر ځايه ورتلو، او د هغوئ له تلو وروسته به مو اوبه څښلې، موږ هيڅکله د اوبو له کمي سره مخ نشوو، خو ځناورو به هر مهال څه نا څه خوړل، چي ليدل به مو نو کله به يې واښه، کله به يې د ونو ريښې يا خوروڼه خوړل ،خو له موږ سره د خوړك لپاره هيڅ نه و، جوار هم تمام شوي وو، که مو د خوړك لپاره څه لرل، نو هغه يوازي همدا کوچني، کوچني او له مګېږيو ډك انځر وو، چي د هغو ونو پر څانګو راځوړند وو، چي د رود پر غاړه ولاړي وې،لنډه داچي موږ له ځناورو سره سيالي نشوای کولای.

د ورځي چي به ګرمي ډېره وه، نو زمريان ليدل کېدل چي ويده به وو، د هغوئ رنګ وښو ته ډېر ورته و، لمړی موږ ونه ليدل خو هغه سږي وليدل، او موږ يې له هغه ځايه ډېرليري چپ خوا ته بيرته بوتلو، چيري چي زمريان ويده وو، زما هم ډېر زړه کېدی چي د زمريانو غوندي ويده شم، زما مشر له يوې نه بلي ورځي ته ډنګرېدی، خو "بهاری" لا هغه رنګه و، کله چي به زما انا د هغه د را په شا کولو لپاره ماته وکتل، نو ما به هڅه کول چي د هغې خوا ته ونه ګورم، زما مشر ورور له خبرو هم لوېدلی و، کله چي به موږ د دمې لپاره پړاو اچاوه او غځېدلو به نو دبه موبېرته په ډېر زور را ويښاوه، لکه هغه چي هم زموږ دنيکه غوندي هيڅ نه اورېدل، يوځل ما وليدل چي د اناپر مخ مچان بوڼيږي، او هغه يې نه الوزوي زه ډېره ووېرېدم، او د خورما د وني په يوې څانګي مي هغه والوزول.

Download from: ketabton.com

مورږ د شپې او ورځې تګ کا وه، اوس نو مورږ د سپین پو ستو تر کیږدیو رسېدلي وو، هلته اور بل و، او ډوډۍ پخېده، مورږ ته د لوګي او غوښي بوی راتلی، مورږ لیدل چي "کاږه" د غوښي د بوی پسې منډې وهي، د هغوملاوي دا رنګه رابوکي وې، لکه هغوی چي په کومه خبره شرمېنده وي، کله چي به کوم کوږ شاته راکتل،نو د هغه سترګي به داسي ښکارېدې، لکه زموږ سترګي چي له شپې یو بل ته د کتو پر مهال ښکاري، باد له ځان سره د هغو خلکو ږغ راوړه چي زموږ په ژبه ږغېدل، او اغزن سیم ته څېرمه یې پړاو اچولی و، هلته د کیمپونو کارکونکي اوسېدل، د شپې یوې ښځې غوښتل چي د مرستي لپاره هغوئ ته ورشي، هغې ویل دوئ مورږ ته له "چټل دان" څخه هم د خورك لپاره څه راکولی شي، کله چي هغې ساندي پیل کړي، نو انا مي اړه شوه، چي هغه راوګرځوي او خوله یې وربنده کړي، ولي چي هغه سږي مخکي لا راته ویلي و،چي په کروګرپارك کي مورږ باید له خپلو کارکونکو څخه لیري واوسو، ځکه که هغوئ زموږ مرسته کړي وای، نو خامخا به له خپلي دندي ګوښه شوي وای، که چیري هغوئ مورږ لیدلي وای، نو د هغوئ لپاره همدا ډېره وه،چي هغوئ داسي ښوولې وای چي مورږ هلته نه یو او هغوی یوازي ځناور لیدلي .

کله نا کله چي به مورږ په شپه کي د ویدېدو لپاره څه تم کېدو، نو له یو بل سره به جوخت څملاستو، نه پوهېږم چي هغه کومه شپه وه، مورږ ټوله شپه مزل ګ وکړ، په هغه شپه مورږ د زمریانو ږغ بیخي له نژدې واورېد، دا رنګه ږغ نه لکه زمریان چي له لیري غوړمبېږي، بلکي داسي لکه یو شی چي ساه باسي، بلکل همدا رنګه لکه مورږ چي له منډې وروسته له خولې ساه باسو، خو دا د سا ایستلو ږغ ېږل غوندي و، ولي چي هغوئ په منډه نه وو بلکي همدلته نژدې د کوم چاپه تمه وو، مورږ وخوځېدو، او یو بل ته لا پسې جوخت شو، څوك چي په څنډه کي وو، هغوئ به هڅه کول، چي منځ ته ځان ننباسي، زه له یوې ښځې سره نښتې ولاړه وم، د هغې له بدن څخه بدبوی پورته کېدی، هغه وېرېدله خو زه له خوښی نه له هغې سګره جوخته شوم، ما له خدایه(ج) غوښتل چي زمری له هغو خلکو څخه چي په څنډه کي ولاړ وو، یو پورته کړي او لاړشي ماسترګي پټي کړې، د دې لپاره چي هغه "ونه" ونه وینم له کومي څخه چي زمري زموږ منځ ته راټوپ کولای شوای، بلکل منځ ته چي زه ولاړه وم.

هغه سړی جګ پورته شو، او یوه وچه ښانګه یې په زور، زور له ونې سره ووهله، مورږ ته یې وویل چي "سپنږ" و نه باسو، خو خپله یې چیغي پیل کړې هغه پر زمریانو دا رنګه چیغي وهلې، لکه زموږ په کلي کي چي کوم چغال خوله په هوا نیولې وي، او چغي وهي، زمریان لاړل او مورږ یې له لیري غوړمبی واورېد.

***

مورږ ستړي شوي وو، ډېر زیات ستړي شوي وو،کله چي به په لارکي له کوم رود څخه پوري وتلو، نو زما مشر ورور او یو بل کس به زما نیکه پورته کاوه، او له یوې نه به یې بلي ډبري ته لیږداوه، زما انا ډېره ځواکمنه وه، خو له پښو یې بیا هم ويني تلې، مورږ دومره ستړي شوي وو، چي نور د کوم پېټکي د وړلو توان را پکې نه و، د کوچني وروو پرته

Download from: ketabton.com

نور د هرڅه ورل راته ګران و، ځکه مو نو ټول شیان تر یوې " ترخې" لاندي پرېښودل، انا مو ویل "چي مورِ خپله تر هغه ځایه ورسیږو، همدا ډېره ده."

مورِ له ډېري لوږي ځینې داسي ځنګلي بوټي وخوړل چي زموږ د کلي په شاوخوا کي نه و، په نتیجه کي یې زموږ ټولو خیټي خرابي شوي دستونه راولوېدل، پدي مهال مورِله هغو وښو څخه تېرېدلوچي د "هاتي" وښو په نامه یادېدل او د هاتي غوندي لوړ وو، زموږ خېټو درد پیل کړ، داچي نیکه مو د کوچني ورور غوندي د ټولو په مخکي حاجت نشواى پوره کولی نو د حاجت پوره کولو لپاره په وښو ننوت" روان اوسۍ ،روان اوسئ" هغه سرِي پرلپسې همدا ویل، خو مورِ هغه ته وویل چي نیکه ته مو تم شي، ټول خلك هغه ته په تمه شول، خو هغه نه راتلی او نه راغلی،غرمه مهال و، زموږ غوږونه د "مچیوو" بزهار نیولي وو، ځکه مو د وښو سرکی نشو اورېدګلی، چي له هغه څخه مو درك لګولی وای چي نیکه مو بېرته را روان دی، د وښو د جګوالي له امله مورِ هغه لیدلی هم نشوای، ځکه واښه ډېرجګ وو، او هغه ډېرټیټ، خوبیا هم مورِ باور درلود،چي هغه به په خپل ارت پتلون او ځیري کمیس کي همدلته چیري وي، انا د تار د نشتوالي له امله د هغه کمیس ګنډلی نشو، مورِ پوهېدلو چي هغه به ډېرلیري نه وي تللی، ځکه هغه کاواکه و، او ورو تلی.

مورِ د ورو، ورِو ټولیو په بڼه د هغه په لټه ووتو، ځکه مورِ ویل، هسي نه چي مورِ هم د یو بل له سترګو پنا شو، واښه زموږ سترګو او پزو ته رابادېد، مورِ هغه ته ورو، ورو چغي ور وهلې خو داسي ښکارېدل چي د هغه په غوږنو کي د اورېدولپاره کوم ځای پاته و، هغه هم د مچیو بزهار ورډك کړی و، مورِ د هغه په موندلو پسې سترِي ستومانه شوو، خو پیدا مو نه کړ، مورِ ټوله شپه په همدي لویو وښوکي پاتي شوو، ما خوب لیدی چي نیکه مو یوځای د یو کیندلي ډب ځنګ ته پروت دی، ډب هم ده پخپله کیندلی وي، لکه هوسۍ چي یې د خپلو بچیانو د پټولو لپاره کیندي، خو ما چي سترګي پرانیستې بیا هم د هغه هیڅ درك نه و، مورِ بیا د هغه لټون پیل کړ، مورِ په وښو کي په وار، وار تېر راتېرګر شوو او لاري مو جوړي کړې، سرِیه که یې مورِ پیدا نه کړو نو هغه خو به مورِ په اسانۍ سره پیدا کړي، مورِ ټوله ورځ هغه ته وکتل، چي لمر به سر ته راغلی نو هر لور ته به چوپتیا خوربده، که څه هم ځوك به د ځناورو غوندي سیوري ته پراته وو، خوبیا هم د لمر وړانګي په سر ننوتلې، زه ستونې ستخ پرته وم او هغو کرِمښکو لغرِغارِو بدرنګو مرغیو ته مي کتل،چي زموږشاوخوا الوتې، مورِ مخکي هم هغه مهال دوئ لیدلي وې، چي دمردارو شوو ځناورو هډونه یې چیچل، په هغه هډونوکي زموږ دخورك لپاره هیڅ نه و پاتي، هغوئ لوړ په هوا کي ګردي، ګردي راګرځېدلې، خو کله به بیا لاندي او بېرته پورته لاړلې، ما هغوی لیدلې چي غاړه به یې کله یوه او کله بل لور ته اړولې، را اړولې او پرلپسي یې په هوا کي چکرونه وهل، ما خپلي انا ته وکتل، د هغې زما کوچنی ورور په غېږ کي و او د مرغیو سیل یې کاوه.

ماښګام مهال و، چي هغه سرِی زما انا ته راغلی او ورته ویې ویل چي پاته خلګ نور باید لاړ شي، ځکه هغه ویل که د دوئ کوچنیانو ته د خورك لپاره څه ور ونه رسیږي، نو هغوئ به ډېر ژر ومري، انا هیڅ ونه ویل.

Download from: ketabton.com

سړي وويل" زه به تر تلو وړاندي تاسو ته لږ اوبه راوړم"

انا زما خوا ته زما د مشر ورور او په غېږ کي ورسره کوچني خوا ته وکتل، موږ هغه نور خلك ليدل چي د تلولپاره پورته کېدل، زما هيڅ باور نه راتلی چي دا له خلکو ډك د وښو ميدان به تش پاته کيږي، او موږ به پدې ځای ياني کروګرپارك کي يوازي پا تيرو او وروسته به ځناورو يا پوليسو ته زموږ پته لګيږي، زماله سترګو اوښکي بهېدې او پرلپسې مي پر لاسونو څڅېدې، خو انا مي هيڅ پروا نه راکوله، بيا هغه ناڅاپه پورته شوه او خپلي پښې يې دا رنګه وغوړولې لکه څوك چي يې د لرګيو د پورته کولو په مهال غوړوي، هغې په يوه جټکه سره زما ورور په شا کړ او په يو ټوکر يې پر ځان وتاړه، د هغې جامې خيري شوي وې، او هغه لوی،لوی تيونه يې ترې راوتلي ووچي زما د کوچني ورور لپاره هيڅ پکي نه و، انا ويل" درځئ" موږ له لوړو، وښو څخه وړاندي تېر شوو، هغه ځای مو شاته پرېښود، او بيرته له هغه سړي او نورو خلکو سره يوځای روان شوو.

***

يوه لويه کيږدۍ پر مځکه ولاړه وه، تر يوې ښوونځۍ او کليسا هم لويه، موږ چي تر اوږده مزل وروسته دلته را ورسېدو، نو ما فکر نه کاوه چي دا دي هغه ځای وي، دا رنګه ځايونه ما هغه مهال هم ليدلي وو، چي کله موږخپلي مور بازار ته بېولي وو، هغې اورېدلي وو، چي زموږ جنګيالي هلته راغلي دي، هغې غوښتل چي له جنګياليو څخه زما د پلار درك څرګندکړي، په هغه کيږدۍ کي خلکو دعاوي غوښتې او سندري يې ويلې، دا کيږدۍ هم هغه رنګه شنه او سپينه ده، خو په دې کي داسي څوك نشته چي دوعا وي وغواړي او سندري ووايي، موږ دلته له هغو کډوالو سره اوسو، چي زموږ له ټاټوبي راغلي دي، د ډاکټر نرسه وايي موږ له کوچنيانو پرته ټول ټال دوه سوه کسان يو، ځيني نوي کوچنيان هم شته چي له کروګرپارك څخه د راتېرېدو په مهال زيږېدلي وو، د ورځي سره له دې چي لمر ځليږي بيا هم په کيږدۍ کي تياره وي، او داسي ښکاري لکه ټول کلی چي همدلته مېشت شوی وي، دننه د کورونو پر ځای هري کورنۍ له خپل استوګنځي څخه بورۍ او بکسونه بلکي څه چي په لاس ورغلي، ترې راچاپېر کړي دي د دې لپاره چي وښيي، دا د هغوئ کور دی، او نور بايد ور نشي، حال داچي دلته نه ورونه شته، نه کړکۍ او پوښښونه، او هر دنګ سړی کولی شي، چي تم شي، او د کور دننه سر ورښکاره کړي، ځينو خلکو ډېري کوټلي دي رنګ يې ترې جوړکړی دی او پر ګونيو يې انځورونه کښلي.

په اصل کي پوښښت شته خو لوړ، ډېر لوړ دکيږدۍ "سايه وان" يادوم چي بيخي د اسمان غوندي ښکاري، لکه موږ چي په يو لوی غره کي اوسو، د کيږدۍ له سوړو څخه چي کوم ګرد دننه راځي، هغه بيخي د لارو غوندي ښکاري، دغه لاري دومره پلني دي چي سړی فکرکوي چي هغه به پرې ختلی شي، که څه هم د کېږدۍ چت دباران اوبه ګرځولي خو اوبه له کښته څخه په بهېدو سره دننه راځي، او د کېږدۍ په کوڅو کي ډم دربېږي، دا کوڅې دومره

Download from: ketabton.com

تنګي دي چي په يو وخت يوازي يو سړی پکي تېرېداشي، کله چي زما د کوچني ورور غوندي کوچنيان په ختو کي لوبي کوي، نو سړی اړ وي چي د هغوئ له سر څخه ټوپ کړي او تېرشي.

زما کوچنی ورور لوبي نه کوي، انا هغه هره دوشنبه چي ډاکټر راشي، ډاکټر ته ورښکاره کوي، هغه وای، د ده په سر کي څه ستونزه شته، او لامل يي هم ښايي همدا وي چي له کوم ځايه چي موږ راغلي وو، هلته پوره خواړه نه ترلاسه کېدل،او يا ښايي لدې امله و چي هلته جګړه وه او زموږ پلار نه و او يا هم کېدای شي له دې وجي و چي له کروګرپارك څخه د راتېريدو په مهال هغه وړی پاته شوی و، هغه ته يوازي همدا خوند ورکاوه چي ټوله ورځ يا د اناپه غېږکي ناست وای، اويا يې هغې ته څنګ وهلی وای، هغه موږ ته وچ، وچ ګوري، څه ويل غواړي خو ډېغېدلی نشی، کله چي يې زه تخنوم، نو هغه يوازی راته مسکی شي، ډاکټر هغه ته يو ډول پوړی ورکړي چي په اوبو کي له خشتولو وروسته د هغه لپاره خواړه ترې جوړيږي، ښايي يوه ورځ هغه جوړشي،

په لمړي سر کي چي موږ دلته راغلو نو زه او زما مشر ورور هم همدارنګه وو، زما سم ياد نه دي خوکيږدی ته څېرمه اوسېدونکو کليوالو موږ ډاکټر ته بېولي وو، په کېږدی کي له اوسېدو مخکي په کار ده چي څوك هلته ورشي، او خپل نومونه وليکي چي د کروګرپارك له لاري له هغه ځايه راکډوال شوي دي، موږ پر وښوکښېناستو ټول شيان سګرچپه ښکارېدل، يوه نرسه د خپلو لنډو پرېکړو وېښتانو او جګو بوټونو له امله ډېره ښه ښکارېده، هغې موږ ته يو ډول ځانګړي پوړی راوړې او راته ويې ويل چي په اوبو کي يې واچوئ او ورو يې وڅښئ، ما کڅوړه په غاښونو پرې کړه او پوړی مي په خوله کړه، هغه مي پر خوله پوري ونښته، بيا مي پر شونډانو او ګوتو نښتي پوډر وڅټل، ځينو نورو کوچنيانو چي له موږ سره راغلي وو، خواګرځی وکړ، ما هم په خپله خېټه کي حرکت حس کړ، او داسي راته ښکاره شول، چي پوډر دکوم مار غوندي بدن ته رانوځي، لږ وروسته مي سلګی پيل شوې او بدحال مي شو، يوې بلي نرسي موږ ته وويل چي د ډاکټر په دالېزکي په قطار ودرېږو خو په موږ کي د درېدو توان نه و، او دلته هلته پر يو بل لوېدلي ناست وو، نرسانو يو، يو پورته کاوه او په لاسونو کي يې پېچکاری کاوه، په نورو پېچکاريو کي يې زموږ وينه واخسته او په کوچنيو، کوچنو شيښوکي يې واچول، دا هر څه د ناروغيو د مخنيوي لپاره کېدل خو زه په هيڅ نه پوهېدم، هر وار چي به مي سترګي سره ورتلې نو داسي به راته ښکارېده چي اوس هم په لوړو وښو کي روانه يم ، هاتيان به مي هم تر سترګو کېدل، زه به نه پوهېدم چي موږخپل منزل ته رارسېدلي يو.

انا اوس هم غښتلي وه، ولاړېدلي شوه، هغې ليك لوست کولای شو، څکه يې نو زموږ پر ځای هم لاسليکونه وکړل، انا دکېږی دېوال ته څېرمه ځای ونيو، همدا د کېږدی تر ټولوغوره ځای هم و، هسي خو د باران اوبه دلته هم راځي، خو کله چي هوا ښه وي، نو موږ د کيږدی پرده پورته کولی شو، لمر راته مخامخ وي، د "لنده بل" بوی ژر ورکيږي، انا له يوې ښځي سره پېژندل، هغې وروښوول چي د ويدېدو لپاره د پوزيو جوړولو ښه واښه له کومه تر لاسه کيږي، بيا انا موږ ته پوزي راجوړ کړل.

Download from: ketabton.com

په میاشت کي یو وار د خوراکي شیانو ډکي لاری کیمپ ته راځي، اناله خپل لاسلیك کړي کارټ سره ورځي او د کارټ د ټاپه کولو وروسته د جوارو یوه بوری راوړي، بوری ترکیږدی پوري د راوړلو لپاره یوه اربیزي لاسي ګاډی شته، زما مشر ورور د جوارو بوری په همدي ګاډی کي راوړي اوکله چي تشي ګاډی بېرته بیایي نو هغه او نور هلکان له یو بل سره د ځغاستي سیالۍ پرې کوي، کله، کله به له ښه مرغه هغه ته داسي څوك ورپیدا کیدی، چي له کلي څخه به یې د "بیر" بوتلونه راوړل، هغه چي به بوتلونه راورسول نوځه پیسې به لاس ته ورتلې، کنه هسې خو د دې اجازه نه وه،ګاډی بایدسیده نرسانو ته رسول شوې وای، زما وروربه په دې پیسو شربت اخیستل او کله چي به ما ورته وویل نو لږ به یې ماته هم راکول.

په میاشت کي یوه بله ورځ و کیمپ ته له کلیسا څخه جامې هم راځي له انا سره یو بل کارټ هم شته، چي د هغه له ټاپه کولو وروسته موږ له هغه ځایه د خپلي خوښي جامې اخستلاشو، له ماسره دوې جوړې جامې، دوه پتلونه او یوجاکټ شته، ځکه نو اوس ښوونځي ته هم تللې شم.

کلیوالو موږ ته په ښوونځي کي د درس ویلو اجازه راکړې ده، زه په دې ډېره هېښه شوم چي هغوئ هم همدا زموږ ژبه وایي، انا وایي چي ښایي همدا وجه ده،چي هغوئ موږ پخپله سیمه کي اوسېدو ته پرېښودو، پخوا یاني زموږ د پلرونو او نیکونو په زمانه کي داسي اغزن سیمونه، نه وو چي د لاس له وروړلو څخه دي یې څوك مړ شوی وای او نه هم زموږ او د دوئ ترمنځ کوم کروګرپارك و، موږ ټول یو وو، له دې ځایه زموږ تر کلي پوري یوازي یو باچا و.

***

اوس نو زموږ په کیږدۍ کي د اوسېدو ډیري ورځي شوي دي، زه یوولس کلنه شوې یم، او کوچنی وروړمي د دریو کالو په شاوخوا کي دی، خوبیا هم هغه ډېرکوچنی دی او یوازي سر یې ډېر غټ دی، هغه تر اوسه سم نه دی جوړشوی،ځینو خلکو دکیږدۍ شاوخوا شاړه مځکه اړولې ده، جوار او ګوبی یې پکي کرلی دی زړو خلکو لښتي یو ځای کړي دي او تر خپلو ګلانو یې راتاو کړي دي،هیڅوك اجازه نه لري، چي ښار ته لاړشي او خواري وکاږي خو ځینو ښځو په همدې کلي کي کار پیدا کړی دی او څه سودا کولاشي، انا مو اوس هم ځواکمنه ده، هغې هم داسي ځای کار پیدا کړی دی چیري چي خلك کورونه جوړوي، دلته په کلي کي خلك له خښتو او سمټو څخه ډېر ښکلي کورونه جوړوي، زموږ رنګه له خټو او ډبرو یې نه جوړوي، انا خلکو ته له خښتو او ډبرو ډکي ټوکرۍ پر سر باندي وروړي، اوس له هغې سره دومره پیسې وي چي چای، بوره شیدې اوصابن پرې واخلي، په مغازه کي یې هغې ته یوه کلیزه هم ورکړې ده، انا هغه زموږ سر ته د کیږدۍ پر دېوال ټکوهلې ده.

زه په درسونوکي ډېره ښه یم، انا د غورځول شوو علانو پاڼي راټولي کړي دي او زموږکتابونه یې پرې را پوښلي دي، هغه هره غرمه تر دې وړاندي چي تیاره شي، ما او زما مشر ورور کښېنوي او د ښوونځي کورنۍکار راباندي کوي،

Download from: ketabton.com

ځکه په کیږدۍ کې یوازې دومره ځای شته چې په متې زموږ د څنګ پر څنګ ویدېدو بس شي، لکه له کروګرپارك څخه د تېرېدو په مهال چې ویدېدلو،شمعې هم ډېرې ګرانې دي.

انا مو تر اوسه پدې نه ده توانېدلې چې بوټونه رانیسي په پښو یې کړي او کلیسا ته لاړه شي خو هغې ما او زما مشر وروره د ښوونځي لپاره تور بوټونه او رنګ را رانیولدی، هر سهار د را ویښېدو په مهال د کوچنیانو چیغې او بغارې وي او پرهغه نلکه چې له کیږدۍ څخه دباندې ده، د خلکو ټګېلې ټمبې وي، ځینو کوچنیانو بیا د ماښام پاته شوی سوړسك په خوند، خوند خوري، زه او زما مشر ورورچې بوټونه رنګ کړو،نو انا مو پر کټ کښېنوي، پښې مو راسمې کړې او زموږ بوټونو ته په غور وګوري چې سم مو رنګ کړې دې که خراب، په کېږدۍ کې بل هیڅ کوچنی د ښوونځي کریمیچ بوټونه نه لري، مورېچې خپلو بوټونو ته ګورو نو داسې راته ښکاري لکه مورېچې پخپل کورکې یو چې نه جګړه شته او نه هم کوم بل چیرې تللي یو.

ځنیې سپین پوستې خلك راغلي وو چګې په کیږدۍ کې د اوسېدونکو کډوالو عکسونه واخلي، هغوی ویل موږ فلم جوړوو، که څه هم ما هیڅکله فلم نه دی لیدلی، خو بیا هم په دې اړه معلومات لرم، یوه سپین پو ستې ښځه زموږځای ته را ننوته او له انا څخه مو یې پوښتنې وکړې، یوسرېچې په هغه ژبه پوهیدی د هغې پوښتنې زموږ په ژبه تکرارولې.

"تاسو له کله دلته دا رنګه اوسئ؟"

"څه شي؟ "دلته" انا وویل: "په دې کیږدۍ کې؟ له دوو کلونو او یوې میاشتې راهیسې"

"د راتلونکې په اړه څه نظرلرئ؟"

"هیڅ نه، بس موږ همدلته یو"

"خو ستا اولادونه؟"

"زه غواړم چې دوئ زده کړه وکړي او ښه دنده او پیسې پیدا کړي"

"ایا امېد واره یې چې بېرته به خپل ټاټوبې ته لاړ شئ؟"

"نه زه بېرته نه ځم"

"لاکن چې جګړه ختمه شي نو تاسو به د دې اجازه ونه لرئ چې دلته پاته شئ نو ایا ته به بیا هم ونه غواړې چې بېرته خپل کور ته لاړه شې؟"

Download from: ketabton.com

داسي راته څرګنده شوه، چي انامي نور نه غواړي چي څه ووايي، ان تر دې چي د سپين پوستي ښځي پوښتني يې لاېي ځوابه پرېښودې، سپين پوستې ښځه مسکۍ شوه او زموږ لور ته يي مخ راواړوه، انا چي له هغې مخ وګرځاوه نو يې وويل" نور مو هيڅ کور، مور نشته هورې"

انا دا ولي وويل؟ آخير ولې؟ زه خو بيرته ځم، زه به له همدې کروګر پارك څخه تېره شم او بيرته به لاړه شم، د جګړې وروسته چي داړه ماران ورك شي نو ښايي مور مو هلته زموږ په تمه وي،کيداى شي نيکه مو هم بېرته لار پيداکړې وي، هغه چي موږ شاته پرېښوولی و، ښايي هغه له کروګرپارك څخه ورو، ورو تېرشوی وي او بېرته خپل کور ته رسېدلی وي، هغوئ ټول به په کور کي وي او زه به يې په ياد لرم.

Download from: ketabton.com

ډېوه

هربجن سنگ ساگر/پاکستان

خدايزده هغه دکومي زماني بوډۍ وه، داسي ښکارېده چي دايي لمرۍ ځل و چي ښار ته راغلې وه ښار ته د راتلو په وخت هغې له ځان سره د ورځني اړتيا پر شيانو سربېره ځينې نور شيان هم راوړي وو

لکه دځان د تکيه کولو لپاره لکړه، د لمر او باران لپاره سايه وان، د خيرو اوزړو جامو دگنډولو لپاره ستن اوتار، او په تياره کي د رڼا لپاره يوه ډېوه او څراغ، دسايه وان، ستن او تار په اړتيا هر څوك پوهيږي خو په ښارکي ډېوې يا څراغ ته څه اړتيا شته؟ هره شپه چارچاپېره د برېښنا سېلاب غوړېدلی وي.

بوډۍ چي د ښارسترگي برېښونکې رڼا وليده نوخپله ډېوه او څراغ يې بېخي هېر کړل او هغه د کوټې په يو کونج کي يادگار پاته شول، څراغ خو گردسره د غبي په ځاله کي پټ شو.

خو يوه ورځ چي ناڅاپه د ټول ښار برېښنا لاړه او داسي محسوسه شوه لکه ټول ښار چي د يوه تور څادر په منځ کي لوېدلی وي نو بوډۍ وارخطا نشوه ځکه هغه له تيارو سره بلده وه، د هغې ټول عمر په تياره کي تېر شوی و، دا چي برېښنا لاړه او تياره شوه نو څه پروا؟ هغې خپله د تيارې چاره لرله، هغه ژر پورته شوه خاورينه ډېوه يې بله کړه او کوټه يې په رڼاکړه.

د ډېوې رڼا د غبي پر ځاله ولوېده، په ځاله کي د پټ څراغ ښيښه داسي ښکاره شوه لکه پر هغه گروپ چي يې خندل چي پر چت راځوړند و، بوډۍ ولاړه شوه څراغ يې راواخيست د هغه ښيښه يې پاکه کړه، بل يې کړ او په کوڅه کي يې کېښېښود چي لارويان له ستونزي سره مخ نشي او هغوئ په دې توره تياره کوڅه کي دړندو غوندي لار ورکه نه کړي، بوډۍ چي څراغ دباندي په کوڅه کي کېښېښود نو لکه يو لوی فرض چي يې پوره کړ، په بې غمه زړه کوټې ته لاړه.

له کوڅي څخه د تيارې وېره ورکه شوه، لږ ورسته يو لاروی په کوڅه کي تېرېدی هغه چي په کوڅه کي بل څراغ وليد نو هېښ پاته شو.

اهو... دا څراغ ! لکه چي له کوم چا څخه هېر شوی دی لاکن په دې تياره کي څراغ څنگه د چا هېرېدای شي؟ د هر چا ډېوې ته اړتيا ده .

څه هر څه چي دي، دغه ډېوه بايد زه اوس له ځان سره درڼا لپاره يوسم...

لاروي بېخاره څراغ پورته کړ او هغه په رڼا کي د يوه وېره ونکي تور سوري غوندي ورك شو او لار يو ځل بيا په توره تياره کي ډوبه شوه.

Download from: ketabton.com

تورگل

ډيمن رنيان

يوازي د نوم يووالی د نفرت کوم معقول دليل نه دی ځکه نو دا خيال يوه احمقانه انګېرنه وه چي زما ياني "جمي کولنز" له خپل حميده جمي کولنز څخه يوازي پدې کرکه وه، چي هغه زما حميده و.

پخوا په خپل کنډك کي ماته يوازي کولنز ويل کېده، خو کله چي يو بل کولنز هم له کومه راپيدا شو نو لکه ټولو ته چي ناڅاپه ورياد شول چي زه تور پوستی يم او زما رنګ تور دی، هغه بل کولنز سپين پوستی و، د هغه له راتلو سره سم زه ټولو د يوازي کولنز پر ځای "تور کولنز" ونومولم، زما پوست به تور و، خو زړه ته مي چا نه کتل.

بيا ورو، ورو هغه جمي کولنز ته "اتل کولنز" وويل شول، ځکه يو خو هغه سپين پوستی و او بل هغه د فلمي ستوري غوندي شاړپاړ هم و، د هغه سترګي رڼې او خماري وې او پوست يې صاف و، هغه يو نازك اندامه سړی و او عسکري ژوند ډېر سخت وي، د عسکرو لهجې اوڅېرې تُوندي وي، زما په خيال په دې سخت او تند چاپېريال کي نازك اندامه او ښکلی څوك نه شي اوسېدلای، خو اتل کولنز اوسېدی، هغه له موږ ټولو څخه بېل و، د کومي شتمني کورنۍ سر او سترګي به و، د هغه د له تلو راتلو او ناستي پاستي څخه د خانۍ څرك لګېدی، نابلده عسکر چي به هغه وليد، نو ناحقه به ورته تيارسی شو.

د هغه په اړه بېلا بېلي کيسې هم کېدې، چا ويل هغه يوازي د ضد له امله په فوځ کي تشکيل شوی دی، که نه هغه د يوه شتمن سوداګر زوی دی، د هغه مور غوښتل چي دی د مليااردونو ډالرو کاروبار ته راجلب کړي، خو د اتل کولنز له تجارت مجارت سره مينه نه درلوده، هغه غوښتل چي د ژوند تجربه تر لاسه کړي، ځکه خو يې هغه لوی پورته کښته کاروبار پرېښود او د فوځ د تشکيل فورمه يې لاسليك کړه .

زموږ لوی آمر صاحب به اتل کولنز ته دومره په مينه او زړه سوي کتل، لکه کوم شفيق پلار چي خپل شوخ زوی ته ګوري، هغه آمران چي پر کوچنۍ خبره به قهرېدل، هغوی به هم له اتل کولنز سره په نرمي مخامخ کېدل، دا هم ويل کېدل چي ځينو آمرانو د دې لپاره چي هغه د عسکري ژوند له سړياوو څخه وژغوري، هغه ته ويلي و، چي که چيري هغه غواړي چي فوځ پرېږدي نو هغوی يې مرستي ته چمتو دي، خو اتل کولنز دا کله کولای شوای، هغه غوښتل چي د ځانمرګي او نه سترې کيدونکي زيارپه بتۍ کي پوخ او کنده شي.

د دې خرافاتو په اورېدو، اورېدو زما غوړونه پاخه شول، د هغه پر بدن د غير عادي ډاډ په ليدو به زما د فشار ستن پورته شوه، اتل کولنز، کولنز، اتل کولنز هر لور ته به د هغه لنډ فکره خو ښکلي او شاړپاړ ځوان يا دونه کېده، حال داچي د هغه لنډ فکره تر اوسه د توپك چلول نه و زده، زما د هغه له رنګ او سپين و سور بدن څخه کرکه کېده.

Download from: ketabton.com

اتل کولنز هم لړ او ډېر په دې پوهېدی، چې زما له هغه څخه ښه نه راځي... او بیا یوه ورځ داسي هم راغله چي د هغه دا اندازه رښتیا وخته، هغه داسي چي یوه ورځ هغه په خبرو، خبرو کي پر ما وار وکړ، ما د هغه دغه وار ونشو زغملای، پر هغه مي ورټوپ کړ، او په نتیجه کي نژدې پنځلس سانیې پر مځکه پراته وو، رېړېدېدلو، زما خطرنا کو تورو گوتو د هغه مری نیولې وه.

خلکو منځگړیتوب وکړ، او کیسه پا ی ته ورسېده، خو ما هغه ته ډېر بد درب ورکړ، د دې لپاره چي که کوم بل وخت داسي حماقت وکړي، نو پرېږدم یې نه، ترځو، څو میاشتي ماته زامه ونه گرځي، په داسي حال کي چي د هغه بڼه له ویري سپینه اوښتې وه، د روغي لپاره یې لاس را اوږد کړ، "کولنزه! هغه راته وویل "زه بخښنه غواړم"!

ما هغه ته لاس ور نه کړ، مځکي ته مي وکتل او تو مي کړل،لدې پیښي وروسته بیا هغه له ما سره خبره ونه کړه، خو سره له دې هم زما په کرکه کي هیڅ کمی رانه غلی.

سپین پو ستي صاحب منصبان د رنگ او نسل د بې مانا تعصب له امله له ما څخه خوښ نه وو، سخت کارونه به یې ټول په ما کول، ما تر ټولو ډېره خواري ایسته خو هغه ؟ هغه شهزاده و، په خوند، خوند به یوې او بلې خوا ته گرځېد، ما به اکثره غاښونه چیچل او له ځان سره به مي ویل، چي یوه ورځ نه یوه ورځ به لدې بدمخي څخه ځان خلاصوم، سملاسي له زغم او چوپتیا پرته بله چاره گ نه وه.

بیا یوه ورځ داسي هم راغله چي موږ ته د جگړي لمړۍ کرښي ته د تللو امر وشو، جگړه پیل شوې وه، زموږکنډك ته په کار و،چي په لمړۍ کرښه کي خامخا پر مختگ وکړي.

موږچي لمړۍ کرښي ته ورسیدو، نو زموږ نورو ملگرو وار له مخه پر دښمن د گولیو باران جوړکړی و، په هوا کي د باروتو بوی و، هر لور ته خوړسکي پورته کېدې او چاودني کیدې، ما داسي حس کړه، چي د ویني رفتار مي په تېزېدو شو، دا هغه ځای و، چي د سرتېرو د مېړاني او همت امتحان اخیستل کیږي.

ما چي کله له مورچگې نه ډزي کولې نو ښي لور ته مي وکتل، او سملاسي مي د اتل کولنز څېره تر سترگو شوه، خو نن هغه څېره نه وه، چي هر وخت به ډاډ اتې پرې کاوه، او موسکا به پر خوره وه، نن د اتل کولنز پر څېره د مرگ وېره غوړېدلې وه، د هغه لاسونه رپېدل، زه ناڅاپه پوه شوم چي "اوه! دا خو ډارن دی، پر ما د خوښۍ څپه راغله، دا زما لپاره یوه په زړه پوري تجربه وه چي اتل کولنز مي په وېره او ډارکي لیدی، هغه په سخت عذاب اخته و، او زه پوهېدم چي دا عذاب څومره دردناکه وي، پخواهم ما ځینې ډارن عسکر لیدلي وو، چي د جگړې په لمړۍ کرښه کي به رېږدېدل.

Download from: ketabton.com

له ما پرته نور هیڅا هغه نه دی لیدلی، چې دومره ډاریږي، ملګري په ډزو بوخت وو، خو اتل کولنز ته څرګنده شوه، چې زه د هغه له دې حالت بلکې د هغه له دې ژړغوني حالت څخه پوهیدلی یم، هغه چې یو دوه ځلي زما لور ته مخ راواړوه او راته وبه یې کتل، نو خړ غوندي به یې وموسل او مخ به یې واړاوه.

برید ژر پای ته ورسېد، ځکه له دښمن سره دوسلې او جنګیالیو کمی و، دې کوچني برید اتل کولنز له ژونده ایستلی و، خلکو فکرکاوه، چې هغه د سخت لمر له امله لمبې وهلی دی، خو زه له اصلي کیسې نه خبر وم او اتل کولنز هم په دې پوهېدی، له څو کلونه ورسته ما خپل ځان خوښ او مطمین احساس کړ.

اتل کولنز له ما سره په دې اړه هیڅکله څه ونه ویل، خو د هغه سترګي ماته مړې وې، ما هغه ته ما ته ورکړې وه، او هغه خپله ماته منلې وه.

جګړه روانه وه، جګړې عموماً رواني وي، تر هغه وخته چې د وشتلو لپاره ګولۍ او د مرګ لپاره سړي وي، نو د جګړې د بندولو څه اړتیا وي.

یوه ورځ موږ بیا اړ و، چې پرمختګ وکړو، زموږ او دښمن تر منځ یولوی ډاګ پروت و، خو جګړه یوازې د توپونو او ډزو وه، یاني داچې د ګولۍ په چلولوکي د زغم جګړه وه.

ګولۍ زموږ له سرونو سره تېرېدې، موږ په مورچو ننوتلي وو، او یوازې مو سرونه راویستلي وو، زموږ قومندان په چیغه تورن ته وویل: "نیلسنه! خپل یو سړی چپ لورته ولیږه،چې ډګروال "هیري" ته ووایي چې هغه دې خپل جنګیالي سملاسي راوړاندي کړي" دا د مرګ غیږې ته د لوېدو امر و، د دې مانا داوه چې د ګولیو په باران کې دې سړی پورته شي، او په منډه دې دوه سوه ګزه لار پرې کړي، تورن نېلسن په بېړه مخ را واړاوه، پر خپلو سرتېرو یاني موږ باندې یې نظګر واچاوه، او په چیغه یې وویل "کولنزه! ورشه" دا امر هغه اتل کولنز ته وکړ، د هغه د رنګ بڼه له وړاندې لا الوتې وه، د تورن د دې امر په اورېګګګګګدو یې بیخي د مړیني سورى پر څېره وغوړېد، د یوې شیبې لپاره داسې ښکاره شوه، چې هغه به بې هوښه شي، او لاندي به ولویږي، تورن هغه ته رډ، رډ وکتل، دا درې سانیې نه وې، درې پېړۍ وې ما شا وخوا وکتل، اوبیا خدایزده څه راوشو، زه د ګولیو په باران کې ناڅاپه پورته شوم، او د برېښنا غوندې مې چپ لور ته منډه کړه، نورو دا فکر وکړ چې تورن نېلسن ماته دا امر راکړی، خو د تورن ښکاري سترګو هرڅه لیدلي و.

د شلو، پنځویشتو سانیو لار وه، ما دچیغو نارو او چاودنو په منځ کې په پټو سترګو منډې وهلې، ښایي په هغه ورځ ژوند وفا راسره کړې وه، ځګکه زما یو ویښته هم ما ت نشو، زه د ګولیو په باران کې د "ډګروال هیري" پوستې ته ورسېدم، او په همدې مهال لمړۍ ګولۍ زما له څنګلي سره تېره شوه.

Download from: ketabton.com

په هغه شپه چي کله زه په استوګنځي کي د ويدېدو په حال کي وم، نو ناڅاپه مي د تورن نېلسن ږغ واورېد، هغه په پس،پسي ډګروال هيري ته ويل " قومندان صاحب پرېکړه کړې ده چي تورکولنز ته مډال ورکړي، نن پر ټيليفون باندي هغه خپله غوښتنه مرکز ته ولېږله.

"دا ټول د هغه کم عقله له لاسه" ډګروال وويل.

"هو" تورن نيلسن ورو، وويل:" ما اتل کولنز ته د پورته کېدو او منډي امر وکړ، دا د هغه د پرمختګ ښه چانس و، خو زه نن پوه شوم چي هغه د مورډك غوندي بې زړه دي" هغه اتل کولنز ته کښنځل وکړل او ما سترګي پټي کړې، ويده شوم.

نور نو حالاتو تغير وکړ، خلکو ماته تر پخوا په درنه سترګه کتل، زما دې زړورتيا زه خلکو ته محبوب کړی وم.

څو ورځي وروسته جګړه پای ته ورسېده، او موږ خپلو بارکونو ته بيرته راغلو.

يوه ورځ ماته په يوه رسمي غونډه کي مډال راکړل شو، له مډال سره يو اوږد ستا ينليك هم ملګری و، په ستا ينليك کي زما ياني " تورکولنز" زړورتيا او مېړانه بې کچه ستا يل شوې وه، او د هيواد لپاره د نورو غورو خدمتونو تر څنګ په جګړه کي د غير عادي مېړاني پر ښودولو، د يوبل مډال د راکړي ژمنه هم ليکلې وه، د دې سند مانا د معاش لوړېدل او ترفع وه، په عام ډول خلك داسي سندونه د وياړ لپاره کورونو ته ليږي، د هغوئ سپين ږيري پلرونه او ميندي دا سندونه په طلايي چوکاټونوګ کي نيسي او خلکو ته يې ورښکاره کوي ، خو داچي زما نه کور و، او نه کورنۍ نو مي سند قت کړ په جيب کي مي واچاوه.

يو سهار نا ببره خبر شوم چي اتل کولنز ورك دی، هغه تښېدلی و، د نظامي قانون له مخي لس ورځي هغه ته تمه وشوه، او بيا تښتېدلی اعلان شو، خلك حيران وو، د هغه لټه پيل شوه، څو ورځي د هغه د تېښتي باناډار تود و، له څارونکو څخه پټېدل اسانه، نه وي، آخير يوه ورځ هغه ونيول شو، هغه يې څو ميله ليري په يوه شراب خا نه کي په نشه کي ډوب موندلی و.

هغه نظامي محاکمه شو، اتلس مياشتي بند ورته اعلان شو، دا د دې جرم تر ټولو کوچنۍ سزا وه، زه خبرشوم چي ځينو لوړ پوړو فوځي چارواکو غوښتنه کړې وه، چي هغه ته لږ تر لږه سزا ورکړل شي.

دا هم يو تصادف و چي په هغو ورځو کي د بنديانو پيره زما پر غاړه وه، هسي خو ما په خپله دنده کي هيڅکله هم لټي نه کوله، خو پر اتل کولنز باندي د پيرې پر وخت ما ځانګړی نظر درلود، هغه څو کسانو ته زما د دې امتيازي سلوك شکايت هم کړی و، او ويلي يې و چي زه هر وخت هغه ته ږد، ږد ګورم، ښکاره خبره ده، چي د داسي شکايتونو پسي څوك سر نه ګرځوي، ځکه بنديان دا ډول بې مانا شکايتونه هر وخت کوي.

Download from: ketabton.com

یوه ورځ ما پر بندیانو پېره کوله، حالت هم عادی و، خو یو دم خدایزده څه وشو، چي اتل کولنز په داسي ډول د تېښتي هڅه وکړه چي هيڅ تمه يې نه کېده، د یوې شیبې لپاره زه په هیڅ پوه نشوم، تر نن ورځي یو مات عسکر د داسي بې تمي تېګښتي هڅه نه وه کړې، ښايي هغه بیخي یو مخ لېونی شوی و، هغه په پټو سترګو منډه کړه، ما ناره وربانديي وکړه، خلکو یوې بلې خوا ته وکتل، ما بیا وربانديي ناره کړه او بیا مي د دریم ځل لپاره د هغه د درېدو هڅه وکړه، چي هغه ونه درېد نو مي توپك ورته په نښه کړ، هغه په پوره زور سره منډې وهلې او له مرکز څخه وار په وار لیري کیدی، ما د هغه د پښو نښه واخیسته او ډزې مي پرې وکړې، هغه ټوپ کړل پر ځمکه ولوېد او په لغتو شو.

پر ټول مرکز لکه د قیامت ورځ چي شوه، پر ما او هغه د خلکو ګڼه ګونه شوه.

نور مي یاد نه دي، چي بیا څه وشول، البته تر ماښامه ماته د تبدیلۍ امرونه راغلل، زه يې بل کنډك ته لېږلم، د اوسني کنډك عسکرو له ما سترګي چېولې، هغوئ له ما سره له خبرو هم ډډه کول، د یو چا له خولې مي واورېدل چي اتل کولنز مړ شوی دی.

هغه شپه ما هلته تېره کړه، خو هیچا هم خبره راسره ونه کړه، د خلکو له کړو څخه داسي راته څرګندېدل چي د هغو ی زړونه راڅخه مات شوي دی، او خواشیني دي، هیچا ماته هیڅ نه ویل، خو ځینې وختونه هیڅ نه ویل د ډېرڅه ویلو مانا ورکوي.

سهار تورن نیلسن د مخه ښه لپاره له ما سره وکتل او راته ویې ویل.:

"کولنزه! تا خپل فرض پوره کړی دی، زه پر تا هیڅ تور نه لګوم، خو دا ښه وي، چي ته نور له دې ځایه کوم بل کنډك ته لاړ شې، ته باید غرمنۍ ګ اورګاډي ته ځان چمتوکړې ځکه له وژل شوي کولنز سره د دې ځای خلك ډېره خواخوږي لري،خو زه پدې حقیقت پو هیږم،چي هغه څه شی و، زه په دې هم پوهیږم چي ته یو زړور عسکر يې، ته به ډېر پرمختګ وکړې، او زما نیکي هیلي له تا سره دي.

د غونډ په سلګونو عسکرو کي یوازي د تورن نیلسن په سترګو کي زما لپاره مینه وه، هغه یو ښه سړی و، ریښتونی سرتېری يې پیژندی، او د هغه درنا وی يې کا وه، که چیري دا پېښه نه وای را منځ ته شوې، نو ښايي هغه هیڅکله زه له خپلي ډلي څخه نه وای ایستلی.

کله چي تورن نیلسن زه دا اورګاډي تم ځای ته رسولم، نو موټر ته د پورته کیدو پر مهال هغه زه پر اوږه وټپولم، او راته ویې ګ ویل " ته به فکر کوې چي زه تا دومره په بېړه او تلوارسره لدې ځایه ولې باسم، کیسه داسي ده، چي نن غرمه په اورګاډي کي د اتل کولنز مور او پلار راځي چي د هغه مړی یوسي، زه نه غواړم چي په دې نازك حالت کي ته دلې وې، ښه ځه، خدای دي بریالی لره" هغه موټروان ته اشاره وکړه، او موټر روان شو .

Download from: ketabton.com

کله چي تم ځای ته ورسېدم، نو خبرشوم چي د غرمې اورګاډی ماښام ته رارسیږي، ځکه چي څلویښت پنځوس میله لیري کومه پیښه رامنځ ته شوې وه.

ما په تم ځای کي یوه او بل لور ته قدم وواهه، سګرېټونه مي وڅکول، ما ښا م پر پنځه بجې یوه رستورانت ته ورغلم ډوډۍ مي وخوړه.

شپږ بجې شوې، بیا اوه بجې شوې، نورنو په ګرځېدو راګرځېدو هم ستړی شوی وم، د لرګي پر یوه څوکۍ پرېوتم، نوی سګریټ مي ولګاوه او په چت کي مي سترګي ښخي کړې، په همدې مهال د جنوب له لوري یو اورګاډی راغی او په تم ځای کي ودرېدی، په مسافرو یو زوږ ګډ شو.

زه را پورته شوم، کښېناستم.

لیري زما د کنډك ملګرو یو تابوت را اخیستی و په یوه ډبه کي یې ایښاوه، له تابوت سره یو زوړسړی او یوه ښځه هم مل و، په پوره باور سره ویلای شم چي هغه به د اتل کولنز مور او پلار وو، د سپین سري ښځي سترګي سرې وې، د اتل کولنز پلار یو ډول قیمتي جامې اغوستي وې، او سګرېټ یې څکاوه، تابوت چي یې دننه کښېښود، نو د اتل کولنز مور او پلار هم ډبې ته ور پورته شول، د هغوئ پسې عسکر هم دننه ورغلل.

زه پورته شوم، او په شوم، او په چم، چم د ډبې خوا ته ورغلم، د مسافرو ګڼه ګوڼه وه، ځکه نو ګرانه، نه وه چي پرته له دې چي څوك مي ووینې هلته نژدې ورشم، زه وړاندې ور روان وم، تر دې چي د هغوئ ږغونه مي واورېدل، د اتل کولنز پلار ویل: " زه به په دې خبره هرکله ویاړم، چي زما زوی د مېړو غوندي مړ شو، زه پخوا هم پوهېدم، چي هغه بې زړه ځوان نه دی، هغه نر و او د نرانو غوندي یې ځان ور کړی دی"

"هو،صاحب!" زما د یو ملګري ږغ راغلی "د هغه مېړانه وګوره، هغه بندي په هیڅ ډول پرېښښود چي وتښتي، او داسي زبردسته مبارزه یې وکړه، چي یوازي یوه رېښتوني عسکر کولای شوه، دا نو بیا زموږ بد مرغي وه، چي له بندي سره توپنچه وه، که نه لږ وروسته کولنز هغه رانیولی و، زما په تولا لوبه سر خلاص شو، چي د اتل کولنز مور او پلارته دا باور ورکول شو، چي د هغوئ زوی د تېښتي پر مهال نه بلکي د یو بل بندي د راګرځولو پر مهال مړ شوی دی، مانا دا چي د فرض پر ځای کولو پر مهال مړ شوی دی، زما په وینه کي د نفرت اور بل شو، فکر راولوېدم چي اخیر دوئ څه اړتیا لري، چي دروغ ووایې؟ له هغه موړك غوندي بې زړه کولنز څخه د اتل جوړولو اړتیا څه ده؟

هغوئ د اتل کولنز پلار ته لاس ورکړ، د خواشینۍ مراسم یې پر ځای کړل او رهي شول.

په همدې مهال له لوډسپیکر څخه اعلان وشو، چي اورګاډی څو دقیقې وروسته روانیږ ي، زه څو شیبې وچ ودرېدم، بیا مي لنډ یوه پرېکړه وکړه او له ځان سره مي وویل "جمي کولنزه ! ته باید دننه ورشې، او د مړي مور او پلار له ریښتوني ګ کیسې څخه خبرکړې او هغوی باید له دې رازه خبرکړې چي د هغوئ زوی ولي مړشو؟ څنګه مړشو؟

Download from: ketabton.com

دغه فکر چي را ولوېد نو سملاسي مي د اورګاډي د ډبې ور پرانیست او دننه ورغلم، د اتل کولنز پلار تابوت کتي او د مور ږغ یې ژړغونی و، د پر هغې ګونځي، ګونځي څېره باندي او ښکي رواني وې، که څه هم پلار یې نه ژړل،خو د هغه پرڅېره هم ژور غم غوړېدلی و، داسي غم چي پر ډېرو لږو څېرو معلومیږي، زما له ښکالو سره هغوئ مخ راواړاوه او را وې کتل، سپین ږیري سګرېټ خپلي خولې ته یو وړ، او سپین سري له باړخوګانو اوښکي پا کي کړې، ما تابوت ته اشاره وکړه او ومي ویل"زه له ده سره په کندېك کي ملګری وم" هغوی دواړو ماته داسي وکتل لکه په هغه ورځ چي د ګولیو په باران کي اتل کولنز ما ته کتلي و.

"دی زموږ هرڅه و، زموږ یوازینۍ شتمني وه" د هغه مور په ژړغوني ږغ وویل: "دی زما ډېر نازولی زوی و، بیخي نازولی زوی" د هغه پلار هیڅ ونه ویل، چوپ چاپ یې ماته کتل، نه پوهیږم چي په ما څه وشوه، ما غوښتل چي ډېر څه ووایم، غوښتل مي چي هغوی له اصلي کیسې خبر کړم، خو لکه چا چي مي پر خوله مهر را وهلی و، نه پوهیږم چي توري چیري لاړل، او هغه کرکه چي په وینه کي مي ګرځېده خدایزده څنګه سړه شوه .

څو شیبې وروسته سپین سري خوله خلاصه کړه" زما زوی یو ښه سرتېری و، هغه یو زړور ځوان و" د سپین سري لیمه لانده شول.

ما غوښتل چي په چیغه، چیغه ووایم چي نه هغه زړور نه و، هغه بې زړه و، بې زړه، ډارن و، مورك غوندي، هغه خپله دنده نه پېژنده، تیښتندوکی و، او د خپلو کړو سزا یې پرې کړه، څو کاله وروسته به یې هغه په سپکاوي سره ایستلای... خو په ماکي د څه ویلو توان نه و، بس یوازي مي په "هو، هو" سر ورته ښوراوه چي په دې کي له دباندي څخه زنګ انګازه شو.

"ایا ته د ده کوم داسي ملګری پېژنې؟" د هغه مور په لړزېدلي ږغ وپوښتل:"چي له هغه سره د ده شیان وي، داسي شیان چي د هغه د یاد په توګه یې موږ وساتو؟ دغه تابوت خو به په خاورو کي ښخ شي" د هغې پر باړخوګانو یو ځل بیا اوښکي وبهېدې.

"هو موري!" ما لکه په خوب کیچي وویل" زه د همدې لپاره راغلی یم، چي تا سو ته همداسي یو شی در وسپارم، ما په جېب لاس دننه کړ، او خپل د مېړاني او زړورتیا سند مي راوکیښ د کولنز د مور په غیږکي مي کښېښود "ښه، اجازه راکړئ" اوله اورګاډي تا شوم.

Download from: ketabton.com

د ناوي بنګړي

ګريګوري زينوپولو

دا يو ډول شنه بنګړي وو، بڼه يې مار ته ډېره ورته وه خو ډېر بد رنګه او بې مانا ښکارېل .

کله چې ما په لمړي ځل د خپلي کوژدني په لاسونو کي وليدل نو په زړه کي مي وويل: هغې څومره خراب او بې ارزښته بنګړي اچولي دي، خير زه به ورته يو ډول ښه نامي بنګړي راوړم .

په شمار څو ورځي وروسته مي هغې ته د سمندري ډبري يو ډول ډېر ښکلي بنګړي راوړل، هغه د دې بنګړيو په ليدو ډېره خوشاله شوه، کله چې هغې د بنګړيو پر قطۍ خپلي سترګي ښخي کړي وې نو د هغې په شنو سترګو کي د خوښۍ ځلا برېښېده او د هغې پر اننګو يوه داسي سرخي را ټوکېدلې وه لکه په هغه بنګړو کي چې ما ورته راوړي وو.

هغې قطۍ زما له لاسه واخيسته، لاسونه يې زما په غاړه کي را واچول او په داسي حال کي چې سترګي يې په سترګو کي را اچولي وې پر مخ يې ښکل کړم، نور نو زما پوره باور و چې سبا به هغه خپل بنګړي باسي او زما دا به په لاسوي.

خو په دويمه ورځ د دې په ليدو حيران شوم چې د هغې بيا هم هغه زاړه د ښيښې بنګړي په لاس وو، هغه مهال ما ښه ونه ګڼله چې په دې اړه څه ووايم خو زما په زړه کي په خپل سر د دې بنګړيو په اړه ډول، ډول اندېښني پر راولاړېدو شوې.

ماته فکر را ولوېد چې په دې بنګړيو کي خامخا يو راز پټ دی، دوې ورځي لا ما له زغم څخه کار واخيست خو اخير د زغم لمن راڅخه ايله شوه او هغې ته مي وويل :

"ما تاته بنګړي راوړي وو، ته هغه ولي نه اچوې؟"

هغې ماته هېښ، هېښ وکتل، لکه زما په خبره چې هيڅ پوه شوې نه وي، بيا ما ورته وويل:

"ته له دې بد رنګو او خرابو بنګړو سره دومره مينه ولي لرې؟"

هغې په ځواب کي پر هغو بنګړو باندي يو ژور نظر واچوه، څو شيبې چوپه وه او بيا يې پر ما يو ډېر جدي قارجن نظر واچوه، په دې وخت کي د هغې د سترګو رنګ زه ولړزولم، زه نه شم ويلای چې هغه کوم رنګ و، خو يوازي دومره ويلای شم چې هغه شين نه و "

ما هغې ته ورو وويل :

"هغه بنګړي چې ما درته راوړي وو، ستا خوښ نه دي؟ ته هغه د دې وړ نه بولې چې په لاس يې کړې؟"

Download from: ketabton.com

هغې وويل:

سبا زه هغه خامخا په لاسوم، زما زړه و چې ټول ژوند همدا خپل بنګړي په لاس کړم، خو داچې ستا خوښ نه دي . . . نوره هغه چوپ شوه .

يو ځل بيا هغې پر خپلو پنګړو يو نه زړه کېدونکی نظر واچوه او ويې ويل:

"ښه سمه ده، له سبا څخه زه هغه بنګړي په لاسوم چې تا راته راوړي دي" ځنډه له هغې وپوښتل:

په دې وخت کې د هغې لهجه ډېره غمجنه وه، هغه يو ډول چورتي ښکارېده، ماته داسي څرګنده شوه چې د هغې دا پرېکړه زما د مينې پر چوکاټ يوه قرباني وه، ځکه نو ما د هغې وېښتان چې پر ټنډه پراته وو شکل کړل .

په دريمه ورځ بيا هم هغې هغه بنګړي نه وو په لاس کړي، نن ما بې له

"نن دي بيا زما بنګړي ولې نه دي په لاس کړي؟ "

هغې وويل :

"اوه، رښتيا زما له ياده ووتل... خير، اوس يې په پيدا کولو پسې ډېر وخت تيريږي، سبا زه هغه خامخا په لاسوم"

ما د هغې خبره ومنله او هيڅ مي ونه ويل، خو په دا سبا بيا هم هغې هغه بنګړي نه وو اچولي، ما چې څومره د هغو بنګړو لور ته کتل هغومره مي قار او غوسه لوړېده، خو دا غوسه د مينې غوسه وه چې پر کوچنۍ،کوچنۍ خبره پورته کېدلای شي، البته د دې لپاره چې ما د خپل زړه بې تابي پټه کړېوای او يا په دې اړه چوپ پاته شوی وای بايد ما له ډېر زغم څخه کار اخيستی وای .

څو ورځې تېري شوې خو د هغې په خيال کې لا نه و چې زما بنګړي په لاس کړي، ځکه نو ما هم دا پرېکړه وکړه چې نور به د دې بنګړيو په اړه هيڅ نه وايم، له هغې ورځې وروسته زموږ ژړونه د څه وخت لپاره پاك شول او د خوابدی ټول ګردونه مو ليري شول .

يوه ورځ ماته يو سفر را پېښ شو ما يوه اونۍ دباندي تېرول، د تلو په مهال چې ما هغه په غېږ کې نيولې وه او مينه مي ورسره کوله نو هغې ته مي وويل:

غواړم چې بيرته راشم نو تا زما بنګړي اچولي وي"!

هغې وويل:

"بيخي سمه ده"

Download from: ketabton.com

ما وويل :

"ژمنه ده؟"

هغې وويل:

"هو"

"ستا يې زما په مينه قسم؟"ما ورته وويل.

"هو زما يې ستا په مينه قسم!" هغې ځواب راکړ.

هغې دا قسم په داسي ډول واخيست چي ما پخپل زړه کي دا پرېکړه وکړه چي که چيري هغې زما بنګړي نه و په لاس کړي نو زه به له هغې سره اړيکي شلوم.

په هغه ورځ چي زه بيرته راستنېدم نو ما لاسي هغې ته د پوست له لاري خبر ورکړ چي زه درځم او په دويمه ورځ خپله را ورسېدم، هغې خپل مرمرين لاسونه ماته د غيږي لپاره پرانستل، اه! په هغه ورځ هغې زما بنګړي اچولي وو خو پخواني يې هم په هغه بل لاس وو.

ما هغې ته نور څه ونه ويلای شو، هغې ماته دا رنګه کتل لکه راته ويل چي يي" دادی ما خپله ژمنه پوره کړه، نور نو راشه ښکل مي کړه، نا شکري مه کوه."

ما هغه په غېږ کي ونيوه او څو ځله مي ښکل کړه.

"هو رښتيا! لاکن دا پرېکړه خو نه وه شوي..."ما هغه دوه ځلي ژر، ژر ښکل کړه، هغې وويل:

"څنګه؟"

ما ځواب ور کړ:

"ما تاته د دي بنګړيو د اچولو او د هغه نورو د ايستلو ويلي و، دا مي نه و ويلي چي دواړه په لاس کړه"

هغې وويل:

"نه، نه په خدای چي تا ماته يوازي د خپلو بنګړو د اچولو ويلي وو، دا دي نه و راته ويلي چي هغه نور نه اچوم"

ما ځواب ور کړ:

هو، هو دا به سمه وي، خو که زه اوس درته ووايم نو؟ګ"

Download from: ketabton.com

"که اوس... که اوس راته ووایې..." د هغې ږغ ټیټ شو .

"ایا ته غواړې چې له ټولي کیسې څخه دې خبر کړم؟" هغې چې دا وویل نو ماته نژدې راغله او په غوږ کې یې ورو راته وویل:

"زه به هیڅکله ونه غواړم چې ستا دا غوښتنه دې پوره شي"

زه وویرېدم او یو دم بغل ته شوم... لکه د ښیښې هغه مار چې چیچلی وم چې د هغې په لاسونو کې و، ما ورته وویل:

"که زه غواړم چې تا له یو دا رنګه بنګړو اچولو څخه منع کړم چې زما نه دې خوښ نو دا بده خبره ده؟"

هغې وویل:

"ته راشه، پرېږده دا خبرې، دا چې ستا دا دومره بد ایسي نو نور به زه دا نه اچوم او سر له سبا څخه به یوازې ستا بنګړي اچوم"

په دې وخت کې له ما څخه یوه لویه تېروتنه دا وشوه چې کله ما هغه د هغې د قربانۍ په بدل کې د مننې په احساساتو لمانځله نو ما له هغې څخه وپوښتل:

"دا بنګړي تاته چا درکړي دي؟ګ"

زما له دې پوښتنې څخه د هغې اننګي نه سره شول او نه ژړ، البته د هغې ژبه بنده، بنده شوه او ویې ویل:

"نه پوهېږم... پوره مې یاد نه دي... هو رښتیا ډېر مخکې مې پلار د سوغات په دود راکړي وو"

په دې کې له ما څخه بله تېروتنه هم وشوه، دا تېروتنه تر لمړۍ هغې ډېره خطرناکه وه، هغه دا چې یوه ورځ زه د هغې د پلار لیدو ته ورغلم او هغه ته مې وویل چې" د میرې (زما د ښځې نوم دی) هغه شنه بنګړي ډېر ښکلي دي هغه تا چې ورکړي وو"

د هغې پلار خپلې عینکې سترګو ته سمې کړې او ما ته یې په داسې انداز وکتل لکه هغه چې د دې بنګړیو یادونه له دې مخکې هیڅ اورېدلې نه وه، بیا یې ماته وویل:

"نه ما خو هغې ته کوم بنګړي نه دي ورکړي "

د هغې د پلار دې خبرې پر اور د تیلو کار وکړ، زما په زړه کې د کرکې او حسد لمبې پورته شوې، ماته داسې ښکاره شوه لکه په هر رګ کې چې مې د بنګړیو د مار زهر ننوتل.

Download from: ketabton.com

نور نو ما پرېکړه وکړه چې هغو لارو چارو ته به د عمل جامه وراغوندم چې ما سوچ پرې کړې و، ما ویل یا به میرې د دې بنګړیو اچول پرېږدي او یا به زه خپلې اړیکې ورسره شلوم، زه مرګ منم، ځانوژنه منم خو دا نه شم منلای چې میرې دا بنګړي واچوي، زه د قار او غوسې تر یوې داسې جذبې لاندې راغلی وم چې له زغم څخه وتلې وه.

له دې ځلې ما د دریمې خطرناکې غلطۍ جرم وکړ، هغه دا چې ما میرې ته وویل:

"ته به نور له دې بنګړو سره مخه ښه کوې، زه په دې اړه له ټولو خبرو څخه خبر شوی یم نور زه باید ستا په لاسونو کې هیڅکله دا بنګړي ونه وینم، نن ما تاته خبرداری درکړ نور نو که ستا دغه ضد کومه بده پایله ولرله زه یې ذمه وار نه یم "

زه په تمه وم چې هغه به له ما وپوښتي چې ته د دې بنګړیو په اړه له کومو خبرو خبر شوی یې خو هغه بلکل غلې وه، یوازې یې په حیرانۍ زما لور ته کتل او په خوله یې هیڅ نه ویل، په دې وخت کې چې د هغې سترګو کوم پسرلنی اسماني شینوالی را نغښتی و، هغه زما غوسه را سړه کړه .

په دې ډول یوولس ورځې تیرې شوې، زما لپاره د هرې ورځې تېرول یو ګران کار و، د هرې ورځې هره شیبه زما لپاره تر یو لوی عذاب په کمه نه وه.

یوولس ورځې خو هغې زه په دې ژمنو تېر ایستلم چې نن دا بنګړي باسم سبا یې باسم، هغې به یوه ورځ یو څه ویل سبا بل څه، ډول، ډول پلمې او بانې به یې کولې، کله به خوابدې کېده، کله به غلې پاته کېده او کله به یې بیا زما غوښتنې په خندا او ټوکو ردولې خو هغه بدبخته بنګړي د هغې له مرمرینو لیچو څخه جلا نه شول، کله، کله چې به هغې خپلې سپینې لیچې سره یو ځای کولې او دواړه مارونه به سره یو ځای کېدل نو ماته به دا سې ښکارېدل لکه په هغو کې چې ساه راغلې وي او په خپل منځي رقابت کې به په یو ګړي کې سره توري ایرې کړي، ما به په زړه کې ویل چې له دوئ څخه به یو خامخا له منځه ځي.

یوه ورځ چې زه ډېر نفس تنګی شوم نو هغې ته مې وویل:

"ګوره! سبا به ته یوازې یو ډول بنګړي په لاسوې، که دې سبا هم دا بنګړي نه و ایستلي نو زه به تا له خپلې ورستۍ پرېکړې څخه خبره کړم"

له دې ځلې هغې زما خبرې ډېرې جدي واورېدې او دننه لاړه، چې بیرته راووته نو یوازې یو ډول بنګړي یې په لاس وو او هغه زما هغې نه وو، ماته درد راغی او له غوسې څخه مې خوله له ځګه ډکه شوه، نور مې یاد نه دي چې ما هغې ته څه وویل.

هغې زما له غوسې ډکې خبرې په پټه خوله واورېدې خو چې زه چوپ شوم نو هغه مجبوره شوه په خورا ډاډ او سړه سینه لکه کوم نارینه چې خبرې کوي وویل :

Download from: ketabton.com

"ګوره، ته له ما څخه داسي غوښتنه کوې چي زه هغه هیڅکله پوره کولای نه شم، زه به دا بنګړي هیڅکله له ځانه جلا نه کړم، زه به تر مرګه دا اچوم، د دې په اړه ډېري پوښتني مه کوه ځکه زه په دې اړه یوې وړې خبري کولو ته لا هم چمتو نه یم، تاته باید دومره ووایم چي که چیري ته نور هم خپلي سر ټمپګۍ ته ادامه ورکړې نو زه به تاته ستا دکوژدني ګوتمۍ بیرته در وسپارم او دا به یو لوی زیان وي ځکه زما له تا سره عشق دی، نه مینه، زه غواړم ستا د ژوند ملګرې واوسم، یوازي ژوند به هم غوره وبولم خو دا بنګړي به ونه باسم، ما د دې بنګړیو په اړه له خپلي ورستۍ پرېکړي څخه خبر کړې نور چي دي څه زړه غواړي هغه وکړه"

زه دا اړتیا نه وینم چي ووایم چي ما له هغې سره بې کچه مینه لرله، که نه نو ما به دومره خبري هیڅ کله نه وای زغملي او دې ته به مي هیڅ کله دومره لېوالتیا نه وای لرلې چي زه دغه راز معلوم کړم، اخیر ما قسم واخیست چي نور به د دې راز د معلوملو هڅه نه کوم خو په کوم دلیل زه پر خپل قسم پاته کېدای شوای ځکه زما له هغې سره مینه وه.

د واده په ورځ او له هغه ورسته ډېره موده زموږ په دې اړه هیڅ خبره ونه شوه، ما پرېکړه کړې وه چي نور به په دې باره کي چوپ پاته کېږم او له دې پرته هم زه نور د دې بد مرغو بنګړیو له لیدو سره تر ډېره بربېده عادي شوی وم خو حقیقت دا و چي زما مینه زما د رقابت د جذبې د سیالۍ وړ نه وه، زما په زړه کي اوس هم یوه هیله پاته وه، هغه هیله چي د یو رښتیني مین په زړه کي همېشه ژوندۍ وي .

زما یقین و چي یوه ورځ نه یوه ورځ به لا د خپلي میني په زور د میري له لاسونو څخه دغه بنګړي باسم او هغه به د دې بنګړیو له رازونو ډکه کیسه راته کوي، بیا به هغه خپل بنګړي باسي او زما بنګړي به په لاسوي.

په دې کي شك نشته چي د میري ځینو خبرو پر ما ډېر اثر کاوه، هغه چي به کله وېرېدله او د بنګړیو ډك لاس به یې پورته کاوه نو داسي به ښکارېده لکه هغه چي په دې ډول له کوم خطره ځان ژغوري، په داسي وخت کي به ما هغه په بېلا بېلو حرکتونو ځوروله او هغې به په مترحم نظر ماته داسي کتل لکه راته ویل چي یې: ایا خپلي ژمني دي هیري کړې ؟ خپل قسم دي یاد نه دی؟

موږ چي څنګه خپل له خوښیو ډك ژوند پیل کړ نو د هغه به لا یو کال نه و تېر شوی چي ما داسي محسوسه کړه لکه ما چي خپل زغم او مینه د مرګ کندي ته ور تېل وهي، زما هیلي بدلي شوې او د میري تر مرموز زړه پوري زما زړه او دماغ و نه رسېدلای شو، کله نا کله چي به ما د هغه بنګړو په اړه په اشارو باندي څه ویل نو هغې به داسي ښکاره کول لکه په هیڅ چي خبره نه وي او کله چي به ما کومه خبره بیخي سپینه ورته کوله نو هم به هغې کوم ډاډمن ځواب نه راکاوه.

Download from: ketabton.com

اکثره وخت چي به هغې زما خبره واورېده نو په لوړ اواز به يې وخندل او زما خبره به يې په ټوکو او خندا کي پټه کړه، زه به له غوسې څخه سره لمبه شوم، همدا رنګه ورو، ورو زه بيرته خپل پخواني حالت ته وروګرځېدم لکه له واده څخه چي مخکي وم.

کله چي ميري زما له دې حالت څخه پوه شوه نو هغې د زارۍ په ډول ماته وويل:

ما يوازي پرېږده، زه به ستا ډېره ممنونه يم، ما نوره مه کړوه، تا يو ځل بيا هغه خبري پيل دي چي ما ته ور څخه منع کړې وې، حال داچي تا له ما سره ژمنه کړې وه چي زه به تا نه ځوروم، زه غواړم چي تا پوه کړم چي ستا د دې حرکتونو نتيجه به څه وي، زما له زړه څخه به ستا د ميني انځور پاك شي، زما به له تا څخه کرکه وشي او بيا به نو دا پوښتنه هيڅ مطرح نه وي چي زه کوم بنګړي واچوم او کوم نه .

زه د هغې له دې خبرو څخه ووېرېدم او هغې ته مي وويل:

"والله چي! زما مطلب يوازي دادی چي ته ماته ددې بنګړيو له رازونو ډکه کيسه وکړې، ما هم په دې راز کي در شريك کړې او ما پوه کړې چي دا بنګړي تاته چا در کړي دي؟ ايا ستا همصنفۍ چي په دې اړه څه ويل هغه رښتيا دي؟

هغې په لوړ ږغ وويل:

"چوپ شه! د خدای لپاره چوپ شه، ته غواړې چي زما مينه راووژنې، که دي نور يو توری هم له خولې را وايست نو زما به له تا څخه بې کچه کرکه وشي او زه به د تل ژوند لپاره له تا څخه اړيکي پرې کړم"

د هغې د خبرو له اورېدو څخه سر راباندي وګرځېد، داسي مي محسوسه کړه لکه يو چا چي يو زورور ډانګ پر سر وهلی وم، هغې زه پرېښودم، کوټې ته ولاړه او د کوټې ټول ورونه يې وتړل .

دريمه تېروتنه مي دا وکړه چي له بده مرغه زه لاړم له خپل يو نژدې ملګري سره مي وليدل، هغه ويل: ولي څه خبره ده، نن ډېر پرېشانه ښکارې؟" زما لويه بد بختي بيا دا وه چي ما هغه ته له سره تر پايه ټوله کيسه وکړه، په دې وخت کي زما ملګري هغه څه راته وويل چي په عام ډول ويل کيږي، هغه راته وويل :

"ته ډېر بې زړه سړی يې ته بايد نر واوسې او دا هڅي مځي بايد پرېږدې چي ته يې د خپلي ښځي د تابع کولو لپاره کوې، لاړ شه! او په پوره زور سره هغه دې ته مجبوره کړه چي ستا خبره ومني، په څو ورځو کي به هر څه سم شي"

ما چي دا نصيحت واورېد او کور ته راغلم نو هغه پر کټ ويده وه، د ډېوې رڼا سترګکونه وهل او دلته هلته خورېده، د رڼا سور انځور د ويني د ټپلي غوندي ښکارېدی او همداسي يوه ټپله د ميري پر څېره هم لوېدله، د هغې سپين لاسونه چي له بړستني را وتلي وو، داسي ښکارېدل لکه د ژوند نښي چي تري کوچېدلي وي، زما سترګي پر هغو بد

Download from: ketabton.com

رنګو بنګړو ونښتي چي د ډېوي په رڼا کي ځلېدل، میري په درانه خوب ویده وه، د هغې څېره له غم او پرېشانۍ څخه یو مخ تشه ښکارېده، هغه بد مرغه بنګړي هم د هغې د دې درانه خوب خنډ نه جوړېدل، زما په زړه کي راتېر شول چي کشکي زه وپوهېږم چي اوس هغه څه خوبویني ؟ دې صحنې زه له حاله وایستم، ماته یې سخت زور راکړ د غوسې ستن مي لوړه شوه، پر سترګو مي توره شپه شوه او زړه مي په دربي شو .

ناڅاپه مي په زړه کي د یو ناوړه جرم د کولو خیال را پیدا شو، دا خیال مي د برېښنا په سرعت سره ترتیب کړ او بیا مي په هیڅ دول ونه کولای شوای چي له پامه یې وغوځوم.

ما فکر کاوه چي یوازي یو ځلي دا عمل تر سره کړم نو د ټول ژوند د پرېشانیو د پای ټکی به مي شي .

زه ورو د میري کټ ته نژدې ورغلم او پر هغې ور ټیټ شوم، بیا په داسي حال کي چي زما په یوه لاس کي د مار لکۍ او په بل لاس کي د مار سر و خپلو لاسونو ته یو کوچنی حرکت ورکړ... اه! جرم څومره لنډ وخت غواړي.

بنګړي مات شول.

د کوکیو وړې، وړې ټوټې پر کټ پاشلي وې... میري خپلي شناوۍ سترګي روڼي کړي... او بیا یو دم راپورته شوه، دا هر څه په یوه شیبه کي تر سره شول، هغه په داسي حال کي چي د بنګړیو ټوټې یې په لاس کي وې لوڅي پښې زما مخ ته ولاړه وه، د هغې وېښتان پر اوږو پراته وو خو د هغې سترګي... ایا هغه به زه کله هېره کړای شم؟... هغه تر اوسه هر مهال هغه رنګه زما سترګګو، سترګو ته کیږي... د هغې د سترګو له کسو څخه داسي ښکارېدل چي په ډېر وېرونکي ډول یې ماته کتل، د هغې د سترګو شینوالی په تور اوښتی و او داسي ښکارېدل لکه له سترګو څخه چي یې بڅرکي بادېدل، د سترګو سپین یې د یوې وحشتناکي لمبې غوندي خوټېدل .

په کوم بڼغ چي هغې زه مخاطب کړم، د هغه بیانول زما لپاره ناشونی دی. هغې په چیغه وویل:

"تا دا مات کړل؟!... تا دا مات کړل؟!... سمه ده! زموږ مینه نوره ختمه شوه تا د میني پر غاړه چاړه تېره کړه... تا د میني لړی کړی، کړی کړه ... ته نفسپاله، لنډ فکره، جاسوس او چلبازه یې... اوس به ته په هر څه پوه شې چي دا بنګړي ماته چا راکړي وو؟... دا نه یو روماني داستان لري نه کوم راز دی بلکي یوازي یو شګون و چي ما په لاسول، تا شر او شور جوړ کړ او بې ځایه دي څو کلونه په غم اخته کړې وم... اه! زما له تا څخه کرکه کیږي ستا د دې کار له امله زما له تا څخه بد راغلل، ورك شه او له سترګو مي پناه شه... خدای دي نور هیڅ کله شکل مه راباندي وینه"!

له هغې شپې ورسته زه له خپلي ښځي څخه بېل شوم ځکه د ژوندانه داسي کلونه مو تر شا پرېښي وو چي له زغمه وتلي وو .

هغه قسطنطنیې ته لاړه، هلته یې دویم واده وکړ، زما یو ملګری څو ورځي وړاندي له هغه ځایه راغلی و، هغه راته وویل چي هغه یو ډول بنګړي په لاسوي چي له سمندري ډبري څخه جوړ دي.

Download from: ketabton.com

دروند کور

نجمان یاسین/عراق

لاندي وه، ا د کور دروازه ډېره و پر هغې لوړ یو دالان و، چي دوه نا ست زمري پرې جوړ شوي وو، له دالان څخه رالویدونکو اوبو د هغوئ پر مخونو ژور ټپونه جوړ کړي وو، او له هغوئ نه دیوه پربدن او څېره د وخت ستم بې شمېره نښې پرېښې وې، خو هغه بل لا تراوسه د وخت له پرېشانۍ څخه بچ پا ته شوی و.

د وره ښکلی قلفك داسي غلی و، لکه له کلونو راهیسي چي د انسان لاس نه و ور وړل شوی، د کور وېرانۍ د هغه د اوسېدونکو د بېلتون کیسه کوله، پر دیوالونو د پاکېدو په تمه گردنو یو پنډ خور نیولی و، او د هغوئ اصلي بڼه یې پټه کړې وه، د ښتو ښکلی فرش چي له ډېري زماني څخه د قدمونو له لمس نه محرومه پاته شوی و، اوس د بهېدو په حال کي و، تر لوی وره تللی دالېز دومره تنگ و چي یو کس په گرانه ترې تېریدای شوای.

پورته کړکۍ له عمرونو راهیسي بندي وې، او د لارویانو سترگو د هغوئ له رنگینو هیندارو څخه هیڅکله د رڼا وړانگه نه وه لیدلې، کله نا کله داسي ښکارېده لکه دا کړکۍ چي د کلیسا په مینار کي لگیدلي هغه کړکۍ وي، چي د خلاصېدو لپاره نه وي جوړي شوي.

هیڅوك نه پوهېدل، چي دا کور د چا دی،پدې کي څوك او کله اوسېدل بس ډول، ډول گنگوسو داکور پخپل حصار کي اخیستی و، هیڅکله کوم چا دې کور ته د ننوتو هڅه ونه کړه، او نه هم کوم څوك ولیدل شو، چي دې کور ته دي ننوتلی وي، لنډه دا چي د دې کور تاریخ په شك او شبهاتو کي ډوب و.

کله چي به دسیمي خلك دخپلو کورونو پر بامونو یا برنډوکي درېدل او دې کور ته به یې کتل نو د هغوئ نظر به د بام پر هغه لوی دودکش خامخا لوېدی چي سمندري هیلیو ځالي په کي جوړي کړي وې، هغوئ به ټوله ورځ خپل ځواکمن پرونه ترپول او د سمندر لور ته به تللې، د هغوئ ږغ به تر ډېره په کورنو کي اورېدل کېدی خو کله چي به ماښام شو او درنې چوپتیا به دغه کور په غېږ کي واخیست نو د هغو لارویانو قدمونو به بې واکه تېزېدل چي دې کور ته نژدې تېرېدل، هغوئ به د خپلو زړونو دربی اورېد او چي کله به یې سترکي نا څا په د دې تیاره کور خواته واوښتې نو د وېري یوه سړه څپه به یې محسوسه کړه چي د ملا تیر ته به یې ورننوتله او بې اختیاره به خدایج ورياد شو.

خلکو ډول، ډول خبري کولې، چابه ویل، د دې رنگینو کړکیو شاته یو څوك گرځي، د هغه د سلگیو او اهونو ږغ اکثر اورېدل کیږي، چا به ویل، دا کور پېریانو لاندي کړی دی، د ځینو بیا دا نظر و، چي پدې کور کي پخوا یو سړی اوسېدی، هغه یې وژلی و او هغه تر اوسه پوري پرې شوې غاړه خلك مرستي ته وربولي خو هیچا هیڅ نه و ثابت کړي، د پېریانو، مادرزمانو او ښاپېریانو کیسو دا کور دومره وېره ونکی کړی و چي هیڅکله کوم چا د ورننوتو هڅه

Download from: ketabton.com

نه وه کړې، زړو خلکو پر دې ويره ونکو کیسو ډېر باور درلود او چي کله به هغوئ د پېريانو او مادرزمانو کیسې اورېدې نو د هغوئ عقيده به نور هم ټينګېده، لنډه داچي له دې کیسو څخه دا باور پیدا شو چي که هرڅوك دې کور ته د ننوتو هڅه وکړي نو هغه وژل کيږي، له ارواه نه يې پېرى جوړيږي او بیا به نو هرمهال په دې کورکي په چيغو وي، لنډه دا چي هيچا دغه کور ته د ننوتلو يا په دې اړه د سوچ کولو هڅه نه کوله.

يوه ورځ چي لمر ښه پوره ځلېدی او هيلۍ د خپلو ښکارونو پسې د سمندر لور ته تللي وې نو اته يا لس کلن هلك وسمان د خپل کور د بام له دېوال سره د لرګي پر صندوق ولاړ و او د هغه ځالۍ لور ته يې کتل چي د پېريانو د کور پر دودکش جوړه شوې وه، هغه له څو ورځو څخه دې ځالۍ او له هغې نه راوتلو، تارونو او د خاشو جال ته کتل، په ځالۍ کي پرتې هګۍ يا د هيليو بچي د هغه د ارمانونوو اصلي ټکی و، هغه به سوچ کاوه چي هيليو به په هغه کي خامخاکوچني، کوچني بچي يا هګۍ پريښې وي، کومې چي ده را ايستلای شوې او کورته يې راوړلای شوې خو کله چي به ده وه هغه لورته دټوپ کولو په اړه سوچ کاوه نو د دغو دوو کورونو ترمنځ کوڅه د ده د لارې خنډ جوړېده ځکه له ده سره به دا وېره وه چي هسې نه څوك يې وو يني، د پلار د دې وېرې له امله هغه نشوای کولای چي دا کار وکړي.

هغه څو شيبې همداسې چورتي ودرېد او بيا يې پر بام پرته د لرګي تخته راپورته کړه، پر خپل دېوال يې کښېښوده، ورو، ورو يې پوري وهله او د هغه کور تر چت پوري يې ورسوله، اوس نو د هغه په وړاندي يو پُل جوړ شوی و، داسي پُل چي هغه پر هغه له تېرېدو سره خپل منزل ته لنډېدای شوای.

هغه پورته اسمان ته وکتل، په اسمان کي کوترې، مرغۍ او کارغان الوتي وو، هغه خپلي ګوتي تر ژبي لاندي کښېښودې، مرغيو ته يې وکتل او شپېلك يې وواهه، د هغه په زړه کي د جوش او ډاډ يوه جذبه را ويښه شوه، هغه تخته وښوروله او ويې کتل، دا يوه خطرناکه لوبه ورته ښکاره شوه خو هغه لور ته د ټوپ وهلو او له ځالۍ نه د هيلۍ د هګيو او بچيو د را ايستلو تلوسې يو ځل بيا هغه دې ته چمتو کړ.

هغه ورو پورته شو، خپل قدم يې د تختې پر پله کښېښود او بيا په يوه ټوپ تر کوڅې واوښت کله چي هغه بل لور ته واوښت نو تخته يې بيرته کش کړه، د دې لپاره چي د لارويانو سترګې پرې ونه لګي.

اوس نو هغه په يوه نوې نړۍ کي و، په داسي حال کي چي له هغه سره له يوه لوري له پلار نه د اورېدلو کيسو وېره او له بل لوري په زړه کي ور پيدا شوي تلوسې ګډ احساسات مل وو، د کور له کتارې نه يې د کور غولي ته وکتل، هغه د لمر له تېزو وړانګو پرته نور هيڅ ونه ليدل، د هغه حوصله لوړه شوه او پرېکړه يې وکړه چي د کور د ننه به ورځي .

هغه د زينو د وره لور ته ورغی، ور بند و، هغه په زوره پوري واهه او ور له يوه وېروونکي ږغ سره خلاص شو، وسمان ټکان وخوړ او يوه شېبه وچ ودرېد خو ژر يې ځان بيرته قابو کړ، پر زينو بې اندازې ګرد لوېدلی و او هر ځای غنو

Download from: ketabton.com

ځالي جوړي کړي وي، د وره د لوړ ږغ او وسمان په ليدو، خسمانان دومره تېز خپلو غارو ته په منډه شول چې د ځو شيبو ګ لپاره يې وسمان لا ووېراوه.

بيا ناڅاپه د هغه په زړه کې ورتېر شول چې هغه دا رنګه چيغې کړې لکه يو څوك چې يې وهي او بيا يې همداسې وکړل، د هغه ږغ د کور په تشو کوټو کې انګازه شو او بېرته د هغه لور ته راغبرګ شو،

بيا هغه په زوره چيغه کړه:

"پېريه...!

په ځواب کې هم تر ډېره د پېرې د " ی " ږغ انګازه شو.

"پېريه... يه"...

او په ټول کور کې د پېريه ... يه ... يه.. ږغ له دېوالونو سره وجنګېدی، د هغه په زړه کې د خوښۍ يو نابلد احساس راڅرګند شو:

"پېريه ... يه ... يه"

او په ځواب کې د " يه، يه " ږغونه په نڅا له انګړ څخه پورته شول، هغه څو شېبې هلته ګ ودرېد او بيرته بام ته راغی، پر دودکښ يې سترګې ښخې کړې او چورت يووړ چې ځالي ته به څنګه ورپورته شي؟ دودکښ ډېر لوړ و او په ښکاره د هغه تر ورپورته کېدو هيڅ لار نه وه، هغه دودکښ ته همداسې کتل او بيا يې پرېکړه وکړه چې د دودکښ په سوريو کې به پښې ږدي او هلته به ورپورته کيږي. خو له دودکښ نه ځالې ته د پورته کېدلو لار هم ډېره ستونزمنه وه، اخير هغه يوه لکړه راپورته کړه، چې همدلته نژدې ورته پرته وه، هغه لکړې ته ښه په غور وکتل چې آيا د ده زور راوړلای شي که نه؟ بيا يې هغه په چپ لاس کې ونيوه، زينو ته يې وکتل او په زوره يې چيغه کړه " پېريه " " پېريه ! "

او تر ډېره د هغه ږغ په ټول کور له دېوالونو سره وجنګېدی، هغه د ږغ له دې موسيقۍ نه خوند واخيست او د زينو لور ته رهي شو، هغه د دېوال کتاره ونيوه او په داسې حال کې چې د دودکښ په سوريو کې يې پښې ايښودلې، لوړ پورته شو چې لږ پورته شو نو نوره لار پرې بنده شوه، هغه په لاس کې ورسره لکړه د دودکښ په يوه سوري دننه کړه او ښه يې ورپوري وهله، بيا يې ورته وکتل چې آيا زور به يې راوړي؟

هغه پر هغه لکړه ودرېد، اوس نو د هغه دواړه لاسونه د دودکښ په پورتنۍ برخه کې وو او د هيلۍ ځاله د هغه پر وړاندې پرته وه خو د خاشو، تارونو او وړو ــ وړو لرګيو پرته نور هيڅ په کې نه وو، هغه د يوې شېبې لپاره نهيلی شو خو ځالي ته د رسېدو تلاښ د هغه په زړه کې ټوپونه ووهل، هغه د دودکښ څنډې ونيولې او ځالي ته يې ورټوپ

Download from: ketabton.com

کړل، اوس نو د هغه تر پښو لاندي د هغه پر اسراره دودکښ خښتي وې چي خداى (ج) خبر له کومه راهیسي هغه د دې سیمي خلك په وېره کي اچولي وو.

وسمان په دې ډېر خوښ و چي لوړ دودکښ ته ورپورته شوی و، د هغه د سترګو په وړاندي تر لیري د کورنو بامونه، برنډې، لاري او کوڅې د لمر په وړانګو کي لمبېدلي پرتې وې، هغه د یوه عجیبه ډاډ او سرکښۍ په نشه مست په ځالۍ کي تاو راتاو شو، هغه ته فکر ورولوېد، چي دی باید له دې کلي لیري لاړ شي، له هغه کلي چي د ده تر قدمونو لاندي پروت ډېر کوچنی معلومېدی، له هغه کلي چي د کوڅو او بامونو خلك یې د مېږیانو رنګه ښکارېدل، هغه د خپل کور بام ته وکتل، چي لمر ته پراته زاړه شیان یې ځلېدل، د هغه په زړه کي دا خواهش راپورته شو، چي کشکي هیلۍ راشي او دی له ځان سره لیري فضا ته والوزوي.

هغه خپل دواړه لاسونه په هوا کي وغوړول او دارنګه یې ووهل لکه هغه چي الوزي، بیا یې له یوې مستي جذبې سره وموسل.

هغه ته داسي محسوسه شوه لکه ارواه چي یې د الوتو په حال کي وي او د کوم وجد غوندي یې لاسونو او ګوتو حرکت وکړ.

"پېریه ... پېریه"

هغه چیغه کړه، په کټ ،کټ په خندا شو او خپل لاسونه یې په هوا کي دا رنګه وترپول لکه هغه چي د هیلیو غوندي د کورونو پر سر لوړ په فضا کي الوزي او بې شمېره ښکلیو مرغیو تر هغه یوه ښکلې دایره راګرځولې وي.

او بیا ناڅاپه... وسمان ته په دې دروند کور کي پر خپل دې لوړوالي او اهمیت باندي تعجب وشو او د عمرونو وېره یې په خوښي بدله شوه.

Download from: ketabton.com

وېره

گلزار/هندوستان

له وېرې څخه د هغه د بدن وينه په وچېدو وه، په ناسته به يې زنګنونه داسې ورېږدېدل لکه د مېږګې حمله چې پر راروانه وه.

په ښار کې د شر او پسات د شروع کېدو څلورمه ورځ وه، ټول بنديز به د لږ وخت لپاره سهار ليرې کېدی او د لږ وخت لپاره ماښام، چې ټول بنديز به ليرې شو نو ځينو خلکو به ژر، ژر د ورځنيو اړتياوو شيان اخيستل او ځينو به ژر، ژر اړ دوړ کاوه، اور به يې لګاوه، خلك به يې په چاقوګانو وهل، څو کسان چې به يې ووژل نو تر دې وړاندې چې ټول بنديز ولګېږي په خپلو کورونو به ننوتل، په "بمبی" کې تاوده، تاوده خبرونه او تودې، تودې ويني پرلپسې بهېدې، خو راډيو او تلوېزون بيا هم پرلپسې همدا اعلانونه کول چې حالت په کنټرول کې دی او مخ په سمېدو دی،

د دې لپاره چې حالت نورمال وښيي له پرون راهيسې سيميزې اورګاډې هم تر ډېره چلېدلې، که څه هم اکثره ډېبې به يې تشې وې خو دا چې پر پټلۍ باندې لوېدلې رڼا را ښکاره شوه نو په څلور ورځنۍ يکنواخته چوپتيا کې يو څه حرکت را پيدا شو، د اور ګاډي پټلۍ ته نژدې کليو کې چې کومې چوپتيا پښې ټينګې کړې وې هغه چې د اورګاډي د تېرېدو له دربې څخه د څه مهال لپاره ولړزېدې نو هغه ته يو ځل بيا د ژوند هيله ورپيدا شوه، ياسين په داسې حال کې چې هغه ږغ ته يې غوږ نيولی و، پورته شو او ويې کتل چې ښايي اورګاډی را رسېدلی وي، نن يې پوره پنځمه ورځ وه چې هغه له خپله کوره ورك و، هغه له ځان سره فکر وکړ چې نور خو به يې نو زغم او تمه هم پای ته رسېدلې وي او د هغه لټون به يې پيل کړی وي، ورځ په تمامېدو چې د ياسين زغم پای ته ورسېد، د ماښام ټول بنديز چې څنګه ليرې شو نو هغه سملاسي په تياره کې ځان د اور ګاډي تمځای ته ورساوه، په تم ځای کې چوپه چوپتيا وه خو اشارو د اورګاډي د راتلو خبر ورکاوه.

اورګاډی ډېر ورو تم ځای ته را ننوت، په پخواني انداز باندې نه و، بلکې داسې و لکه محتاته چې و او لکه وېرېدلی چې و، دا چې په اورګاډي کې نور خلك هم وو نو هغه پرېکړه نه شوای کولای چې کومې ډېبې ته ور پورته شي، ځکه اکثريت د هندوانو وو، دوه، دوه ، څلور ، څلور هر ځای ډله ، ډله ولاړ وو، هغه لاندې ولاړ و خو چې اورګاډی روان شو نو يو دم په منډه ورپورته شو، هغه يوې داسې ډېبې ته ور پورته شو چې نور څوك په کې نه وو، هغه په ځير شاوخوا وکتل هيڅوك نه وو، بيا د ډېبې په پای کې پر يوه څوکۍ باندې کښېناست، دلته يې نو درسته ډېبه تر سترګو لاندې وه، کله چې اور ګاډی روان شو نو ايله هغه د ارامۍ ساه واخيسته.

Download from: ketabton.com

بیا نابېره د ډبې له هغه بل کونج څخه یو منډو را څرګند شو، د یاسین حواس والوتل، پر زنګنو یې یو ځل بیا مېرګی وځغلېد، هغه ټیټ شو او تر څوکۍ دومره لاندي شو چي که هغه نفر راغلی هم وای نو د کولای شوای چي سملاسي تر هغه څوکۍ لاندي پټ شي او یا ورسره سینه په سینه شي، د ډبې ور لیري نه و خو دا چي اورګاډی ورو شو او بیا هم هغه سړی ... ناڅاپه هغه سړی پر خپل ځای باندي جګ ودرېد او شاوخوا یې وکتل، دا چي پر څېره باندي یې د ویري نښي نه شته نو هغه خامخا هندو دی، د یاسین لمړی غبرګون همدا و، هغه د پای وره ته ورغلی او هلته ودرېد ، باد د هغه څادر د پرې شوي بیرغ غوندي رپاوه، هغه یو ګړی د بهر نندارہ کوله خو بیا داسي ښګکارېدی لکه له یو شي سره چي زور ازمویي د یاسین له ځایه سم نه ښکارېدی چي هغه څه شی را جلا کوي، هغه یو شی ور پوري واهه او را کشاوه، نا ځاپه له یو زنګزده ور څخه ګغ پورته شو او له یو زوروور ګړبې سره بند شو، ښه و د یاسین له خولې څخه چیغه ونه وته، که نه له دې ږغ څخه هغه نفر خپله هم ټکان وخوړ، هغه شاوخوا وکتل او دې لور ته یې تر ډېره کتل چي یاسین پټ و، یاسین ته شك ورولوېد چي هغه خو به لیدلی نه وي؟ او یا ستمی خو به یې نه وي اورېدلی؟ د هغه سړي زور ازمویلو هغه ته بل وحشت په زړه کي ورواچوه، هغه دا چي که چیري سره لاس او ګرېوان شي نو دی به د هغه مقابله وکړای شي؟

هغه سړی تېر شو د هغه بل لور په وره کي ودرېد، اورګاډی د "ګیشوري" یو وېران تمځای ته ورننوت، چي اورګاډی تم شوی وای نو ښایي هغه تا شوی وای خو دا چي دا د ټول بندیز سیمه نو اورګاډی ونه درېد، همدا د ټول بندیز سیمه تر ټولو محفوظه وه ځکه که نور هیڅ نه و نو پولیس خو یې درلودل، او اوس خو یې پوځیان هم ورته راغوښتي وو، د ښار په پسات ځېلو سیمو کي د برګ درشیو پوځیانو چي د توپکونو خولې یې د بازار لور ته نیولي وې، ډکي لارۍ هر لور ته تر سترګو کېدلې، د پولیسو خوند تللی و، نور له هغوئ څخه ځوك نه وېرېګدل، خلکو په لوی زړه پر پولیسو د سوډا د اوبو بوتلونه، د تېزابو بوتلونه او ډبري اورولې، پولیسو که به اوښکي بهیونکی ګاز هم پر پاشه نو هغوئ به په لانده دسمال را پورته کاوه او هغه به یې بیرته پر پولسو ورغورځاوه، په " ناکا ساکي" کي چي کله هغې بېکرۍ ته اور ورولوېد چي ده کار په کي کاوه نو پولیسو څه وکړل؟ بس لیري ولاړ وو نندارہ یې کول او هغوئ له تنګو کوڅو څخه په منډه د هغو ګېرجونو لور ته وتښتېدل چي د یو او نیم سوځېدلو موټرونو اسکلېټونه په کي پراته وو، په هغه ورځ دوي اته، نهه کسان وو چي د پټېدلو لپاره یې منډي وهلې، د "بهاو" یې کور ودان، هغه یې تر بغل ونیو او د چایو په پیټۍ کي یې پټ کړ، بهاو پوهېدی چي زه مسلمان یم، هغه خو هندو و، هغه ولي ځغستل؟ هغه ویل: "چي کله د خلکو سرته دو ینو تویولو جنون راشي نو بیا هغوئ دومره وخت نه لري چي له چا څخه وپوښتي چي نوم دي څه دی؟ د هغوئ تنده یوازي په وینه او اور باندي ماتیږي، اور واچوه، وې واهه، لوټ تالان ګډ کړه، د هغوئ اور هغه وخت سړیږي چي په مخکي یې هیڅ نه شي پاته.

د دویم وره دربې هغه ته ټکان ور کړ، د ډبې دواړه شاتني ورونه هغه سړي ترلي وو، هغه سړي تر ډېره هغه لور ته کتل چیري چي یاسین پټ و، وېري یو ځل بیا هغه پخپل واك کي واخیست چي دا سړی ورونه ولي تړي؟ ایا دی

Download from: ketabton.com

وژني، په وينو لژند مړی يې په همدې ډبه کې پرېږدي او خپله پر هغه بل تمځای تا کيږي؟ اورګاډی ورو، ورو په درېدو و، هغه سړی تر اول ډېر ډاډمن ښکارېدی، هغه ورو، ورو د ده لور ته راروان وو د ياسين ساه بنده، بنده شوه، پر تندي يې سړه خوله را ماته شوه او ناره يې په ستوني کې وچه شوه، هغه وېرېګدی چې هسې نه ټوخی يا ترچي ورشي کنه نو تر همدې ځوکۍ لاندي به يې...

د يو تمځای په رارسېدو اورګاډی تم شو، هغه سړی بې غمه راغی په هغه وره کې ودرېد چې د فلېټ فارم لور ته و، د هغه يو لاس په جېب کې و، په جېب کې به يې کوم چاقو ماقو وي، ياسين فکر وکړ چې منډه کړي او د هغه بل لوري له وره څخه ټوپ کړي خو هسې نه چې له هغه ځايه تر راوتو وړاندي يې هغه سړی خېټه ورخيري کړي، بلکي خېټه ولي؟ مری به يې ور پرې کړي چې ناره يې هم و نوځي، ياسين غلی هغه ته وکتل، هغه سړي د دباندي ننداره کوله، په تمځای کې چوپه چوپايي وه، ان د چا د قدمونو ږغ لا هم نه و، د ياسين زړه و چې يو ځوك راشي، خو څه معلومه وه چې ځوك راشي؟ هندو که مسلمان؟ يو بل هندو هم سم دی، کېدای شي هغه هم د "بهاو" غوندي زړه سواند وي، هغه ځنګه خپله د سپنسيو مذهبي غاړګۍ را په غاړه کړه او د چايو له پېټۍ څخه يې خپل کور ته بوتلم او څلور ورځې يې پخپل کور کې وساتلم، هغه به ويل:" ياسينه زه مرهټه يم خو هره ورځ غوښه نه خورم، که ته غواړې نو درته راوړم يې، نه پوهېږم چې څنګه به وي په حلال او مردار يې زما سر نه خلاصيږي، دباندي د ترکاريو داسي حال دی چي ټولو له يوه سره بوی کړی دی خو د خرڅولو ځوك يې نشته، چې ور ووزې څومره چې دي زړه وي هغومره وړلای شې...

او راډيو پرلېسې همدا ويل چې اوضاع ورو، ورو مخ په ښه کېدو ده، په ځينو سيمو کې يې د ملي بسونو تګ راتګ هم پيل کړی و، دا څلور ورځې د هغه په کور ډېر چورت خراب و، کور به هم ټول د ده پسې اندېښمن وي، له هغه سره وېره وه چې هسې نه فاطمه د ده په لټه بېکرۍ ته پسې ورغلې وي، په کوم کور کې چې هغه پټ و له هغه څخه د اورګاډي پټلۍ معلومېده، موټرونه هم معلومېګدل، خو بهاو هغه نه پرېښود.

اورګاډی يو دم روان شو او ياسين له هغه ځايه د ډبې په منځ کې ولوېد، هغه بل کس چې لويه اوسپنه يې په لاس کې وه ډېر ډاډمن ولاړ و، د هغه راسته لاس تر اوسه لا په جېب کې و، اور ګاډی تر يو ځايه ورو، ورو روان و، اورګاډی ولي نه چټکيږي؟ اشاره هم نشي کېدای ځکه ترافك کله و؟ تر اوسه يو اورګاډی هم له بل لوري نه راغی، اورګاډی لا تر ډېره ورو، ورو روان و، درېدو ته چې کوم ځای ته راورسېد هغه د "بهسندر" پل و، لاندي د سمندر هغه خليج و چې اکثره به يې د مړو د راايستلو خبر په ورځپاڼو کې چاپېدی.

د ياسين ساه بنده، بنده کېده، له دې ويري ساه اخيستل ورته ګران چې هغه سړی له جېبه لاس ولي نه را باسي؟ له سترګو يې معلوميږي چې د حملې کولو په حال کې دی، که حمله را باندي وکړي څه به کوم؟ راته وبه وايي چې

Download from: ketabton.com

دباندي راووزه؟ که به مي د سر له وېښتانو ونيسي را کش به مي کړي او له جېبه به چاقو را باندي را وکاږي او پر مرۍ به يې را کيږدي؟ څه به کوم؟ دا داسي وچ ولي ولاړ دی؟

په همدې کي هغه سړي له جېبه لاس راوکيښ او بيا د وره په تړلو بوخت شو، هغه دريم ور هم بنداوه، لاندي سمندر و که ور غورځي نو له شکه وتلی مرگ و، د ياسين وېره وروستي بريد په رسېدو وه.

يو دم ياسين را ټوپ کړل، هغه بل کس ټکان وخوړ، ده ته يې وکتل او په جېب يې لاس دننه کړ، په ياسين کي خدای(ج) له کومه دومره توان پيدا شو چي د "ياعلي " له ناري سره يې هغه کس له پښو ونيو، پورته يې کړ او دباندي يې وغورځاوه، سمندر ته د لوېدو پر وخت د هغه له خولې څخه چيغه پورته شوه "الله" ياسين وچ پاته شو، اورگاډی روان شو، هغه حيران شو چي ايا هغه هم مسلمان و؟ خو هغه د وېري له شکنجې څخه خلاص شوی و لکه د مرگ له خولې څخه چي پاته شوی و.

ماښام هغه فاطمې ته ويل:..."که داسي نه وای شوي نو مابه هم هغه ته سملاسي د مسلمانۍ ثبوت څنگه ورکولای؟.

Download from: ketabton.com

یوه شپه دباندي

ټالاخوامورتي مولل/تانزانيا

میکا تر ډېره پوري همداسي وچ او چوپ ناست و، چي کله وشوربېد نو په رګونو کي یې د شرابو مستي په پوره سر و تال سره د شهوت سندره پورته کړه، هغه ځان ناارامه محسوسوه، تر ځو چي غاړه یې تازه کړه او په مشکل سره یې وویل:

"ستا نوم څه دی؟"

"ماما تومیني..." (د تومیني مور)

هغې بې له دې چي میکا ته وګوري پر مځکه ټغر هوار کړ او خپل زوی یې پر پرېیستی،کوچنی بې ارادې په ټوخي شو، ټوخی پسې زوررور شو، او کوچنی یې مرګي حاله کړ.

میکا ورغی کوچنی یې وکوت، د هغه سترګي تکي سپیني راختلي وې او تندی یې له تبې سره سکروټه و.

"ایا ته دی نه تداوي کوې؟"

میکا د دې لپاره چي ځان یې د وجدان له ملامتۍ څخه خلاص کړی وي له هغې څخه وپوښتل.

"زموږ په کلینك کي هیڅ نشته، د ډسپرین یوه ګولۍ لا نشته"

هغې ځواب ورکړ.

د مور د غېږې د ګر مۍ له امله کوچنی سیده وغځېد، د هغه له سینې څخه د سا ایستلو د تېزوالي شدد ځرګندېدی، ماما تومیني کوچنی په برستنه کي پټ کړ او بیا یې د میاشو د وژلو پلیته بله کړه د هغه سرته یې کښېښبوده، له پلیتې څخه ورو، ورو لوګی پورته کېدی او پر کوچني را تاوېدی کوچنی وشوربېد ناارامه غوندي شو، مور یې په مینه وټپاوه.

"خدای دي را جوړ کړه " ماما تومیني ساده غوندي وویل "زما تنکی سپاهي خدای دي هیڅکله څه نه درباندي کوي"

سپاهي ولي؟... "میکا وپوښتل

"هو سپاهي... سپاهي هیڅکله وږی نه پاتیږي او نه هم ناروغه کیږي" ماما تومیني داسي ګڼه وه لکه یو کوچنی چي له مشرانو اورېدلي خبري تکراروي.

Download from: ketabton.com

"هغه له لوږي نه مري، وژل کيږي"

میکا ښايي طنزا وويل:

"هو تر دې خو مرگ ښه دی چي زموږ غوندي په مشکلاتو اخته وي" ماما تومیني وويل: "تر دا زموږ رنگه په وار، وار ورو، ورو مرگ خو هغه د يوې گولۍ مرگ ښه دی"

میکا پسپايي محسوسه کړه، لږ وروسته يې بيا وويل:

سپاهي هم کيدای شي له لوږي مړ شي، کله چي د خورك لپاره څه نه وي نو بې له دې چي په څو، څو واره ورو، ورو مړ شي بله لار نه وي، هم ستاسو لپاره هم د سپاهي لپاره"

ماما تومیني ښايي د میکا هيڅ خبره نه وي اورېدلې او يا يې هم ښايي سر نه وي په گرځولی، هغه همداسي په خبرو سر وه لکه په کوټه کي چي يوازې وي، هغه خپلو چورتونو دومره په مخه کړېوه چي د میکا يوه خبره يې هم نه اورېده، بس گډه وه لکه خپل ځان ته چي څه وايي.

"د تومیني پلار هم يو سپاهي و"...

"و... څه مانا؟... اوس نشته؟" میکا وپوښتل.

"هغه د زمري غوندي زړور و، په دې سیمه کي د هغه بل سیال نه و، په هغه شپو کي زموږ ژوند ډېر اسوده و" هغه نه يوازې زما سرې و بلکي د يو پلار غوندي مهربانه هم و... پر ما باندي... زما پر مور باندي... او موږ ټولو باندي... اوس مو ژوند ټول يوه پوښتنه گرځېدلی دی، د هر کوچني شي د تر لاسه کولو لپاره اړ يو چي پوره منډې تړړي ووهو، د هر شي لپاره اړ چي خپله وينه خرڅه کړو... بدن خرڅ کړو... ارمان چي د تومیني پلار ژوندی وای.

د ماما تومیني له سترگو څخه اوښکي را توی شوې خو بيرته يې ژر ځان په واك کي کړ.

"ولي... هغه مړ شوی دی؟"... د میکا پوښتنه له تلوسې څخه ډکه وه، په لهجه کي يې خواخوږي وه، خو هغه د يوې غملړلي غم نشوای جبرانولای.

"زه نور نه غواړم د هغه په ا ړه خبري وکړم... د خدای لپاره ره نور د هغه په اړه کومه پوښتنه مه کوه "د هغې له سترگو څخه اوښکي پرلپسې رواني وې " هغه (يوگانډا) ته تللی و، خدايزده په کورنۍ جگړه کي ووژل شو؟... که، تراوسه ژوندی دی؟... درك يې نشته... هيڅ درك يې نشته"

میکا هيڅ ونه ويل، کوچنی هغه رنگه پروت و، مور يې خپل لاس باندي تپاوه... هغه ډوبه وه... چورتونو په مخه کړې وه... تر څو شيبو همداسي بې حسي ناستي وروسته هغه پورته شوه، د اوسپني کوچنۍ ډېوه يې مره کړه او کوټه يوې ژوري تیارې او چوپتيا په غېږ کي واخيسته، ماما تومیني خپل په تياره کي نغښتی بدن په چوپه، ذمه واري

Download from: ketabton.com

او کاروباري دیانت سره میکا ته وړاندي کړ، میکا د بري په احساساتو کي نغښتی هغې ته نژدې ورغی، خو په زړه کي هغه هم د ماما تومیني غوندي ناارامه او ناکراره و، کله چي هغه د خپلو جذباتو په گرداب کي ډوب و، نو هغه وخت هم ده ته د هغه کوچني د ساه ایستلو ږغ راتلی چي د ده خوا ته پر ټغر پروت و.

هغه ته معلومه نه وه چي کله د هغه سیلاب تم شو او کله ویده شو، خو چي کله راویښ شو نو هغه ډېر گنس و، لکه هغه چي په دې هم نه پوهېدی چي هغه چیري دی او په څه حال کي دی، تر څو چي پې د ماما تومیني له لوڅ بدن سره لاس نه و لگېدلی هغه په همدې تذبذب کي و.

هغه له خپله ځایه پورته شو،کالي یې واغوستل، سگرېټ یې ولگاوه او د میاشو ږغ ته غوږ شو چي د پلیټي له سوځېدو ورسته په کوټه کي آزادي گرځېدې ، هغه په دې توره تیاره کي یوه عجیبه ناکراري محسوسوله، یوه خبره په دې کوټه کي خامخا وه چي د هغه په زړه کي یې اضطراب پیداکړی و خو ناڅاپه هغه په دې رمز باندي پوه شو چي د هغه په زړه کي پیدا شوې ناکراري اصلا په کوټه له دې خورې چوپتیا نه سر چینه اخلي چي بر ایې ماښام هغه وخت نه وه کله چي هغه کوټې ته راننوتلی و.

د هغه ستونی وچ و او سر یې درد کاوه، هغه خپل سگرېټ مړکړ او چوپ د کوچني د بړستني خوا ته ورغی او په داسي حال کي چي یوه نابلده وېره یې احساسوله خپل تود لاس د کوچني پر تندي کېښود، هغه ته داسي څرگنده شوه چي کوچنی مړ پړ پروت دی او د ساه ایستلو موسیقي یې له وخته خاموشه شوې ده، د هغه زړه و چي کوچنی وگوري خو هغه د لیټر د لگولو ننگه ونکړه، ښایي هغه نه غوښتل چي له هغه څه سره مخامخ شي چي د حقیقت څېره یې خپله کړې وه، هغه خپل لړزېدلي لاسونه د کوچني بدن ته ورنژدې کړل، د هغه څېره، بدن اوسترگي ټول ساړه پاړه وو.

ماما تومیني پر بل لټ واوښته، له ځان سره وبونېده او بیرته په خوب کي ډوبه شوه، میکا څو شیبې وچ ناست و خو کله چي ماماتومیني په خواږه خوب ویده شوه نو هغه بیرته پر خپل ځای کېښناست، له جېب څخه یې سگرېټ را وایست هغه یې ولگاوه او په ژورو چورتونو کي ډوب شو، څو شیبې هغه همداسي بې حسه ناست و، سگرېټ یې څکاوه، بیا یې خپلي پاته جامې راپورته کړې او چي چمتو شو نو د کوچني د بستر خوا ته یې وکتل چي د هغه د سگرېټ په رڼا کي ډېر تت ښکارېدی.

بیا هغه نا څاپه پرېکړه وکړه چي هغه باید ژر تر ژره له دې کور څخه ووځي او هغه باید د کوچني په تدفین کي شریك نه شي، د هغه شته والی ښایي د دې کور په گټه نه وي، نور د هغه په وړاندي کوم داسي ذهني خنډ نه و چي هغه نور ځنډ وکړي او دلته پاته شي، د هغه په ذهن کي پوښتنه پیدا شوه چي د هغه دغه پرېشاني له څه شي څخه ده؟ په کوچني یې د هغه څه؟ یا د هغه له مور سره د ده څه رشته شته، هغه دا ډول پوښتني له ذهن څخه وشنډلې او په اتو مات ډول یې لاس جېب ته لاړ، له شمېرلو پرته یې څو نوټونه پر مېز کېښښول او پر هغه یې ډېوه

Download from: ketabton.com

کښېښول، د هغه غوړونه پرلپسې د ماما توميني خوا ته متوجه وو، په همدې شيبه کې د ماما تو ميني ږغ را پورته شو.

"ته خو تلو ته تيار شوی يې"...

"هو"...

"دومره وختي ؟...

"هو، ته خو پوهېږې چې په دې شپو کې د ټرانسپورټ لوی مشکل شته او زه بايد خامخا ځان ورسوم"

هر څه چې وو، هغه نن خامخا روانيدی او په هر ډول بايد تر ماښام وړاندې "دارالسلام" ته رسېدلی وای، له تېرو دوو، ورځو څخه هغه په دې کلي کې بند پاته و، د پټرولو د نشتوالي له امله د ترانسپورټ ستونزه پيدا شوې وه، او ډېر سپلانيان او نور خلګ مجبوره شوي وو چې په دې کلي کې

پناه واخلي، تېره ورځ هغه د کوم موټر په لټه پسې په ټول کلي وګرځېد خو چې څه نشول ور پيدا نو هغه په همدې کلي کې د شپې د تېرولو پرېکړه وکړه او دا پرېکړه يې هم ورسره وکړه چې دا شپه به يوه رنګينه شپه بدله کړي، هغه په يو هوټل کې کوټه ونيول،سامان يې هلته کښېښود او د "وسکي" په لټه شو، همدا يو شی و چې د هغه شپې ته يې رنګ او خوند ورکولای شو، "بير" د هغه د زړه شی و، هغه ټول کلی پسې چاڼ کړ خو پيدا يې نه کړ، که څه هم دوکاندار هغه ته ويلي وو چې "بير" په يوه لاری موټر کې راروان دي، هغه پر يو پله ولاړه ده او ماښام ته رارسيږي خو ميکا پوهېدی چې هغه درواغ وايي.

دا کلی له دوړو، بادونو، تنګو کوڅو او چټليو پرته نور څه نه وو، هغه په دې ټولو کوڅو وګرځېد خو بخت ياري ورسره ونه کړه ځکه نو اړ شو چې په همدې کليوالو شرابو خپل نس ډک کړي چې ورسته يې د هغه په رګونو کې روانه وينه ور ګرمه کړه، د دې شپې د لا رنګينولو لپاره هغه د شرابخانې يو داسې مېز د ناستې لپاره غوره کړ چې د هغه ډېر کسان سيميز خلك وو، هغوئ د شپې له پخېدو سره ورو، ورو خپلو کورونو ته مخه کړه او هغه هم د يوه سيميز کس په مرسته د ماما توميني تر کور پوري ورسېد.

هغه د ماما توميني کور ته کله ورسېد؟ او بيا سره له دې چې هغه په هوټل کې کوټه نيولې وه، د ماما

توميني په کور کې ولي پاته شو؟ ايا هغه نه غوښتل چې يوازې شپه تېره کړي؟ او يا داچې ايا هغه يوازې د پيسو تاوان کړی و؟ کله چې هغه په دروازه کې ولاړ و نو دا رنګه ډېرې پوښتنې د هغه په ذهن کې ګرځېدې.

ماما توميني هغه ته ويل:

"سمه ده، ته بايد ژر ولاړ شې، خو ايا دومره هم نه شې کتلای چې زه يوه پياله چای درته دم کړم ؟"...

Download from: ketabton.com

په دې مهال یوه پیاله چای د هغه تر ټولو لویه غوښتنه وه، هغه چوپ و، ماما تومیني پورته شوه او چې کله تر ټولو مخکې خپل زوی ته ورورېاندې شوه نو میکا یو دم وویل:

نه... نه... ماما تومیني په هوټل کې هرڅه شته، زه هورې چای څښم، ته فکر مه کوه، زه باید ولاړ شم"

"چې څنګه ستا خوښه وي "

ماما تومیني وویل او مخ یې راواړوه هغه ته نژدې راغله او هغه ته یې مخه ښه وویل.

هغه له ماماتومیني څخه مننه وکړه او د یو نابلده جرم له احساس سره مل یې هغې ته وویل چې پیسې یې پر مېز پرتې دي، ماما تومیني هغه ته هیڅ ونه ویل، پیسې یې هم ونه شمېرلې چې پوره دي که نه، میکا دروازه خلاصه کړه او ژر دباندې ووت، د هغه قدمونه کمزوري او بې واکه وو، پر اسمان رڼا خوره شوې وه، او د ځینو کورنو له دودکشونو څخه لوګي هم پورته کېدل، چې د دې خبرې دلالت یې کاوه چې د دې کورنو خلك وختي پورته کیږي او له کورنو څخه د ډوډۍ د پخولو بوی د دې خبرې اعلان کاوه چې نوې ورځ پیل شوې، یوه داسې ورځ چې چې د ماما تومیني پر کور او د میکا پر زړه یې یو رنګه غم خپور کړی و.

Download from: ketabton.com

خلاص کړه!

سعادت حسن منټو/پاکستان

(سپېشل) اورګاډی له امرتسر څخه د ماپښين پر دوو بجو روان شو او اته ساعته وروسته مغل پورې ته ورسېد، په لار کې څو کسه ووژل شول، يو شمېر ټپيان شول او نور دلته هلته تيت وپرك شول.

د سهار پر لسو بجو چې کله سراج الدين د کمپ پرسړه ځمکه سترګې رونې کړې او چارچاپېره يې د سړيو، ښځو او کوچنيانو يو څپاند سمندر وليد، نو د هغه د فکر او پوهې ځواك لا پسې کمزوری شو، هغه تر ډېره په خوپ اسمان کې سترګې ښخې کړې وې، سره له دې چې په کمپ کې هر لور ته زوږ جوږ و، خو سراج الدين بيا هم هيڅ نه اورېدل .

د هغه غوږونه لکه کاڼه چې وو، کوم چا چې به هغه ته کتل نو داسې فکر به يې کاوه، چې هغه په ژور فکر کې ډوب دی، لاکن داسې نه وه، په اصل کې د هغه هوښ او حواس شل شوي وو، هغه بېخي لکه په خلا کې چې ځګوړند و، له دې امله چې سراج الدين په وار_وار خوپ اسمان ته کتل، د هغه سترګې له لمر سره ونښتې، د لمر تېزې وړانګې د هغه د بدن په رګ_رګ ننوتې.

هغه را ويښ شو او پرله پسې څو تصويرونه يې پر دماغ را ښکاره شول، اور، لوټ، تالان . . .، منډې، ترړې . . . د اورګاډې تمځای . . . مرمۍ . . . شپه او سکينه . . . . سراج الدين يو دم پورته شو او د لېونيانو غونډې يې د چارچاپېرو انسانانو چاڼ پيل کړ.

پوره درې ساعته هغه د "سکينې_سکينې" نارې ووهلې او د پنډغالې"کمپ" ګوټ_ګوټ يې ولټاوه. خو هغه ته د خپلې يوازنۍ ځوانې لور هيڅ درك ونه لګېد، چارچاپېره يو ګډوډی جوړ و، چا خپل زوی لټاوه، چا مور، چا ښځه او چا لور، سراج الدين چې کله ستړی ستومانه شو، نو يو څنګ ته کښېناست او پر خپلې حافظې يې زور واچاوه، فکر يې شروع کړ، چې سکينه له ده څخه کله او چيرې جلا شوه، خو چې هر څومره سوچ به يې وکړ، دماغ به يې بېرته د سکينې د مور پر مړي تم شو.

هغه چې کولمې يې ټولې د باندې راوتلې وې، تر دې آخوا هغه نور هيڅ سوچ نشوای کولای.

د سکينې مور مړه شوې وه، هغې د سراج الدين د سترګو پر وړاندې سا ورکړې وه، خو سکينه چيرې وه، هغه چې په اړه يې مور د زکندن په وخت کې ويلي و:

"ما پرېږده، خو سکينه له دې ځايه بوزه او ژر له دې ځايه وتښتئ"!

Download from: ketabton.com

سکینه له ده سره وه، دواړو لوڅي پښې منډې وهلې، د سکینې پوړنی ولوېد، ده غوښتل چې هغه راپورته کړې، خو سکینې چیغه ورباندې کړې وه:

"پلار جانه!. . . پرېږده یې "

هغه بیا هم پوړنی راپورته کړی و . . . له دې فکر سره د هغه خپل پړسېدلي جېب ته پام شو او په هغه یې لاس ننه ایست، یو ټوکر یې راو ایست . . . دا هغه د سکینې پوړنی و . . . لاکن سکینه چیرې وه؟ سراج الدین پر خپل ستومانه دماغ زور راوړ، خو کومې نتیجې ته ونه رسېد، آیا سکینه له هغه سره تر تمځای پورې ورسره وه؟ . . . آیا هغه له ده سره په اورګاډي کې سپره شوې وه؟ . . . کله چې په لار کې اورګاډی ودرول شو او بلوایان راننوتل، نو آیا هغه بې سده شوې وه، چې هغوی دې سکینه تښتولې وي؟

د سراج الدین په دماغ کې بې شمېره پوښتنې وې، خو ځواب یې هیڅ نه و، هغه خواخوږی ته اړتیا لرله، خو له بده مرغه چې چارچاپېره چې څومره انسانان وو، هغوی ټولو خواخوږی ته اړتیا لرله.

د سراج الدین زړه و چې وژاړي، خو سترګو یې ملګري نه ورسره کوله. خدای خبر اوښکې چیرې غیبې شوې وې.

شپږ ورځې وروسته چې د سراج الدین هوښ او حواس څه پر ځای شول، نو هغه له هغو خلګو سره ولیدل، چې د هغه مرستې ته تیار وو، هغوی اته کسه ځوانان وو، لارۍ یې لرله او ټوپکونه ورسره وو، سراج الدین هغوی ته په لکونو دعاوې وکړې او د سکینې بڼه یې ور وښوده چې:

"په رنګ سپینه ده او ډېره ښکلې ده . . . تور ویښتان او پر ښی باړخو یو خال لري . . . زما یوازنۍ لور ده، را پیدا یې کړئ، خدای به خیر درکړي"

دا وطلبو ځوانانو په خورا خواخوږی سره سپین ږیري سراج الدین ته باور ورکړ، چې که چیرې د هغه لور ژوندۍ وه، نو یوازې څو ورځې وروسته به له هغه سره وي.

اتو سرو ځوانانو هڅه وکړه، د سرونو په لوبه یې ځانونه "امرتسر" ته ورسول، څو ښځې، څو سړي او څو کوچنیان یې را وایستل او خوندي ځایونو ته یې ورسول، لس ورځې تېرې شوې، خو هغوی سکینه پیدا نه کړه.

یوه ورځ هغوی د همدې خدمت لپاره په لارۍ کې امرتسر ته روان وو، چې پر سړک باندې هغوی یوه نجلۍ ولیده، د لارۍ د ږغ په اورېدو هغې ټکان وخوړ او منډې یې کړې، داوطلبانو موټر ودراوه او ټولو په هغې پسې منډې کړې، په یوه کرونده کې هغوی هغه ونیوه، چې ویې لیده، نو ډېره ښکلې وه، پر ښی باړخو یې یو خال هم و، یوه هلک هغې ته وویل:

"وېرېږه مه . . . آیا ستا نوم سکینه دی؟"

Download from: ketabton.com

د نجلۍ رنګ نور هم ژړ شو، هغې هيڅ ونه ويل، خو چې کله ټولو هلکانو هغې ته ډاډګېرنه ورکړه، نو د هغې وېره هم ليري شوه او دا يې ومنله چې هغه د سراج الدين لور سکينه ده .

اتو داوطلبو ځوانانو له هر لوري سکينه خوښه وساتله، هغې ته يې ډوډۍ ورکړه، شيدې يې ورباندې وڅښلې او په لارۍ کې يې سپره کړه، يوه خپل کوټ وکيښ هغې ته يې ورکړ، ځکه چې د پوړني د نشتوالي له امله هغې ډېره بې کراري محسوسوله او په وار_وار يې په لاسونو د خپلې سينې د پټولو ناکامه هڅه کوله.

څو ورځې تېرې شوې . . . خو سراج الدين د سکينې له هيڅ حاله خبر نه شو، هغه کرۍ ورځ په بېلابېلو کمپونو او دفترونو وتی ننوتی. خو له هيڅ ځايه يې هم د خپلې لور درك معلوم نه کړ، د شپې هغه تر ډېره د هغو داوطلبو ځوانانو د برياليتوب لپاره دعاوې کولې، چا چې هغه ته دا باور ورکړی و چې که سکينه ژوندۍ وه، نو يوازې د څو ورځو په دننه کې به هغوی هغه مخامخا پيدا کوي.

يوه ورځ سراج الدين په کمپ کې هغه داوطلبه ځوانان وليدل، هغوی په لارۍ کې ناست وو، سراج الدين په تراټ هغوی ته ځان ور ورساوه، لارۍ د روانېدو په حال کې وه، چې هغه ورڅخه وپوښتل:

"زويه! زما د سکينې درك ونه لګېد؟"

ټولو په يوه خوله ورته وويل:

"وبه لګيږي_وبه لګيږي" او لارۍ يې روانه کړه.

سراج الدين يو ځل بيا د هغو ځوانانو د برياليتوب لپاره دعا وکړه او زړه يې يو څه سپك شو، ماښام مهال سراج الدين په کمپ کې ناست و، چې يو پس پسی يې تر غوږ شو. څلورو خلګو يو شی را اخيستی و او د ده لور ته را روان وو؛ ده چې پوښتنه وکړه، نو ور معلومه شوه چې د اورګاډي له پټلۍ سره يوه نجلۍ بې سده پرته وه، خلګو هغه را پورته کړې ده، سراج الدين د هغوی له شا پسې ورغلی، خلګو نجلۍ د روغتون مسوولينو ته وسپارله او لاړل.

څو شېبې هغه همداسې له روغتون څخه د باندې له يوې خادې سره ولاړ و، بيا ورو_ورو د ننه ورغی، په کوټه کې هيڅوك نه و، يوازې يوه دستګيره پرته او پر هغې يو مړی .

سراج الدين ورو_ورو ګامونه پورته کړل او هغې خواته ورغی، په کوټه کې ناڅاپه رڼا شوه، سراج الدين د مړي پر ژړ مخ ځلېدونکی خال وليد او چيغه يې کړه:

"سکينه"!

هغه ډاکټر چې کوټه يې رڼا کړې وه، له سراج الدين څخه وپوښتل:

"څه کيسه ده؟"

Download from: ketabton.com

د سراج الدين له ستوني يوازي همدومره راووتل:

"صاحب زه . . . صاحب زه . . . د دې پلار يم"!

ډاکټر پر دستګيرۍ پراته کس ته وکتل، د هغه نبض يې وکوت او سراج الدين ته يې وويل:

"کلکين خلاص کړه"!

د سکينې په مړ بدن کې حرکت پيدا شو، په ناتوانو لاسو يې پرتوګاښ خلاص کړ او پرتوګ يې وښوېوه، سپين ږيري سراج الدين له خوښۍ څخه چيغې کړې، ژوندۍ ده . . . زما لور ژوندۍ ده . . . ډاکټر سر تر نوکه په خولو کې ډوب شو.

Download from: ketabton.com

د هیلو ونه

رچرډ پنډېل

هغه د جامو بسته یوې خوا ته کښېښوه او پر خپله کتابچه یې لیك لیكل پیل كړل.

ګراني مور !

کله چې دا لیك ستا لاس ته درشي، نو ښايي ته ډېګره پرېشانه شې، پلار جان به په کور کې لالهانده ګرځي، تاسو به په دې بدګمانه شوې یاست، چې ما درسته شپه له خپلو ملګرو سره په ایله دنګۍ تېره کړې ده او پلار جان به فکرکوي، چې زه د کومې نجلۍ ملې په چکر کې یم، ځکه نو درسته شپه کور ته نه درغلم، خو خبره بېخي ساده او سپینه ده، ګراني مور !

زه له کوره روان یم، نن سبا زمارنګه اتلس کلن هلكان اكثر له کوره تښتي، لاکن په ما او هغوکې يو توپير شته، هغه دا چې زه نه له كومې وېرې تښتم او نه هم د كوم شي د پور ته کولو لپاره تښتم، بلکې په خپله خوښه کور پرېږدم.

هسې هم زه یوه ورځ خامخا له کوره تلم، کله ناکله خو دا ماته د یو فرض غوندې ښکارېدل، چې سترګې پرې پټول او له لاپامه اچول یې زما لپاره نا شونې و، کله ناکله دا یوه اړتیا وي چې سړی باید له کوره لاړ شي، د دې لپاره چې څوك وپوهیږي چې د باندې نړۍ څرنګه ده؟ او له کوره بهر ژوند تېرول څنګه خوندکوي؟ بل دا چې په د باندې ژوند تېرولوکې څومره خوند او څومره غم دی.

تا او پلار جان غوښتل چې دا هر څه ماته د زدکړې له لارې راوښووئ او غوښتل مو چې دغه ټولې تجربې د اسنادو او ازموینو له لارې راباندې وکړئ، خو ګراني مور !

زما په فکر سړی ژوند داسې نشي زده کولای.

زه په دې پوهېږم چې زه دا ګام په تیاره کې پورته کوم، نه پوهېږم چې دا ګام یا له دې وروسته ګام به ما کوم لور ته بوځي؟ خو یو وخت نه یو وخت به زه خامخا وغواړم، چې کور ته درشم، خو په دې شرط چې پلار جان اجازه راکړي (او زه پوهېږم چې پلار جان به هیڅکله اجازه رانه کړي). د پلار جان په خوی زه ښه پوهېږم، ځکه نو هر ډول خوشبینې ته زړه ښه کول بې مانا دي، زما یاد دي، چې یو ځلې هغه راته ویلي و:

"که کوم وخت دې له کوره د تښتېدلو هڅه وکړه، نو د بېرته راتلو خیال له زړه څخه وباسه"!

زه افسوس کوم، چې ته به ونه کولای شې، چې له ما سره د لیك له لارې تماس ټینګ کړې، ولې چې زه خپله نه پوهېږم، چې زه به چیرته یم؟

Download from: ketabton.com

البته شپږ میاشتي وروسته زه د خپل کور له مخي تېرېږم، که چیري پلار جان په یو ډول زما بېرته منلو او دوباره ښه راغلاست ویلو ته چمتو شو، نو ورته وو‌ایه چي د مڼي پر هغه ونه یو سپین ټوکر وتړي، پر هغه ونه چي د انګړ په وروستۍ برخه کي د اورګاډي له پټلۍ سره نژدې ولاړه ده، زه په اورګاډي کي راځم، که چیري ما د مڼي پر ونه کوم سپین ټوکر ونه لیدی، نو زه به چوپ د کومي خواشینۍ پرته وړاندي تېرشم، د هغه ځای او هغه لور په خوا چي بخت مي بیایي.

د خپلي ګراني مور جاني زوی!

"ډېوېډ"

هغه چي پاکټ بند کړ، نو تر سړک واوښت او لیك يې په پوستي صندوق کي واچاوه، دا هغه سړك و، چي له ښاره د باندي وتلی و، موټرونه پرله پسې تېریدل، هغه هڅه کوله چي کوم موټر تم کړي، خو شپږو موټرونو د هغه اشاره له پامه وغورځوله اووم چي یو کارموټر یو څو ګامه وړاندي ودرېد، ډیوېډ د موټر خوا ته ورغی:

"په کومه روان يې؟"

موټرچلونکي چي یو زوړ سړی و، په موسکا ورڅخه وپوښتل:

"ته. . . ته کوم لورته روان يې؟"

ډیوېډ خپله بسته راپورته کړه:

"بالټي مور"!

ډیوېډ په ډاډ ور پرانیست او په موټر کي کښېناست.

"زه هم بالټي مورته روان یم"!

موټر رهي شو، ډیوېډ ورتاو شو، خپله بسته يي د شا په څوکۍ کي کښېښوه.

او بیا مخامخ د سړك په ننداره شو، سړك تر لیري د کوم لړزېدلي مار غوندي ښکارېدی.

"زمانوم جېم دی"!

موټرچلونکي د انډیوالۍ په دود ورته وویل:

"په میري لیند کي مي د وارداتو او صادراتو کاروبار دی"!

زمانوم ډېوډ"!

Download from: ketabton.com

په ځوانۍ کې چې به کله زه له یوه ښاره بل ښار ته تلم، نو ما به هم همداسي موټرونه درول، جېم په داسي حال کي چې په سړك کي یې سترګي ښخي کړي وې، په موسکا وویل:

"زه پوهېږم چې ځواني څه واي؟"

د یوې شېبې لپاره ډېویډ داسي وانګېرله چې دا نابلده سړی د هغه له رازه خبر دی او په دې پوهېږي چې هغه له کوره تښتي، خو جېم له هغه څخه وپوښتل :

وکور ته روان یې؟

"هو "!

ډېویډ موسکی شو.

"کور ته د تللو خیال هم څومره خوندور وي"!

جېم خپه غوندي وویل:

"شل دېرش کاله مخکي زه هم له کوره وتلی وم او داسي وتلی وم، لکه بې پروا او لېوني هلکان چې وځي، یوازي د دې لپاره چې نوي تجربې ترلاسه کړي، د دې لپاره چې په نړۍ اونړیوالو وپوهېږي".

هغه ړغېدی، ړغېدی، بیا یو دم چوپ شو.

"نوبیا؟" یوه شېبه وروسته ډېویډ وپوښتل.

"بیا زه هیڅکله ونه توانېدم چې بېرته خپل کور ته لاړشم."جېم وویل "زما هیڅ کور پاته نشو، ځکه زما مور او پلار په یوه پېښه کي مړه شول، نور نو زه اړ وم، چې د دې پر ځای چې کور ته بېرته لاړشم، خپل سفر ته دوام ورکړم.

"وړاندي نور وړاندي، نور وړاندي . . . ." دواړه چوپ شول.

"ته بېغمه ویده شه" ښه وروسته جېم په مینه هغه ته وویل:

"سفراوږد دی". ډېویډ د لمر سترګي ته وکتل چې لیري د لوېدو په حال کي وه، بیا یې سر له څوکۍ سره ولګاوه او سترګي یې پټي کړې.

* * * *

څېرې، په سلګونو او په زرګونو څېرې، ډېویډ په یوازي څو میاشتوکي ډول، ډول څېري ولیدې، له رنګ_رنګ پېښو سګره مخ شو، پېښې یو په بل پسې څرګندېدې او ورکېدې، له چا سګره چې به لږ و ډېر بلدېدی، هغوی به هم د

Download from: ketabton.com

وخت له تېرېدو سره ورکېدل، بدخویه موټرچلوونکي، غوړماله او چالاکه پلورونکي، خواخوږي پولیس، د بدمستو شرابي ښځو ټولی، کوچنیان او سپین ږیري د ځېرو یو هجوم و، چي ډیویډ په ټېلو ټمبو وهلوسره لار پکي موندله او وړاندي تلی، نړی د یوه غوړېدلي ټغر غوندي د هغه په وړاندي وه، نور نو هغه د نړی له چلبازیو سره تر ډېره پوهېدلی و، هغه د هر خوی خلك يي لیدلي وو او ډول_ډول خواری یې کښلي وې، شپې او ورځې پرله پسي تېرېدلې.

یوه شپه چي هغه د لرګي پر "پوزي" پروت و، نو په خیال کي يې د جېم خبري په عوږونو کي انګازه شوې، د شپې په ژوره چوپتیا کي هغه دا خبري خپل زړه ته له نژدې حس کړې:

"پوه شوې ډیویډه "!

جېم له پیکه موسکا سره وویل:

"بیا زه هیڅکله ونه توانېدم، چي بېرته خپل کور ته لاړشم، زما

هیڅ کور پاته نشو، نور نو زه اړ وم، چي د دې پر ځای چي کور ته بېرته بېرته لاړ شم، خپل سفر ته دوام ورکړ م، وړاندي، نور وړاندي". . . .

* * * *

د اورګاډي له ښیښو څخه مالومېدونکي منظرې یو په بل پسې شاته په منډه وې.

پنځه میاشتي! ډیویډ په داسي حال کي چي د باندي یې کتل، له ځان سره سوچ وکړ، بلکي پنځه نیمي میاشتي! نه پوهېږم چي مور جانه به څنګه وي؟ او پلار جان به څومره بوخت وي؟ لږ وروسته هغه له همدې کړکۍ څخه د خپل کور د لیدلو په حال کي و، دوه انځورونه په وار_وار د هغه په خیال کي ورتلل، لومړی انځور د منې د هغې ونې و، چي سپین ټوکر پرې تړلو او په دویم انځورکي هغه ونه وه، چي هیڅ پرې نه و، نه سپین ټوکر نه کوم بل رنګ، هغه په وار_وار دا هڅه وکړه چي دا خیال له زړه څخه وباسي، خو بریالی نشو.

هغه ته داسي څرګنده شوه، چي څنګه یې کور رانژدې کیږي، ستونی یې هم سم ورسره وچیږي، که پر ونه هیڅ نه و، نو بیا؟ اوکه ښه راغلی ورته ونه وایي، نو دی به له خپل هوډ او ژمني سره سم چوپ وړاندي تېریږي او اړ دی چي بېرته د زرګونو او لکونو انسانانو په نړی کي ورك شي.

اورګاډی همداسي په سګرعت روان و، د ډیویډ دوبکور وار په وار، را نژدې کیدی، د اوسپنې پر پټلۍ څرخېدونکو آرابو د برېښنا په سرعت سره مزی پرې کاوه او د پرېکړي ګړی په رارسېدو و.

له کور څخه د نژدې نیم میل په واټن کي ډېویډ پوه شو، چي نور په هغه کي د دې توان پاته نه دی، چي بهر وګوري، یوه وېره دکوم سیوري غوندي هر لور ته وغوړېده، ډول_ډول اندېښنو پر هغه خپل حصار راتنګاوه، څه به کیږي؟

Download from: ketabton.com

که د باندي هيڅ نه وي، نو څه به کيږي؟ د هغه همت پای ته رسېدلی و او په دې باوري شوی و، چې هغه په خپلو سترګو د دې منظرې د ليدلو زغم نه لري، هغه وېره لرله، چې د منې پر هغه بلده ونه به سپين ټوکر نه وي، بلکې د هغې ونې پرځای به کومه نابلده او بې خونده ونه ولاړه وي، لکه د ښارونو د سړکو نو پر غاړو چې ولاړې وي، په هغوی کې د منې بوی نه وي، د هغوی په سيورې کې بلنه نه وي، "نه" د هغه زړه و، چې په چيغه ووايي :

"زه بهر نشم کتلای"!

هغه په نهيلۍ ايخوا دېخوا وکتل او بيا يې مخ ته ناست يوه مسافر ته ووېل:

"آيا زما يو کوچنی کار به را ونه کړې؟ لږ وروسته د اورګاډي پټلۍ ته څېرمه د منې يوه ونه راښکاريږي، هغې ته به په غور وګورې او راته وبه وايې چې پر هغې کوم سپين ټوکر تړلی دی، که نه؟"

ډيوېډ چوپ ناست و او وړاندې يې کتل، د هغه زړه په کوم وېرووونکي ټال سره درزېدی او خوله يې له ټول بدن څخه د اوبو غوندې روانه وه، چې په دې کې اورګاډی له ونې څخه تېرشو. "څنګه . . . څه و؟" ډيوېډ په لړزېدلې ږغ له مسافر څخه وپوښتل "اوه، زما خدايه!" مسافر په داسې حال کې چې بهر يې کتل، په حيرانتيا ووېل:

"د هغې ونې خو پر هر ښاخ يو_يو ټوکر تړلی و، درسته ونه په ټوکرانو سپينه_سپينه وه"!

Download from: ketabton.com

دام

ازابیل آینديې/چیلي

(ازابیل آینديې)

هغه یو شاړ پاړ او ښکلی ځوان و، د هغه هم په څېره کې دوې سترګې او په سینه کې یو زړه خو له بده مرغه هغه اړ و چې له ښځمنو څخه لیري واوسي، د نړۍ تر ټولو لوی او خوږ نعمت پر هغه حرام و، لکه د پتنګ لپاره چې شمع او د بورا لپاره چې ګل منع وي، ښایي دا د هغه ازلي محرومي وه ځکه په کومه ورځ چې هغه زېږېدلی و نو د کلي یوې فالبینې دا وړاندوینه کړې وه چې د دې کوچني مرګ به د یوې ښځې له لاسه واقع کیږي.

د هغه نوم "نکولس ودال" و.

ودال چې څنګه په ښه او بد پوه شو نو دا وړاندوینه یې واورېده، هغه ډېر ووېرید او په سختو ناروغیو اخته شو.

له کلي څخه لیري په یوه بانډه کې د هیواد تر ټولو نامتو فالبینه اوسېده، ودال د خپل برخلیك معلوملو لپاره دا اوږد سفر پرې کړ او ځان یې تر هغې پورې ور ورساوه، فالبینې د ودال لاس په ډېر غور وکوت او په څرګند ډول یې د دې خبرې تاید وکړ چې ستا مرګ به د یوې ښځې له لاسه واقع کیږي.

له دې ورسته ودال خپل ځان د تقدیر په وړاندې بې وسه وښود، هغه تر خپلو ټولو هیلو او ارمانونو تېر شو او د ښځې له ذات څخه یې د ابد لپاره ځان ګوښه کړ، هغه په دې اړه خورا ډېر محتاط پاته شو، په پیل کې د هغه لپاره دا کار خامخا ستونزمن و خو ورسته ورو، ورو د هغه زړه د کاڼي غوندې کلك شو، هغه ته د مینې او قربت اړتیا پاته نشوه.

دې خبرې هغه د عادي ژوند تېرولو له وړتیا څخه وایست، هغه بل مخ خپل کړ، ډاکو جوړ شو او غلاوې یې پیل کړې.

په هغه بانډه کې "هډانګو" نومی یو قاضي هم اوسېدی، هغه ته یې پر قضایي واك سربېره د بانډې امنیتي مسولیت هم ور سپارلی و.

که څه هم هډانګو واده د ځوانۍ تر پسرلي ورسته کړی و خو مېرمن هغه ته ښه ور په برخه شوه، د هغې نوم "کاسلا" و، هغه یوه ښکلې، مینه ناکه او ځیرکه ښځه وه.

د قاضي هډانګو د انصاف او سخت دریځۍ هیبت یوازې پر بانډه نه بلکې پر ټوله سیمه پروت و، هغه د چرګې غوندې کوچنۍ غلا هم د قتل غوندې لوی جرم باله، هغه د خپلو تورو جامو له امله خلکو ته د مرګ پرښته ښکارېده، ټولو له هغه څخه وېره لرله.

Download from: ketabton.com

د قاضي د ګېډ ژوند په دريو کلونو کي د هغه ښځه کاسلا درې ځله اميدواره شوې وه، سره له دې چي هغه يوه نرمه او نازکه ښځه وه خو د زېږدون له مرګوني ګذار څخه بچ پاته شوې وه.

د قاضي او کاسلا تر مينځ يوه حيرانونکې هماهنګي موجوده وه، دې خبري د قاضي هډانګو پر خوی ډېر مثبت اغېز کړی و، د هغه غوسه په خندا اوښتې وه او په خلکو کي دا خبره مشهوره شوې وه چي هډانګو پخوا پولاد و خو اوس موم شوی دی، او د هغه دا اوښتون د هغه د ښځي کاسلا له امله شوی دی، خلکو د هغه په اړه دا هم ويل چي قاضي هډانګو د ځينو قضيو د پرېکړو په اړه لا هم له خپلي ښځي څخه مشورې اخلي.

خو د قاضي هډانګو دا ښکاره نرمښت په هيڅ ډول د ودال لپاره د خوښۍ لامل کېدای نشوای ځکه قاضي هډانګو اوس هم د هغه په اړه د پخوا غوندي کلك دريځ لاره، د دې غله لپاره د هغه په زړه کي د نرمۍ هيڅ ځای نه و ځکه د قاضي لپاره دا د ډېر شرم ځای و چي د هغه د کلي سړی دي په سيمه کي غلاوي کوي خو د قانون منګولو ته دي نه ورځي، ودال د قاضي د بدنامۍ سوب ګرځېدلی و.

ودال درېش کاله وړاندې د "جواناترستي" نومي ښځي په کور کي زېږېدلی و، د هغه پلار نا معلومه و، مور هم هغه ته هيڅکله ويلي نه و چي هغه د چا زوی دی خو يو وار په نا پامي کي هغې لږ تر لږه دومره ورته ويلي و چي د هغه په زېږېدو کي د هغې هيڅ خوښه او دلچسپي نه وه بلکي د حمل په وخت کي لا هغې وغوښتل چي اولاد يې ونشي، هغې د اسقاط لپاره ډېري دواوې وخوړلې، ډېري لارې يې عملي کړې خو د ودال د راتلو مخه يې ډب نه کړه، له زېږېدو ورسته هم هغه ډېر سخت زړی ختلی و، هر ډول کړاونه يې په بې پروايۍ زغملي وو، د يو داسي هلك بې لارې کېدل خو د حيرانۍ خبره نه ده چي د ميني له سوري څخه بې برخي وي.

هغه کور نه درلود او پر دې سربېره هغه بدمرغه د ښځي له ميني څخه هم بې برخي و او د دې محرومۍ پره هم پخپله د هغه په غاړه و ځکه هغه په خپل ذهن کي د فالبيني منحوسي وړاندوينې ته ځای ورکړی و، پر دې سربېره هغه څنګه کولای شو چي ښځي ياني خپل مرګ ته نژدې شوی وای، په لس کلنۍ کي ودال تر ځان لوی، لوی هلکان وهلي وو، د هر روزه شخړو او جګړو له امله د هغه پر څېره د چاقوګانو نښې جوړې شوي وې، په شل کلنۍ کي هغه پټ او فراري ژوند پيل کړ او د هغه رنګه نهيلو ځوانانو يوه منظمه ډله يې جوړه کړه، بس بيا نو څه و؟ هر ځای بيلابيلي غلاوې پيل شوې .

چي د هغه بدنامي بيخي ډېره شوه نو د باندې د هر جرم پړه پر هغه اچول کېده، پر هغه، هغه پېښې هم وتړل شوې چي هغه نه وې کړې، هر لور ته د هغه د نامه هيبت خپور شو، د سيمې شتمنو خلکو د دې لپاره چي هغه له خپلو کورنو څخه ليري لري هغه ته باجونه ور شروع کړل .

قاضي هډانګو هم سم په هغه پسې سترګه وړه، د هغه د نيولو هره لار يې په کار واچول، د باندې ټول مامورين يې په دې کار پسې وګومارل خو ودال هم دومره ساده نه و، قاضي ته له نهيلۍ او قهر پرته هيڅ په لاس ورنه غله، قاضي

Download from: ketabton.com

له ستومانه کېدو ورسته له مرکزي حکومت څخه د ودال او د هغه د ملګرو د نیولو لپاره د فوځ د رالېږلو غوښتنه وکړه، فوځیان راغلل، ډېر ځایونه یې حملې وکړې، دوامداره کلابندۍ یې وکړې خو ناکامه شول .

کله چې قاضي ډېر په عذاب شو نو د ودال د نیولو لپاره یې یو بل دام کښېښود، هغه د ودال سپین سرې مور "جوانا" ونیوه او په یو لوی قفس کې یې بندي کړه، قفس یې د خپل دفتر مخ ته پر لویه لار کښېښود، هغه فکر کاوه چې ودال به د خپلې مور پر تکلیف او بې عزتۍ باندې بې تابه خپله په اومږي تار بند راشي، د قاضي په امر په قفس کې بندې سپین سرې وږې تږې وساتل شوه، هغې ته یې د خوړلو او څښلو لپاره هیڅ ور نه کړل، قاضي پوهېدی چې په دې کار سره هغه د انصاف په نامه خپله یو ډېر لوی جرم کوي خو د هغه په پوهه د ودال د نیولو بله لار هم نه وه پاته.

که څه هم د ودال له خپلې مور څخه د جلا کېدو ډېر وخت شوی و او هغه له خپلې مور سره داسې خاصه مینه هم نه درلوده خو اوس تر مینې ډېر د ناموس خبره وه، د هغه ملګرو فکر کاوه چې د هغوئ مشر به د قاضي د دې بد چلند زغم ونه لري، هغوئ د احتمالي چګړې لپاره د وسلو په چمتو کولو پیل وکړ خو ودال د قهر پر ځای له زغم څخه کار واخیست او د دې اعلان په کولو سره یې هغوئ ټول حیران کړل چې مورې به هیڅ ځوابي حمله نه کوو.

د وخت په تېرېدو سره د ودال په ډله کې بې تابي ډېرېدله خو ودال هره شپه په بې غمه زړه خپل خوب کاوه، د هغه ملګرو فکر کاوه چې هغه د یوې ښې لار په لټه کې دی، د هغوئ ذهن ته دا هم ورتلل چې امکان لري ودال وېرېدلی وي خو دا امکان هغوئ پخپله بېرته رداوه ځکه ودال په وار، وار حیرانونکې زړورتیا ښودلې وه.

په یوه مناسب وخت کې د هغه ملګرو په وېره له هغه څخه وپوښتل:

"سالاره! څه امر دې دی؟"

ودال په ډېر ډاډ ځواب ورکړ:

"هیڅ نه"

"هغوئ ستا مور بندي کړې ده "!

"بندي کړې دې دي ګورو به چې څوك ډېر زغم لري، زه که قاضي؟"

له درو ورځو بند ورسته په جوانا کې دومره سېك پاته نشو چې په ژړا، ژړا ډوډۍ او اوبه وغواړي، د هغې ستونی وچ شوی و، شونډانو یې پترې نیولې وو او ژبه یې د څرمن غونډې کلکه شوې وه، پر قفس باندې څلور کسه وسله وال د دې لپاره ګومارل شوي وو چې د باندې له خلکو څخه څوك جوانا ته اوبه یا ډوډۍ ور نه کړي.

Download from: ketabton.com

په بانډه کي بې کراري ډېره شوه او د قاضي پر خلاف مظاهرې پيل شوې، حکومتي مامورينو هم د دې ظلم پر خلاف اعتصاب وکړ خو قاضي بيا هم سر نه گرځاوه، د بانډې تر ټولو لوی پادري هغه ته د حضرت عيسی(ع) واسطه ور کړه خو پر قاضي يې بيا هم هيڅ اثر ونه کړ، هغه باور درلود چي د ودال زغم به اخير پای ته ورسيږي او ژر به د خپلي مور ژغورولو ته راشي او و به نيول شي .

د بانډې خلك چي له قاضي څخه نااميده شول نو د هغه ښځې کاسلا ته ور غلل، قاضي له درو شپو څخه کور ته نه و راغلی ځکه هغه په دفتر کي خپله دنده سرته رسوله او د ودال په تمه و، که څه هم کاسلا له دې دريو ورځو څخه له کوره نه وه وتلې خو بيا هم هغه له هر څه څخه خبره وه .

کاسلا چي د مظاهرينو غوښتني واورېدې نو خپل کوچنيان يې پاك کړل او له هغوئ سره يو ځای د بندي پر خوا ور رهي شول، د هغې په يوه لاس کي د گلانو ټوکرۍ او په بل لاس کي د اوبو جيك و، پيره دارانو چي هغه وليده نو پوه شوه چي هغه څه غواړي خو قاضي هغوئ ته په کلکه ويلي و چي قفس ته څوك نژدې پرېنږدي، هغوئ چي د کاسلا مخنيوی وکړ نو کاسلا ټينگار وکړ او کوچنيانو يې هم په ژړا د هغې څنگ ونيو.

قاضي د مدام غوندي په دفتر کي ناست و، که له هغه سره د ودال د ّاسونو د ترپې تمه نه وای نو هغه به خپل غوږونه له مومو ډك کړي وای ځکه هغه له دريو ورځو څخه پرلپسې د جوانا ساندي او د مظاهرينو چيغي او شېراوي اورېدې خو سر يې نه خلاصوه ّاخير هغه و چي د خپلو کوچنيانو ژړاوي يې واورېدې او زغم يې ځواب ور کړ، هغه له دفتر څخه دباندي راووت، ډيره يې لويه شوې وه، هغه د خپلي ښځې سترگو ته ځير شو، د هغې چوپتيا هغه ته ډېر څه ويل، کاسلا هغه ته هيڅ کله دومره په قهر نه و کتلي او بيا د ټولي بانډې په مخ کي! قاضي د مات شوي غوندي له خپلي ښځې څخه د گلانو ټوکرۍ او د اوبو جيك واخيست، د قفس ور يې پرانيست او هغه ټول شيان يې پخپله جوانا ته وروړل چي پر هغې بند وو او هغه يې خوشي کړل.

ودال ته چي دا خبر ورسېد نو هغه په نڅا شو او خپلو ملگرو ته يې وويل:

"ومولېدل، ما تاسو ته ويلي و چي قاضي به ماته خوري، په هغه کي دومره زغم نشته لکه په ما کي چي شته"

خو په دا دويمه ورځ دستي د هغه خوښي په اوبو لاهو شوه ځکه هغه خبر شو چي د هغه سپين سري مور په خپل کور کي ځان پر بادپکه راځړولی او ځانوژنه يې کړې ده ځکه د هغه مور نو دا بې عزتي او بې پروايي نشوای زغملای چي خپل يوازيني زوی هغه په قفس کي بنده پرېښوده خو د بانډې نورو ټولو خلکو د هغې د خلاصون لپاره چيغي وهلې، ودال د مور د ځانوژني د خبر په اورېدو له قهره تك سور شو او په هيبتناکه لهجه يې وويل: "د قاضي شپې لنډي شوي دي"

Download from: ketabton.com

هغه له قاضي څخه د بدل اخیستلو لپاره تیاری پیل کړ، هغه سوچ وکړ چي قاضي به نیسي او په هغه قفس کي به يې اچوي چي د ده مور يې په کي اچولې وه.

یوه ورځ هغه ته ناڅاپه خبر راغی چي قاضي د سیل لپاره له خپلو کوچنیانو سره د سمندر غاړي ته روان شوی دی.

قاضي هډانګو د سمندر په لور روان و چي په یو ځای کي خپلو مخبرینو خبر ورکړ چي ودال له هغه څخه د بدل اخیستلو لپاره راوتلی دی، په هغه ځای کي له قاضي سره دومره جنګیالي نه وو چي له ودال سره جنګېدلی وای خو د هغه موټر ډېر تېز و، هغه کولای شول چي د ودال له راتلو وړاندي تر هغه بلي بانډې ځان ورسوي او ښایي داسي شوي هم وای خو په خواشینۍ سره چي د قاضي ورځي پوره شوي وې، قاضي د خپلي دندي له امله شپه او ورځ په ویښه تېرولې، د مظاهرینو د چیغو او نارو، د مامورینو اعتصاب او د جوانا د ځان وژني له امله د هغه اعصابو ځواب ور کړی و، د موټروانۍ په وخت د هغه پر زړه یوه سخته حمله راغله او هغه په هغه لاړ کي مړ شو.

موټر وړاندي ولاړ له سړك څخه واوښت او په یو ډب کي ولوېد، د قاضي ښځي کاسلا حواس له لاسه ورکړل، اول خو بیخي په هڅ پوه نشوه خو ډېر ژر بیرته حالت ورته څرګند شو، داچي سړی یې له هغې څخه ډېر زړور و نو هغې به هر وخت دا اندېښنه لرله چي هسي نه ډېر ژر کونډه شي خو د هغې دا ګومان لا نه و چي دا پېښه به داسي ناڅاپه رامنځ ته شي.

داچي له یوه لوري ودال په پسې و او له بل لوري يې موټر له کاره لوېدلی و نو هغه ډېره په فکر کي وه ، هغې خپل کوچنیان باید د ودال له قهره او غضب څخه ژغورلي وای، که څه هم قاضي له هغه ځایه له روانېدو مخکي د مرستي لپاره خبر استولی و خو نور مرستي ته د تمي وخت پاته نه و، کاسلا هوډ وکړ چي هر څنګه شوني وي هغه باید خپل کوچنیان وژغوري.

هغه له موټر څخه را تا شوه او بیا په داسي حال کي چي دوه کوچنیان يې په غېږ کي او یوه منډې پسې وهلې د نژدې غره په لور پورته شوه هغې کوچنیان د غره په یو غار کي پټ کړل او شاوخوا یې وکتل چي نژدې کوم ځناور نه وي ښایي دا د سپو غار و خو اوس هلته سپي نه وو، کاسلا کوچنیان مچ کړل، له هغې سره تر سپیانو ډېره د ودال د راتلو وېره وه، کاسلا کوچنیانو ته وویل: "اوس زموږ عسکر راځي تر هغو چي هرڅه وشي له غاره مه راوځئ، که زما چیغي واورئ لا هم مه راوځئ، پوه شوئ؟"

کاسلا له غره را تا شوه، د موټر د شا په څوکۍ کي کښېناسته او د ودال یا مرستي په تمه شوه.

ډېر وخت نه و تېر شوئ چي لیري دوړي را ښکاره شوې چي لوړي پورته کېدې او د اسونو د پښو ترپې هم ور سره انګازه کېدی او بیا هغه وشول چي وېره یې وه.

د ودال وسله وال سپاره له موټر څخه راتاو شول، کاسلا د څېرې له ټپونو څخه ودال وپېژاند.

Download from: ketabton.com

ودال چي مګوټر ته رانژدې شو نو خپلو ملګرو ته يې له ځای څخه د تلو وويل، سپاره ولاړل او ودال له کاسلا سره يوازې پاته شو، کاسلا پوهېده چي کېدای شي اوس تر مرګ هم له ډېر تاوان سره مخامخ شي .

ودال چي قاضي هډانګو وليد نو پوه شو چي هغه له بدل اخيستو څخه محرومه شوی دی او يوازې د دښمن ښځه د هغه په مخکي ده، داچي قاضي هډانګو يې ژوندی په لاس ورنه غی نو د هغه قهر يو په دوه شو، هغه د موټر ور پرانست او د کاسلا له کمزورۍ څخه يې و انګېرله چي هغه ته د توفنچې اړتيا نشته، هغه توفنچه د ّاس په توبره کي واچوله او څو شيبې ورسته د کاسلا سندريز ږغ هغه ته ټکان ورکړ: "وداله! ستا دښمن مړ شوی دی او زه د هغه کونډه يم" بيا هغې نسبتا ورو وويل:

"ايا ته پوهېږې چي ما ستا د مور د ژغورلو هڅه ولي وکړه؟"

ودال له هغې څخه وپوښتل:

"نه ولي دي وکړه؟"

"ځکه چي زه له تاسره مينه کوم" کاسلا ډېر عادي د ودال په سترګو کي سترګي ورښخي کړې، ودال چي د خپل دښمن د ښځي له خولې دا توري واورېدل نو د هغه د زړه نرۍ دړي وړي شوه، په ژوند کي په لمړي ځل نن يوې ښځي له هغه سره د ميني يادونه کړې وه خو په همدې کي ودال ته د فالبيني وړاندوينه ور ياده شوه، هغه زړه نا زړه شو .

کاسلا چي د ودال په سترګو کي د شك سوری وليد نو هغې پرېکړه وکړه چي د خپلو کوچنيانو د ژغورلو او د ودال د نيولو لپاره به نن هغه تر ټولو بريدونو پوري وځي، بيا يو ګام وړاندي ولاړه او ودال يې تر ګرېوان ونيو: "وداله! زه له تا سره مينه کوم، وګوره هغه دی زما مېړه مړ پرو، زه د هغه په مخکي تاته د ميني اقرار کوم، وداله! پر ما باور وکړه"

هغه د ښاپېرۍ غوندي ښکلې او نازکه ښځه وه.

ّاخير ودال تر احساساتو لاندي راغی، هغه يې له سينې سره جوخته کړه چي په دې کي کاسلا د ّاسونو د پښو ترپی واورېد، مرسته رارسېدلې وه، کاسلا د لنډ وخت لپاره خپل مړ شوی مېړه له ودال سره پرتله کړ، هغې ته داسي محسوسه شوه چي په زړه کي يې د ودال لپاره يوه د رحم څپه راپورته شوه، هغې په بېړه وويل: "وداله! ځه ولاړ شه، هغه خلك راغلل"

خو نور د تلو وخت نه و پاته.

ودال سر راپورته کړ د هغه پر شونډانو مسکا خپره وه او په سترګو کي اوښکي... هغه وويل: "اف کاسلا! هغه ښځه ته يې چي زما د مرګ سوب"...

Download from: ketabton.com

پنځه دقيقې ورسته پوليسو د ودال مړی پورته کاوه او کاسلا اوس هم ليدل چې د ودال په سترګو کې اوښکې ولاړې دي.

Download from: ketabton.com

د موچي لور

احمدندیم قاسمي/پاکستان

دادا لا غړکه شاربله چي هغه بیا په داسي حال کي چي خاورینه پیاله یې په لاس کي وه، راغله د دې په لیدو چي تر اوسه یې کوچ نه دي ایستلي نو مستې به له کومه شي، زړه نا زړه چي بیرته لاړه شي که تم شي.

"عالا کښېنه" دادا ورته وویل:

"اوس یې در کوم... څنګه یې؟ګ

"ښه یم"

هغه چي ولاړه وه هملته کښېنسته.

لږ ورسته دادا وویل:

"زه اوس کوچ ځیني را باسم بد یې مه ګڼه، که نیت بد نه وي هم نظر لګیږي، دا څوګ ورځي مخکي نورا د کوچ را ایستلو پر مهال لیدلې وم په دا سبا د چرګي د هګۍ غوندي کوچ ځیني ووتل، په دا بل سبا د مرغۍ د هګۍ غوندي، بیا چي مي چرګي ته څو ورځي مرچ دود کړل نو نظر یې ولوېد.

عالا سره کوچنۍ شوه.

"ترور جاني! کله نا کله زما هم نظر لګیږي، مخکي مي ستا یو چیني ګلاس هم مات کړی و"!

"هو ریښتیا! دادا ته وریاد شول:

"تا ویل، اوف! ترورجاني څومره پاك خواپاکی دی، نظر پر ښویږي، او له دې سره همداسي ځای پر ځای شرنګ مات شو، زه حیرانه پاته شوم"

بیا یې عالا وګواښله خو په دې ګواښ کي خښم نه و.

"ښه اوس هلته وګوره"!

له دې سره هغه مسکۍ هغه لور ته تاو شوه او مخامخ یې وکتل، مخامخ زه ناست وه، زما په لیدو سملاسي هغې د پوړني پلو پر سر را کش کړ او چي تر تندي یې را ورساوه نو یې وویل:

"دننه خو کوچنی خان نه دی ناست؟"

Download from: ketabton.com

"وی! نو بل ځوك دی؟" دادا وویل:

"برايي ماښام راغلی دی"!

عالا پورته شوه تر دروازې راغله او ویې ویل:

"لیري دي وي له بلاوو، ګوښه دي وي له بلاوو"

ما ورخخه وپوښتل :

"عالا څنګه یې؟

"ښه یم!" هغې وویل او پر څېره یې شوخي وځلېده.

"مخکي مي ونه پیژندلې، ما چي ویل یو کوچنی ناست دی برېتونه یې ایښي دي"

دادا ته پر دي خندا ورغله...

"توبه مي ده!" هغې وویل:

"بلا داسي خبري کوي چي څه... توبه مي ده"!

عالا په دالېز کي دا رنګه کښېناسته چي یوه پښه یې په کوټه کي او هغه بله یې له کوټې دباندي په انګړ وه، د ناستي دې انداز د هغې شنه پایڅه د لینګي تر نیمايي راورسوله، د هغې د خیرنو پښو په نسبت د هغې د لینګیو رنګ ډېر ښېل و، دا لینګي ډېر موزون وو، یونانیانو چي د "وینس" د مجسمې کوم لینګي تورلي وو، تا به ویل هغه یې د عالا د لینګیو تر لیدو ورسته تورلي وو.

"عارف خانه! په مساپرۍ کي څه کوې؟"

هغې له ما څخه دا رنګه وپوښتل لکه د کلي په یوه ډېره کي چي ګپي ولي.

هغې خپله خاورینه پیاله په یوه ګوته پرلپسې تاووله، ما وویل:

"مزدوري کوم پیسې ګټم!ګ"

"ترورجاني ته څومره رالېږې؟"

هغې له شوخۍ څخه په ډکه مسکا وپوښتل.

"ّانجلۍ!" دادا هغه ورټله.

Download from: ketabton.com

"له همزولو هلکانو سره ځوك داسي خبري نه کوي، ته تر ابده کوچنۍ نه يې، ايا تاته تر اوسه کوم چا دا نه دي درښودلي چي ته لويه شوې يې؟"

هغه په هغه دالېز کي ناسته د دادا لور ته ور تاو شوه، اوس نو د هغې دواړي ينې په انګړ کي وې او د وېښتانو يوه غنچه يوازي په په کوټه کي وه.

هغې وويل:

"ځوك يې راوښې، ترورجاني؟ګ" چي مور او پلار مي ژوندي وای نو راښولي به يې وای، د هغوئ خو خدای پاك(ج) ته د ورتلو دومره تلوار و چي زما له سره يې لاسونه پورته کول نو دومره يې هم ونه کتل چي يو ځوك د دې نجلۍ پر سر لاس کښېږدي نو لاړ شي "

د عالا بړغ اوښکو لاندي کړ، ما وويل:

"عالا! ستا مور خو پخوا مړه شوې وه، ايا ستا پلار هم ولاړ؟"

دا ځل چي هغه را تاو شوه نو دواړي پښې يې په کوټه کي کښېښودې او ويې ويل:

"هو هغه هم ولاړ، چي زه هلك وای نو ښايي موچيتوب يې را ښودلی وای، خو هغه په ما يوازي ډوډۍ پخوله او اوبه يې را باندي را وړلې، اوس سره له دې چي زه د موچي لور يم، خپل بوټونه په بل ګندم"

دادا وويل:

"نو څه دي؟ ستا يوازي د بوټونو ګنډل نه دي زده، نور خو دي هر څه زده دي، پخپله خواري يې ګټې او خورې، ټول کلی ستا صفت کوي... واخله مستې واخله"!

عالا چي دادا ته د خبرو په مهال ورګرځېدلې وه، ولاړه شوه او پياله يې دادا ته نژدې کښېښوده، هغې د مستو پياله واخيسته او روانه شوه، يو څو ګامه چي يې واخيستل نو يو دم بېرته ودرېده او له راګرځېدو سره يې وويل:

"ترورجاني! نن هم مېچنو ته راشم؟"

"راشه، راشه!" دادا وويل: هسي خو اوړه ډېر شته، لاکن د عارف د پلار تلين هم ليري نه دی، د څو بوريو اړتيا پيداکيږي، راشه"!

"ښه سمه ده! هغې وويل او بيا يې په تلو، تلو کي له ما څخه وپوښتل:

"عارف خانه! ته څو شپې همدلته يې؟"

Download from: ketabton.com

"د پلار تر تلین پوري همدلته یم"!

"بیا خو ډېري ورځې دي!" هغې وویل.

* * *

زه چې په کلي کې دوري هوري وګرځېدم او بېرته راغلم نو هغه په یوه کوټه کې ناسته وه مېچنې یې کولې، پوړنی یې له سر څخه ښویدلی و، ایله وېښتانو یې د مېچنو له هر ځرخ سره د هغې څېره پټوله او لوڅوله، هغې یوه پښه پوره غزولې وه او شنه پایڅه یې تر زنګانه پوري پورته شوې وه، که دا رنګه لینګې پرې شي، په ښیښه کې واچول شي او کوټه په سینګار شي، څنګه به وي؟!

ما اېځوا دېخوا وکتل چې دادا مې نشوه تر سترګو نو د ګوتو پر سرو د کوټې تر وره پوري ورغلم، دا چې له وره څخه ورتلونکې رڼا یو دم لږ شوه نو هغې ژر شاته وکتل، مېچنې یې ودرولې، وېښتانو ته یې څنډ ورکړ، هغه یې سره را ټول کړل او پوړنی یې پر سر را کش کړ، خو غځولې پښه یې هغسې غځولې پرېښوده، بیا یې ورو، ورو د مېچنو په ګرځولو شروع وکړه او ماته همداسې کتلې پاته شوه.

په دې وخت کې زما لمړی غبرګون دا و چې د یو موچې د لور سترګې دومره غټې باید نه وای، ځکه د غریبانو لپاره کوچنۍ، کوچنۍ سترګې بسنه کوي.

دا چې د هغې پر څېره شوخي ښکارېده نو له دې وېرې چې وار رااباندې ونه کړي، ما له هغې څخه وپښتل:

"دادا چیري ده؟"

هغې وویل:

"ته په تروږجاني پسې دلته راغلی وې؟"

"نو څه ستا لیدو ته راغلی وم؟ګ" ماته د وار اخیستلو چانس په لاس راغی.

هغې یوازې دومره وکړه چې غځولې پښه یې راټوله کړه او بیرته یې وغځوله، بیا چې یې څنګه خبري ته ځان جوړاوه ما ورڅخه وپوښتل:

"دادا چیري ده؟"

"همدلته په کور کې ده "

هغې وویل:

Download from: ketabton.com

"ستا د اکا لور ناجوړه وه، د هغې پوښتني ته تللې ده"!

ما وویل:

"ته چي دا مېچني کوې د دې څومره مزدوري اخلې؟"

"د دوو ورځو اوړه راکوي"!

د هغې په لهجه کي یو ډول لنډون و، نه پو هېږم چي ټوکي یې کولې که یې همدا لهجه وه.

"اّښه چي دوې ورځي تېري شي نو بیا څه کوې؟"

"بیا راځم، د اوړ مېچنولو لپاره، د اوبو راوړلو لپاره او یا د چټونو د سپینولو لپاره"

"د چټونو د سپینولو لپاره؟" ایا ستا د چټونو سپینول هم زده دي؟"

ما له هغې څخه رښتیا په حیرانتیا وپوښتل او هغې وویل:

"عارف خانه! زما څه نه دي زده؟ یوازي د بوټونو ګنډل مي نه دي زده، نور مي هرڅه زده دي"

"د مثال په ډول نور دي څه، څه زده دي؟"

ما په شوخۍ ورځخه وپوښتل:

"نور... ؟ نور... ؟"

هغه نژدې وه چي یو څه راته ووایي خو چورتي غونډي شول او بیا یې وویل:

"هرڅه مي زده دي ته به حیران پاته شې"!

هغه شېبه په مېچنو ګرځولو اخته شوه، لکه زه چي یې هېر شوم، بیا یې مېچني ودرولې، ولاړه شوه او د وره لور ته راغله، زه چي یوې خوا ته شوم نو هغه دباندې ووتل او ویې ویل:

"تږې یم، د ترورجاني کټورې به ناپاکه شي، ماته په بدنۍ کي اوبه راکړه"!

"په همدې کټوري کي یې وڅښه!" ما ورته وویل او بیا مي جدي ورته وویل:

"درواخله کټورې، اوبه په کي وڅښه "!

د هغې مسکا څومره ګلابي وه، په ژوند کي په لمړي ځل پوه شو م چي مسکا هم رنګ لري، هغې چي اوبه وڅښلې نو د کټوري د منځلو لپاره یې په هغه کي لږې اوبه واچولې، ما ورته وویل:

Download from: ketabton.com

"کټوری ډک کړه"!

د هغې په زړه کې دا ور وګرځېدل چې زه غواړم چې کټوری ښه پرېولم خو چې کټوری ډک شو نو هغې زما لور ته وکتل، ما کټوری ورڅخه واخیست او خولې ته مې یووړ.

"عارف خانه"!

هغې په حیرانۍ او وېره وویل او وارخطا یې ماته وکتل، کله چې ما تش کټوری بېرته ورکاوه نو د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدې او پوړنی یې تر ځان داسې راتاو کړی و لکه لمانځه ته چې تللې وه.

* * *

په کلي کې د پېغلې نجلۍ یو، یو ګام شمېرل کېږي، د هر کاته حساب یې نیول کېږي، ډېر ملګري ناست وو، د نجونو بحث شروع و، څوك له چا سره، څوك د چا پسې، څوك د تېښتې په تمه، څوك له دومره لاسونو وتلې چې په ځوانه ځواني لا زړه شوې، ما ویل:

"یوه نجلۍ خو عالا هم ده، د نادر موچي لور؟"

پر دې ټولو وخندل.

"هغه؟"

هغوئ وویل:

"هغه د هیڅ کار نه ده، په کور، کور ګرځې خواري کاږي، پیسې ګټې، ښکلې ده خو په درد نه خوري، یو ځلې "بېګو برېټو" کار په درلودلی و، نو هغې ورته ویلي و چې زه د موچي لور یم، پوست درڅخه باسم!

بېګو دومره خړ شوی و چې په هغهٔان مخامخ سلماني ته ورغلی و او د برېټو څوکې یې پرې کړې وې!

ټولو وخندل او تر ډېره یې خندل، ما وویل:

"که هغه دومره خواریکښه نجلۍ ده نو د هغې درناوی په کار دی"!

یوه وویل:

"هغه خو درناوي ته هم څوك نه پرېږدي"!

پر دې پر ټولو یو ځل بیا د خندا څپه راغله.

بل وویل:

Download from: ketabton.com

ستاسو کره خو ډېر کار مار کوي، ته يې يوه ورځ درناوی وکړه بيا وګوره چې پوست دي درڅخه باسي که نه؟"!

هغوئ بيا وخندل او له ما څخه هم د هغوئ په خندا کي ګډون وشو خو خپل ږغ مي هيڅ ونه پېژاند بيخي لکه په تش صندوق کي چي شګي وکړپوې.

زه چي کور ته بېرته راغلم نو هغه له کوره راوتله، څېره يې کټ مټ سور تبخی و، سترګي يې هم سرې وې، ما تکان وخوړ او ومي پوښتل:

"څه خبره ده عالا، ژاړې؟ګ

هغې وخندل او په خندا يې وويل:

"ژاړم به ولې؟ زما دښمن دي وژاړي، اوس مي مرچ کوټل، عارف خانه"!

"ته مرچ هم کوټلی شې؟" ما ورڅخه وپوښتل:

"يو کار داسي هم شته چي ستا دي نه وي زده؟ ته دومره ډېر کار ولي کوې، عالا؟"هغې وويل:

"پيسي ګټم، ته خو پوهېږې چي شتمن خلك نجوني رانيسي، له ما سره که پيسې وي نو هيڅوك به دومره توان ونه لري چي زما لور ته دي پورته وګوري، هيڅ څوك به ونشي کولای"...!

بيا هغه راغله، ماته يې نژدې په غوږ کي وويل:

"ما ستا لپاره ټوکر رانيولی دی پر هغه کار درته کوم"!

"دا ښه خبره نه ده!" ما غاو وکړ.

"ستا په پيسو رانيول شوي کالي به په ما خولې ولګوي"!

"زه کوم چاته وايم؟"

هغې وويل:

"ته هم چاته مه وايه بيا خولې نه درلګوي"!

بيا هغه ناڅاپه ووېرېده:

"وی! زه دي مړه شم، ترورجاني خو به نه وي اورېدلي؟"

Download from: ketabton.com

د ترورجاني له نامه سره زما هم پر بدن لړزه راغله، دننه مي وكتل خو انګړ تش و، بيا چي راوګرځېدم او ومي كتل نو هغه تللې وه، سمه ده، ما سوج وكړ،ښه نجلۍ ده، مينه ناكه ده، شوخه ده،هرڅه ده خو د موچي لور ده او مشرانو ويلي دي، چي څوك پر لوړه ودري نو لاندي بايد ونه ګوري، ولي چي توازن له منځه ځي او سړی لاندي راغوړځي.

* * *

د پلار د تلين په ورځ ټول كلی زموږ كور ته راغلی و، خو په دې ټوله ګڼه ګوڼه بيا هم د عالا منډې ترړي ښكاره وې، هغه د توتكۍ په څېر دلته هلته كېده، داسي ښكارېده چي كه چيري دغه نجلۍ له دې ګڼې ګوڼي ووزي نو د تلين ټول نظم به له منځه لاړ شي او هر لوري ته به لوټ او تالان ګډ شي، هغه به د برقي برمې غوندي په ټوله ګڼه ګوڼه كي ننوته، لار به يې جوړوله او له درب سره به د دادا كوټې ته ننوتله، ور به يې بنداوه، له هغه ځايه به يې ښوونه اخيسته او بيا به يې په ګڼه ګوڼه كي هغه ډول لار جوړوله، د ماخوستن تر لمانځه پوري ټول كلي ډوډۍ خوړلې وه، تش دېګونه يو خوا ته شوي وو، نايي، ميراثي او موچي هم رخصت شوي وو، د ټولي ورځي تر زوږ او غاو ورسته په كور كي يوه درنه چوپتيا خوره شوې وه، ما چي ورستی مېلمه رخصت كړ او د دادا كوټې ته راغلم نو زما پوره باور و چي عالا به ناسته وي او د دادا پښې او لاسونه به ور چاپي كوي خو دادا يوازي ناسته وه، په ژوند كي په لمړي ځل پرته له دې چي د مور خيال وساتم، ما له هغې څخه وپوښتل:

"عالا چيري ده؟"

عجيبه وه دادا له پوښتني څخه حيرانه نشوه، هغې وويل:

"هغه نجلۍ الماس ده، زويه! الماس، نن خو زما سترګي، لاسونه او هر څه وه، د ټولي ورځي سترې هلاك وه خو چي ډوډۍ ته كښېناسته يواځي څو ګولې يې وكړې او پورته شوه، تلله خو ما يې مخه ونيوه، دا دېګ مي له وريجو ور ډك كړ او ورته ومي ويل چي له ځان سره يې يوسه، خو هغې ويل دا وريجي چي عارف خان خپله ماته راوړي ماته ښه خوند راكوي، نور يې ټول رخصت كړل خو زه يې ولا نه پوښتلم، زه يې نه ورم، هغې دا خبره په خندا وكړه خو هغې سم ويل، زويه! د كور ټول كار د هغې پر غاړه اخيستی و، تا چي ټول رخصتول هغه به دې هم رخصت كړې وای، كه څه هم هغه په خندا ولاړه خو خندا د هغې عادت دی، زويه! د چا چي خندا عادت وي نو هغوئ چي ژاړي هم خاندي، په خوله خاندي خو په زړه ژاړي، تا هغه د موچي لور وبلل او درناوی دي يې ونه كړ، په داسي چال كي چي د هغې خپل ځان ته درنښت دی، د هغې دا درنښت وساته زويه! او ورشه هغې ته دا د وريجو دېګ خپله وروړه، لږ مخكي تللې ده، ويده شوې به لا نه وي، هسي هم سهار وختي ته روان يې، هغه به تا څه ياد كړي؟ ورشه"

* * *

Download from: ketabton.com

عالا د خپل کور لوی وره ته څېرمه پرته وه، زه چي نژدې ورغلم او ورو ړغ مي پر وکړ، نو هغه داسي ناڅاپه وغورځېده او جگه ودرېده لکه هلته لنډ چي کومه چاودنه ورته شوې وي.

"عارف خانه!" هغې وويل او بيا يې له عادت سره سم وخندل او ويې ويل:

"د وريجو د راوړلو لپاره راته راغلی يې؟"

ما وويل:

"هو، د وريجو د راوړلو لپاره درته راغلی يم"

"راوړه! هغې لاس راوړاندي کړ، ترورجاني به درته ويلي وي چي ما څه ورته ويلي وو"

هغه مسکۍ شوه.

"هو! راته ويې ويل" ما ورته وويل.

هغې دېگ واخيست پر کټ يې کښېښود او ويې ويل:

"چي خپل کور دي راکړی وای نو ډېر ښه خوند به يې کړی وای، خير اوس يې هم ښه خوند وکړ"

هيڅ نه پوهېدم چي څه ووايم اخير مي يوه خبره زهن ته راغله:

"سبا سهار زه بېرته ځم!"

هغې وويل:

"هو خبره يم"!

ما ورته وويل:

"چي خبره وې نو هلته زموږ په کور کي خو به لږ ماتله کېدې"!

هغې وويل:

"ستا د قميس اخري ټك پاته و، راغلم هغه مي وکيښ، په بسته کي خو به دي ځای وي؟ هو! رښتيا سهار خو به تر تمځای پوري بسته هم زه درسره وړم، ترورجاني ويل؟"

ما وويل:

Download from: ketabton.com

"عالا! ته څه، څه کوې، مېچني ته کوې، چتونه ته سپینوې، مرچ ته کوټې، له ځا ځخه دوه، دوه، درې، درې منګیه اوبه ته راوړې، د کور ټول کار ته کوې، ته له کومې خاورې جوړه یې، عالا؟"

هغه چوپه ولاړه وه، بیا یې دوه ګامه واخیستل او ما ته دومره رانژدې شوه چې ما یې پر خپله غاړه د سا اخیستل حس کړل.

"زه نور هم ډېر څه کولای شم، عارف خانه"!

د هغې برغ جنکار غوندې و.

_ته څه خبر یې چې نور څه کولای شم؟

لږ شېبه وروسته هغې وویل:

_ته له ما وپوښته چې زه نور څه کولای شم؟

ما د اول صنف د زده کونکې په څېر له هغې ځخه وپوښتل:

"ته نور څه کولای شې؟"

"زه مینه هم کولای شم، عارف خانه"!

هغې لکه د کایناتو یو پټ راز چې یې افشا کړ.

Download from: ketabton.com

پرښته

اياز قادري/پاکستان

کله چې هغه کور ته بېرته راستنېدی، نو شپه پخه شوې وه، وريځ په اسمان کې د شيطاني ارواه غونډي دوري هورې کېده، د ورځې د باران له امله کوڅه ټوله ختې شوې وه، کوڅه چارچاپېره چټليو پر سر اخيستې وه او د بد بويې خوړسکي ځينې پورته کېدې، د ښاروالۍ له لوري ايښول شوو ګروپونو چې د هوا د څپو له امله يې رڼا تېزېده او خامېده، سترګکونه وهل.

په کوڅه کې هر لور ته چوپتيا خپره وه، لکه د مرګ پرښته چې همدا اوس راغلې وه، ګرځېدلې وه او تللې وه، له ښايسته ځنډ وروسته به د يو کوچني د ژړا ږغ او يا هم د يو سپي د غپا ږغ راغی او بېرته به چوپتيا خپره شوه.

هغه خپل بدن ته وکتل چې د بېلا بېلو ناروغيو له امله دومره کمزوری شوی و چې نه مړ اونه هم ژوندی ښکارېدی، بس د هډوکو يو غالب و، بلکې همداسې لکه له ډاکټرانو سره چې د زدهکړې لپاره وي، هغه خپل جېب ته وکتل چې دوې "انې" په کې شرنګېدې، د هغه پر شونډو مسکا خپره شوه، داسې مسکا چې ناپايه درد او خوږ په کې نغښتی و، "د ټولې ورځې مزدورۍ يوازې څلور انې!" هغه په خورا کرکه له ځان سره وبونېد او چوپ شو، همدا يې هم لکه په خيرات کې چې يې ور کړې وې.

هغه يې له فابريکې پسې اخيستی و، له هغې فابريکې چې د هغه نيکه د مرګ تر ګړيه کار په کې کړی و، او پلار يې تر يوې پېټې لاندې کېدو له امله ځان په کې شهيد کړی و، بله لا دا چې هغه هم له کوچنيوالي کار په کې شروع کړی و، خو بيا يې هم يوازې د دې لپاره پسې اخيستی و چې هغه ناجوړه و او نور په فابريکه کې د هغه اړتيا نه وه .

يو وخت داسې هم و چې هغه په مزدورانو کې ډېر مهم ګڼل کېدی او نورو مزدورانو به په کار کې د هغه تقليد کاوه، د فابريکې مالك به خوشحاله و او هغه ته به يې شاباسی ورکاوه، هغه وخت به له سهاره تر ماښامه د کار کولو درې څلور روپۍ په لاس ورتلې، خو اوس... اوس هغه يو ژوندی مړی و، داسې لکه قبر چې يې سوری کړی و او دې دنيا ته ورڅخه راوتلی و، خلکو چې به هغه ته وکتل نو وېرېدل به.

نه وروره! نه، ته د مزدورۍ نه يې، نه وروره ته بورۍ نشې پورته کولای، نه صاحبه نه، ته د بار د پورته کولو نه يې، اخير هغه څه وکړي، هغه څه کولای شي؟ داسې هيڅ انسان نه و چې پر هغه يې زړه سوځلی وای او ورته ويلي يې وای، چې راشه وروره راشه، دا بار پورته کړه!

Download from: ketabton.com

هغه له سهاره تر ماښامه پر کارځایونو وګرځېد، خو هیڅ هم لاس ته ورنه غله، یوازي څلور انې یې پیدا کړي وې، له هغوئ څخه یې هم په دوو انو یوه ډوډۍ اخیستې وه او پاته دوې انې یې د دې لپاره ساتلي وې چي که سبا مزدوري ورپیدا نشي نو وږی خو به نه پاتیږي.

کله، کله به داسي وخت هم راتلی چي هغه او مور به یې څو، څو ورځې یوازي په اوبو ګذاره کوله، هغه دا هر څه د خپلي مور لپاره کول، د هغې مور لپاره چي د هغه ټوله شتمني وه، که یې دغه مور نه وای نو ښایي هغه د دنیا له غمه بې غمه خپل څادر پر سر را کش کړی وای او کرار ویده شوی وای،ّان د قیامت په ورځ به هم چا نه وای راپورته کړی، د هغې مور لپاره چي د شپې راویښه شوې وه او د هغه خدمت یې کړی وو، چي له سهاره تر ماښامه یې مېچنې کړي وې خو د هغه اړتیاوي یې ور پوره کړي وې، چي په تش نس او لوږه یې وخت تېر کړی و خو هغه یې موړ ساتلی و، د هغې مور لپاره چي په سړو او تودو کي د هغه د ارام لپاره په بې غمه زړه ویده شوې نه وه، هر وخت یې د هغه خدمت کړی و، تر دې چي ناجوړه شوه، طبیبان راغلل خو بې ګټې، ډاکټرانو فیسونه واخیستل خو بې مانا، عامه روغتونونو هم په دې چي درملنه یې ناشونې ده، ځواب ورکړ، څه چي یې لرل هغه هم خلاصي شوې، په کور کي چي یې څه شیان لرل هغه یې هم یو په یو خرڅ کړل، ښایسته زمانه تېره شوه، خو د هغه مور روغه نشوه، بده یې لا دا چي هغه هم پسې ناروغه شو، مخکي چي څه په لاس ور تللې هغه به یې د مور پر دوا او ډوډۍ ورکولې خو اوس دومره څوك نه و چي هغه ته یې مزدوري ورکړې وای.

پر آسمان وریځ خپره شوه، لکه د آسمان ښتن چي د نړیوالو پر خلاف دسیسه جوړوي، تالنده په وار، وار غړمبېده نری، نری باران هم شروع شو، هغه ورو غوندي کور ته ورننوت، ډیوه بله وه او د هغه نیم ژواندې مور د کوټې په کونج کي پرته وه، د زوی د ښکالو له اورېدو سره هغې د څه ویلو هڅه وکړه، خو د ټوخي له امله یې خبره په خوله کي وچه شوه او لږ وروسته چي څه آرامه شوه نو یې ورو وویل:

"زویه ډېر ناوخته نه شوې؟"

بیا یوه شېبه چوپه شوه:

"زویه زما دوا؟" د مور سترګې د هغه پر څېره ښخې وې.

"موري "!

خبره د هغه په ستوني کي بنده شوه .

"طبیب ویل دوا جوړه نه ده، سبا ته به انشاءالله جوړه شي"

د دوا د نوم له اورېدو سره د هغه د مور څېره و غوړېده.

Download from: ketabton.com

"زویه! تر داسي ژوند خو مرگ ښه دی، که زهر وي چي د ژوند له غمونو خلاصه شم"

هغه ډوډۍ مور ته وروړه، مور یې یوه گوله څني پرې کړه او پرېوته، تېز باد په چلېدو شو، باران هم ښه په شرپ په اورېدو شو، داسي ښکارېدل لکه د آسمان څخه چي ابشارونه را تویېږي.

د هغه مور ټوله شپه اوږده، اوږده ساه شړله، ټکوخېدله او ځگېروی یې کاوه.

ډېوه د باد د تندو څپو له امله پړکېده، هغه تر سر لاسونه لاندي کړل او پرېووت، خو خوب ورنه غی، سترگي یې همداسي رډي پاته شوې او د مور او ځان د ژوند او ناروغیو چورتونو په مخه کړ، هغه په دې نه پوهېدی چي که دا ژوند وي نو مرگ به څه وي؟

"دوا!" دوا به نو له کومه شي؟ دا عذاب به تر څو وي؟ د مور خبري د هغه په غوږونو کي انگازه شوې،"زویه! تر داسي ژوند خو مرگ ښه دی، که زهر وي چي له دې غمونو خلاصه شم" بیا هغه پر دا بل لټ واوښت.

باران نور هم تېز شو، پړکېدلې ډېوه مړه شوه، خو د هغه سترگي لا ځلېدلې، له ښایسته ډېرو چورتونو وروسته یې آخیري د ټولو غمونو علاج پیدا کړ، د هغه سترگي یو دم د مور خواته واوښتې، مور یې له درده په ځگگېروي وه، د هغه له سترگو اوښکي توی شوې، لکه ویل چي یې، "مورجاني! له تا پرته به دې نړۍ کي نور زما څوك شته؟" چي کله سهار شو، نو هغه سملاسي له ښاره لیري هغه لور ته لاړ، چي زهرجن بوټي شنه وو، د دې بوټو د شیدو دوه درې ځاځکي د انسان د مرگ لپاره بس و، د دې زهرجن بوټي په لیدو به ځناورو لا له هغه لیري منډې وهلې، هغه له خپل جېبه ښیښه را وایسته او بوټي ته یې لاس ور اوږد کړ، هغه د خپلي مور څېره لیدله چي موسکۍ یې د هغه لور ته کتل، هغه تکان وخوړ او ښیښه یې له لاسه ولوېده، کله چي یې ښیښه بېرته را پورته کوله، نو له ځان سره یې بونگی شو: " اوه زه دا څه کوم؟!" د مور کمزورې غمځپلې او له گونجو ډکه څېره یې یو ځل بیا تر سترگو تېره شوه،"زویه تر داسي ژوند خو مرگ ښه دی" او بیا یې د ډاکټرانو دا خبره په غوږونو کي را غبرگه شوه، "د دې ناروغۍ هیڅ علاج نه شته" هغه په پټو سترگو او لړزېدلو لاسونو ښیښه تر بوټي لاندي کړه، ښیښه ډکه شوه، د یوه ویران ژوند غوندي له غمونو ډکه، هغه به لا په انگړ کي پښه نه وه ایښې چي د مور ځگېروی یې بیا تر غوږ شو، د هغې له ټوخي ټول انگړ ویر په سر اخیستی و، د زوی په لیدو د هغې په څېره کي وینه و ځغلېده:

"زویه"!

بیا لږ چوپ شوه :

"نن خو به دي دوا راوړې وي؟" هغه دېوال غوندي چوپ ولاړ و.

بیا هغه مور ته نژدې ورغی، په غاړه کي ور ولوېد او په ژړا شو :

Download from: ketabton.com

"هو، هو! نن مي دوا راوړې..." سلګيو يې ږغ لاندي کړ، ساه يي لنډه، لنډه شوه، ښيښه يې ورو را وايسته، لاسونه يې ولړزېدل سترګو يې تور وخوړ، سر يې پرې وګرځېد، د زهرو څو ځاځکي يې په پياله کي واچول، اوبه يې ورسره ګډې کړې او مور ته يې ورکړل، مور يې په يوه ساه ټول وڅښل او پر څېره يې موسکا خپره شوه :

"زويه! ته زما څومره خيال ساتې، زويه! ته پرښته يې پرښته"!

هغه خپل سر د مور په غېږ کي کښېښود، مور يې ورو، ورو په وېښتانو کي ګوتي ورتېرولې، داسي لکه په ګوتو چي يې سر ور ږمنځاوه

Download from: ketabton.com

پوروړی

سویتوزاز کوروچ/هرزوګوینا

ما له هغه سره د سفر پر مهال و پېژندل، موږ دواړو په یوه سرای کې شپه تېره کړه او منزل مو هم یو و، هغه د هیواد یو نامتو سړی و، ما له هغه سره په دې ملګرۍ ویاړ احساساوه، د هغه نوم په ټوله هرزیګوینا کې انګازه کېده.

موږ دواړو څنګ پر څنګ سفر کاوه زه پر یوه غوره آس سپور وم، د آس د غوره والي دلیل دا و، چې زه هغه څو ځلې غورځولی وم او عموماً ما هغه آس ډېر غورځوي چې ډېر غوره وي، زما آس په داسې حال کې چې سینه یې له غروره را ایستلې وه او غاړه یې آسمان ته نیولې وه، په شاهانه پرتم سره تګ کاوه.

زما د سفر ملګری په پیل کې ډېر چوپ و، هغه پر خپله سپینه آسپه سپور و، او څلور پنځه نور باري آسونه هم ورسره وو، پر هغوئ توبرې پرتې وې خو بار پرې نه و.

هغه یو ځواکمن سړی و، جګه ونه آرته سینه یې لرله، سره له دې چې هغه په عمر پوخ و، خو روغتیا یې حالت یې بیا هم حیرانوونکی و، هر چا به په آسانۍ سره دا اټکل کاوه چې په زلمیتوب کې به هغه څومره شاړ پاړ و، هغه خپلې دودیزې جامې اغوستې وې، چې ښکلې طلایي تنۍ په کې ټګک وهل شوي وې او پر تندي یې یو برېښېدونکی ورېګښمین دسمال تړلی و، د دسمال څنډو له دواړو خواوو د هغه پر سینه ټالونه خوړل، د هغه کړه وړه، جامې او دبدبه دا هرڅه دومره په زړه پورې وو، چې سره له دې چې ما غوښتل ورته وګورم، ورته کتلای مې نه شول، د هغه د دبدبې له امله ما له هغه سره په خبرو کې شرم احساساوه.

د هغه نوم "ډیکو مراووچ" و، د هغه په اړه ډول ډول کیسې مشهورې وې، د مېړاني او ځیرکتیا یې خورا زیاته انګازه خپره وه، هغه د خپلې قانون ماتوونکې مبارزې له امله تر لیرې، لیرې پېژندل کېدی، هغه یو ډېر ځیرک سړی و، د هرزیګوینا یوه لویه سیمه یې په وېره کې اچولې وه، موږ دواړو د نابلدو غونډې په چوپه خوله سفر کاوه، دې چوپتیا زه ډېر ځورولم، د چوپتیا د ماتولو لپاره ما له هغه څخه وپوښتل:

"وروره! له تا سره دا دومره آسونه د څه لپاره دي؟ پر دوی خو کوم بار هم نه شته"

"شیان مې ښار ته وړې و او اوس له هغه ځایه تش را روان یم"

"شیان دې د یو چا لپاره وړې وو، که سوداګري کوې؟"

هغه ماته رډو رډ وکتل، لکه زما پوښتنې چې خوند ورنه کړ، زه ډېر پریشانه شوم، څو شېبې وروسته هغه ځواب راکړ:

Download from: ketabton.com

"ما دغه شيان د ارواښاد علي ميوياګچ د کورنۍ لپاره وړي وو"

ما په حيرانتيا هغه ته وکتل، ځکه علي ميوياګچ د هغه د دښمن نوم و، زما له خولې څخه بې واکه ووتل:

"ته د هغه کورنۍ ته د سامان وړلو لپاره ورغلی وې؟"!

"هو! ځکه چي زه د علي ميوياګچ پوروړی يم او د هغه د يوه درانه پور تر پېټي لاندي يم"

هغه سر ټيټ کړ او آسپه يې پر غاړه په چلاخه ووهله، آسپه له مخکي لا تېزه روانه وه، اوس نو هغه د برېښنا په سرعت سره پر مخ ولاړه، په ما کي د نورو پوښتنو توان نه و، د آس جلو مي ايله پرېښود، او په داسي حال کي چي سندره مي زمزمه کوله، له هغه سره څنګ پر څنګ روان شوم، اوس مي ياد نه دي، چي ما کومه سندره زمزمه کوله، لکه چي زما سندري خوند ورکړ، هغه تګ ورو کړ او ماته په ځير سره غوږ شو.

"په لوړ آواز ووايه"

هغه له ما څخه غوښتنه وکړه، ما هم سندره اوچته کړه، هغه پر تندي تړلی دسمال سست کړ، دسمال يې په غاړه کي را ولوېد، "ډيکو" زما له سندري سره په خوند، خوند سر ښوراوه، لږ وروسته زه چوپ شوم، هغه را باندي بږغ کړل:

"وړاندي پسې ووايه"

"نوره مي نه ده ياده"

لکه چي زما ځواب هغه ته خوند ورنه کړ، هغه يو ځل بيا مخکي شو.

ناڅاپه هغه آسپه وګرځوله او پونده يې کړه، اوس نو د هغه مخ له سړك څخه لاندي د ونو پر لوري و، ما ورڅخه وپوښتل:

"چيري روان يې؟"

"تر دا ونو لاندي به لږ دمه وکړو"

زه هم په هغه پسي ورغلم، ونو ته چي ورسېدو، آسونه مو څر ته ايله کړل او تر يوې شنې وني لاندي کښېنستو، سګرېټ مو ولګول، شاوخوا چوپه چوپتيا وه، يوازي د آسونو د زامو خرپې او ليري د چارتراشو بږغ و، چي زموږ غوږونو ته را تلی، لږ وروسته ما له هغه څخه و پوښتل:

"ته د علي کله پوروړی شوې؟"

Download from: ketabton.com

هغه ژوره ساه واخيسته او لاس يې وغورځاوه:

"ډېر وخت کيږي"

په حيرانتيا سره مې له هغه څه وپوښتل:

"ډېر وخت کيږي او پور لا پرې شوی نه دی؟"

"هو! د دې پور پرې کول ډېر وخت غواړي"

هغه له خولې څخه د لوګي يو څو خوږسکي په هوا کې خوشې کړې، ماته يې وکتل او بيا په داسې حال کې چې په هوا کې يې تش نظر ځغلاوه، وويل:

"دا يوه اوږده کيسه ده، ملګرې! او زما لپاره ډېره دردوونکې ده"

په ډېر خواست مې ورته وويل:

"ماته خو به يې کوې؟"

هغه زما له هيلې اغېزمن شو او په خواشينۍ سره يې وويل:

"په اورېدو به يې څه وکړې؟"

ما ټينګار وکړ:

"که مناسبه وي نو"...

د هغه ږغ داسې ښکارېدی، لکه له يو ليرې ځای څخه چې راتلی، هغه وويل:

"تا ته به څرګنده وي، چې د ترکي واکمنو ظلم او تېري زه دې ته اړ کړم، چې داړه مار شم، موږ سربيان د ترکانو په واکمنۍ کې اړ وو، چې په خپله خاوره کې د نورو تر ظلم او جبر لاندې ژوند وکړو، موږ ته هيڅ انساني حقوق را په برخه نه وو، آخر يو قوم او يا يو کس تر څو پورې د نورو تېری و زغمې؟ هر ترک ته سر ټيټول او د هغه غلامي کول، زموږ لپاره ورځ په ورځ ناشونې کېدل، زه زلمی وم، هغه مهال په سربيانو کې د ترکانو پر خلاف اور مخ په زياتېدو و، زما رنګه څو نور سرتيري هم وو، د مبارزې يووالې موږ سره يو ځای کړي و، موږ به هر وخت له ترکانو څخه د کسات اخيستلو او د هغوی د خوږولو خبرې کولې، موږ يوازې شپږ کسه وو، چې وسله مو واخيسته او په ځنګله کې پټ شوو، له ځنګله څخه به موږ په ترکانو پسې سترګې وړلې، چې څنګه به مو چانس برابر شو، نو پر هغوی به مو يرغل کاوه، فکر نه کوم چې داسې ورځ دې راغلې وي، چې موږ دې ترکانو ته په يو ډول نه يو ډول زيان نه وي رسولی، ورو، ورو زموږ انډيوالان ډېرېدل، چې څومره انډيوالان ډېرېدل هغومره زموږ حوصله لوړېدل، يوه ورځ د دې

Download from: ketabton.com

لپاره چي زوړ پور مو پرې کړی وي، د "علي میویاګچ" پر کور مو یرغل وروړ، موږ ته معلومه نه وه چي علي میویاګچ د سیمي تر ټولو یاغي ترك دی او ټول شتمن ترکان د هغه ملاتړ کوي، په دې یرغل کي د هغه د کورنۍ درې کسان ووژل شول، خو هغه خپله بریالی شو، چي ځان ژوندی وباسي، موږ هغه ډېر ولټاوه، خو پیدا مو نه کړ، موږ د هغه کور ولوټه او له لوټل شویو شیانو څخه ډك موټرونه مو خپل ځای ته ولېږل.

دا یرغل زموږ لپاره ډېر ګران پرېوت، علي میویاګچ تر موږ څو چنده ډېر جنګیالي را ټول کړل او په موږ پسې راغی، هغه موږ دې ته اړکړو چي په ځنګله او غرونو کي له ډېرو ځایونو په شا شو، موږ چي هر څومره په شا تلو، هغوئ په موږ پسې راتلل، په تېښته، تېښته کي موږ هغو غرنیو برخو ته ورسېدو، چیري چي غرځنۍ هم نه تلې، علي او د هغه ملګري په موږ پسې را راوان وو، نور نو له دې پرته بله چاره نه وه، چي له دښمن سره د مرګ تر ګریه و جنګېږو، د علي غوسه لوړه وه هغه له هر لوري موږ محاصره کړي وو، له موږ سره نور نه د خوړلو لپاره څه و او نه هم د څښلو لپاره، موږ له لوږي تندي او ستړیا څخه بې حاله وو او نور له ژونده نهلي شوي وو، په هیچا کي دومره همت نه وو چي د دښمن محاصره ماته کړي او ځان و باسي، موږ ټولو د مرګ تمه کوله، له ډېر چورت وروسته ما دا پرېکړه وکړه، چي باید موږ خپله وړاندي ورشو او پر دښمن برید وکړو، ما خپلو ملګرو ته وویل:

ورونیو! موږ له هري خوا محاصره یو، غله او دانه هم را سره نه شته، آیا دا به ښه نه وي چي موږ خپل وار د مخه کړو او پر دښمن باندي د ټکي غوندو ور پرېرزو، یا د مېږنیو غوندي سرونه ورکړو؟ مرو خو هسي هم، نو ولي یو څو ترکان له تېغه تېر نه کړو، که چیري بخت یاري وکړه نو دا به زموږ لپاره یو ستر ویاړ وي.

ملګري زما په مشوري را سره سلا شول، تر ټولو مخکي زه په داسي حال کي چي ټوپك مي ښوراوه، له سمڅي را ووتم زما په تقلید نور ملګري هم را ووتل، ترکانو سملاسي پر موږ د ګولیو باران جوړ کړ، ما خپل دوه ملګري ولیدل چي ولوېدل، د تېښتي چانس نه وو زه په داسي حال کي چي ګولۍ مي اورولې، مخ په وړاندي تلم، ملګري هم را سره وو سترګي مي له وینو ډکي وې، هـیڅ مي نه لیدل، ناڅاپه مي پر شا یو کلك ګوزار احساس کړ، ورپرېدېدلم، هوښ او حواس مي له لاسه ورکړل.

زه چي په هوښ کي راغلم نو ځان مي د علي میویاګچ په کور کي و موند، زه پر یوه نرم بستر پروت وم او د علي په ګډون څو نور ترکان پر ما را ټول وو، ما چي سترګي خلاصي کړې، نو علي راټیټ شو، زما لاس یې په لاس کي ونیو.

هغه په نرمه لهجه را څخه و پوښتل:

"څه احساسوې؟"

ما هڅه وکړه چي کښېنم خو د دردنو شدت کښېګناستو ته نه پرې ښودم، داسي مي محسوسه کړه، لکه په ملا کي چي مي د دویم ځل لپاره ګولۍ و لګېده، له دې سره یو ځل بیا بې سده شوم.

Download from: ketabton.com

پوره يوه مياشت ما له مگرگ سره ډغري ووهلې، علي د يوې شپې لپاره هم زه له پامه وا نه چولم، هغه په پوره پاملرنه او زيار سره زما پالنه کوله، هغه په خپل لاس زما ټپ مينځه او پټۍ کاوه يې، په خپل لاس يې ماته ډوډۍ راکوله، که به ما لږه ډوډۍ خوړه نو هغه به په ټينگار په ما نوره خوړله، ډېر کله به هغه زما سر پر خپلو زنگنو کښېښود او زما په وېښتانو کې به يې ورو، ورو گوتې را تېرولې، تر څو چې ماته به خوب راغی.

د هغه د دې زيار او هڅو نتيجه دا شوه، چې ما مرگ ته ماته ورکړه، بدن مې په بېره ځواکمنېده او ټپونه مې سره ورتلل، تر دې چې يوه ورځ د دېوال په مرسته پر خپلو پښو و درېدم.

علي هره ورځ د بن سيل را باندې کاوه، زه چې به کله ستړی شوم، نو هغه به د دمې لپاره تر يوې ونې لاندې کښېنولم، زما توان ورځ په ورځ ډېرېدی، کله چې يې زه وليدم، چې مخ په جوړېدو يم، نو د علي په څېره کې خوښي په غوړېدو شوه، يوه ورځ هغه په خندا را څخه و پوښتل:

"څه حال دې دی؟ آيا دومره توان لرې چې منډه کړې او ټوپونه ووهې؟"

"_نه! اوس هم ځان لږ کمزوری احساسوم"

هغه په داسې حال کې چې د گوتو ټکان يې ايستل يوه زوروره خندا وکړه:

"ژر، ډېر ژر به بېخي جوړ شې"

څو ورځې وروسته هغه خپله پوښتنه بيا تکرار کړه:

"څنگه اوس دې د منډو او ټوپ وهلو توان پيدا کړی دی؟"

ما ځواب ورکړ:

"هڅه کوم"

هغه يو لوري ته شو ما د علي په مخ کې ټوپ کړل، منډه مې کړه او وغورځېدم، هغه له خوښۍ ډکه خندا وکړه او ويې ويل:

"د دې معنی دا ده چې ته يو مخ جوړ شوی يې"

هغه زه په باغ کې پرېښودم او خپله کورته ننوت لږ وروسته چې بيرته را ووت، نو دوه ټوپکونه ورسره وو، نور د هغه د څېرې بڼه اوښتې وه او په سترگو کې يې د وږې پيشو غوندې ځلا وه:

هغه په داسې حال کې چې ماته وړاندې راغی، وويل:

Download from: ketabton.com

"ما ته د دې کړې چې ته پر خپلو پښو ودرېږې، اوس نو ته د پخوا غوندې تکړه يې لکه تر تېپې کېدو مخکې چې وې، اوس ته د دې توان لرې چې پور را ادا کړې، ته زما ډېر دروند پوروړی يې، د دريو کسانو پوروړی مې يې و چې دوه پکې زما ورونه وو"

د هغه په سترګو کې ويني ډنډ شوې او کښته زامه يې و رېږدېدله.

"کله چې ته ولګېدې او بې هوښه زما په پښو کې پروت وې، نو ما هغه وخت ته ډېر آسانه وژلای شوې، خو پر تش لاسي دښمن بريد کول، د ترکانو دود نه دی، ما غوښتل چې ته روغ رمټ او غښتلی شې، نو بيا دې و وژنم، علي ميوياګچ هيڅکله کوم مجبوره دښمن نه دی وژلی، ما کله کولای شول، چې تا د بې هوښۍ په حالت کې ووژنم او پر خپله لمن داغ و لګوم"

"دا ټوپك هم زما د ټوپك غوندې دی، په دې کې هم زما د ټوپك غوندې ګولۍ شته، اوس به مورږ دواړه ځنګله ته ولاړ شو او خپلې نښې به و ازمويو"

زما د ژبې قلم مات شو، د پخوا غوندې له هغه سره ځوړند سر روان شوم، مورږ ځنګله ته ورسېدو.

هغه راته وويل:

"هملته و درېږه، چې چې ولاړ يې"

او بيا مخامخ راته ودرېد.

"مورږ دواړه به يو ځای ډزې کوو"

هغه ماته د جګړې چلونه را ښوول.

له دې سره زما حواسو بېرته کار پيل کړ، ما ټوپك و غورځاوه او يو ځنګ ته ودرېدم، علي راته وويل:

"آيا ته فکر کوې چې زه به له يوه لوري ډزې وکړم؟ او نړۍ به مې پر مخ را تو کړي، چې ما يو تش لاسی دښمن و واژه، په غور واوره ته به هغه څه کوې، چې زه درته وايم، زه د دې مقابلې د پرېښوولو هېڅ نيت نه لرم او نه هم له سيالۍ وروسته پرتا بريد کوم"

د هغه پر شونډو د برې موسکا خپره وه او زه غلی ولاړ وم.

هغه چيغه کړه:

"ټوپك واخله! کنه نو بيا دې مورك ګڼم"

Download from: ketabton.com

زه ټیټ شوم، ټوپك مي له مځكي را پورته كړ:

"دې لوري ته وګرځه"

زه د هغه له امر سره سم وګرځېدم:

"ما ته نښه جوړه كړه"!

ما هغسي وكړل، هغه هم د ټوپك خوله زما پر لوري كړه، هغه ډز وكړ ګولۍ په ځنګله كي تېره شوه اوليري انګازه شوه، زما ياد نه دي، چي ما ډز وكړ كه نه، خو يوازي دومره مي وليدل چي هغه لړزېدلی پر مځكه ولوېد، زه په وير او غم كي ډوب د هغه لوري ته ورغلم او هغه ته نژدې پر مځكه كښېناستم، ارمان چي هغه ختم شوی وو.

له هغې ورځي راهيسي زه د هغه كورنۍ ته اوړه، تركاري او نور شيان ور وړم، پردې سربېره مېرې او وزې هم د دې لپاره و وړم چي هغوئ خپلي اړتياوي ور باندي پوره كړي"

ډيكومراووچ خپله كيسه بس كړه سر يې ځوړند كړ او د مځكي په توږلو يې پيل وكړ ما هغه ته وكتل، هغه د اوښكو د درولو ناكامه هڅه كوله، خو اوښكي يې په پرله پسې ډول تويېدلې او پر اننګو يې بهېدلې.

Download from: ketabton.com

تیندك

انتون چیخوف/روسیه

هغه له یوې میانه کورنۍ څخه و، میاشتنی عاید یې سل "روبله" و، او نژدې همدومره یې کورنی خرڅ و، ژوند یې خوښ او ډاډه تېرېدی.

د ماښامنۍ تر خوړلو ورسته هغه ورځپاڼه راواخیسته، په څوکۍ کې کښېناست او پاڼې یې سرسري، سرسري واړولې، د هغه ښځې "ماشا" چې د ډوډۍ لوښې راټول کړل نو ناڅاپه یو څه وریاد شول:

"اوه، الونه! زما خو بیخي له یاده وتلي و"

"څه دي له یاده وتلي و؟"

الون د ښځې څېرې ته ځیر شو:

"خیر دی؟"

"ما د لاټرۍ یو ټکټ رانیولی و"

ماشا له یوې پیکه مسکا سره وویل:

"نن د هغې قرعه اندازي شوې، زما بیخي له یاده ووتل چې ورځپاڼه وګورم، ته د لاټرۍ نتیجه وګوره، کېدای شي له دې ځلي زما انعام راوتلی وي"

"ته بې ځایه هره میاشت پیسې بربادوې"

آلون ماښېجن غوندې وویل:

"پخوا دي کله انعام راوتلی و چې اوس به راووځي"

"ته خو لمبر وګوره"!

ماشا خپه غوندې وویل:

"څه معلومه ده، که له دې ځلې زما ټکټ په پچه کې وتلی وګ

"لمبر یې څه دی؟" الون مسکی شو.

"پرلپسې شمېره یې نهه، څلور، نهه، نهه او د ټکټ لمبر شپږویشت دی"

Download from: ketabton.com

ماشا لوښي پورته کړل پخلنځي ته لاړه، آلون له لاټرۍ ماټرۍ سره نه دلچسپي لرله او نه يې هم پر دې کيسو باور درلود.

کله چې هغه د خپل مطلب خبرونه ټول وويل او نور داسي څه پاته نشول چې هغه يې وګوري نو يې د لاټرۍ د نتيجې پاڼه راواړوله، "پرلپسې شمېره نهه،څلور،نهه،نهه" د هغه چې پر انعامي لمبرانو ځنګه سترګې ونښتې نو تکان يې وخوړ،"ايا ماشا همدا لمبر رانښولی و؟" د الون زړه په دربې شو، يو ځل بيا يې انعامي لمبر په غور وکوت، د هغه سترګي له بې باورۍ څخه رډې، رډې راوختې، د دې لپاره چې خپل ځان يې ډاډه کړی وي پر ورځپاڼه ور ټيټ شو چې خپلې سترګي خو به يې نه تېر باسي؟

له لمبر سره ځنګ ته د يو لك روبلو انعام ليکل شوی و، الون د دې لپاره چې د يو لك روبلو له شمېرې يې سترګي اړولي وي د خپل ځان د راپورته کولو هڅه وکړه خو بدن يې داسي وچ کلك ورته ښکاره شوه لکه ډېره شوی چې و او په هره شېبه کې چې يې د ماتېدو وېره وه، هغه اورږده سا واخيسته، سر يې راپورته کړ او يو دم بېرته پر ورځپاڼه ور کوږ شو، هغه ته داسي وايسېده لکه معېده چې يې وچه شوې وه او سرې يې دومره پرسېدلي وو چې که يوه شېبه هم دغه زېرۍ له ماشا څخه پټ کړي نو هغه به درز وهي:

"ماشا"!

هغه له خوشالۍ څخه په لړزېدلي ږغ چيغه کړه:

"پرلپسې شمېره نهه،څلور، نهه، نهه په ورځپاڼه کي راغلي ده"

ماشا هورې نژدې ولاړه وه، سترخوان يې ټولاوه، د الون د دې نابلده ږغ په اورېدو يې تکان وخوړ، سترخوان يې له لاسه ايله شو او مځکه ټوله په چټله شوه، د هغې بڼه والوته او چې ځان يې کنترول کړ نو سترګي يې غټې، غټې راوختې او بې باوره الون ته ځير شوه، لکه الون چې له هغې سره ټوکې کولې:

"ايا ته جدي يې؟"

دا چې الون پرلپسې ورځپاڼي ته ځير و نو هغې يو ځل بيا تکان وخوړ او د الون غوندې پر هغې هم د خوشالۍ يوه داسي څپه راغله چې نژدې وه زاره يې چاودلې وای:

"الونه! ټوکې خو به نه کوې؟ګ"

الون بې سېکه غوندې وويل:

"پرلپسې شمېره خو همدا ده"...

"او د ټکټ لمبر يې؟" د ماشا ږغ هم بدل شو.

Download from: ketabton.com

"د ټکټ لمبر يې څه دی؟" هغې يوازې دومره وکولای شول چې شونډان وښوروي، داسې معلومېدل لکه توري چې د شونډانو پر ځاستوني ته ننوتلي وو، پر هغه باندې د هيجان ځپه راغله د هغه سور مخ ماشا په دې باوري کړه چې هغه ټوکې نه کوي، هغې په چيغه وپوښتل:

"کوم انعام راوتلی دی؟ دويم، دريم که...؟"

"د يو لك روبلو؟"

"کراره رغېږه" الون پر خوله لاس کښېښود او هغه يې چوپ کړه.

"ته چيغې ولې وهې؟"

"اوه! الونه" ماشا الون ته په غوږ کې ووېل، هغه په دې کې پاته راغله چې خپله خوښې قابو کړي، کله چې کوټې ته ولاړه نو په نڅا او ګډا يې رغ پورته کړ:

"ما انعام ګټلی دی، د يو لك روبلو انعام مې راوتلی دی"!

"انعام يوازې ستا نه دی" داسې ښکارېدل چې د الون رغ د ماشا احساساتو لاندې کړ، هغه ته غوسه ورغله خو د وخت د نزاکت له احساس سره يې ځان ژر بېرته قابو کړ او په داسې حال کې چې حواس يې الوتي وو، ووېل:

"انعام زموږ په دواړو دی "

"موږ دوه ولې يو؟ يو، يو د يوه زړه دوه بدنه يو"

الون تر ډېره دغه هڅه کوله چې ماشا ته د خپلې مينې باور ورکړي، بيا چې يې کله د ماشا پر څېره يوه شوخه مسکا وليده نو خړ يې ومومسل.

"انعام بې له شکه چې زموږ دواړو دی" ماشا د الون پر اوږه خپل سر کښېښود او ويې ويل:

"موږ دوه نه يو، يو، يو"

"ماشا له دې ورسته به موږ يو نوی ژوند پيل کړو" الون د احساساتو سمندر له ځان سره ډېر ليرې يووړ:

"موږ رينښتيا هم يو، يو او همېشه به همداسې يو، يو" د هغه لاس ورو، ورو خپله د ماشا له اوږې څخه ځنګلې ته ښوی شو او بيا د هغه لاسونو او شونډانو د خپلې ښځې پر بدن باندې د يوالي يوه نوې ژمنه ثبت کړه.

ماشا سترګې وموږلې او په پټو سترګو يې د الون حق ومانه:

"زه ستا يم، زما هر څه ستا دي، يو لك روبله هم ستا دي"

Download from: ketabton.com

"په پنځوسو زرو روبلو به موړ يو ښه کور واخلو" الون خپلي نااسوده غوښتني حس کړې.

"زه به يو شانداره کور واخلم او غواړم چي يو نوی موټر هم رانيسم، په لسو زرو روبلو به د نړۍ سيل وکړم او پاته پيسې به په بانك کي کښېږدو له هغه به يوه مياشنۍ مناسبه ګټه راته راځي"

ماشا په خوښي سره وويل:

"زه هم همداسي غواړم" بيا هغې په خيال کي د يو لك روبلو نوټونه وشمېرل، په هغو يې لوبي وکړي، او خپلي داسي کوچنۍ، کوچنۍ غوښتني يې تر سره کړې، چي هغه تر اوسه يوازي د پيسو د نشتوالي له امله محرومه ورځخه پاته شوې وه.

"هو ريښتيا موړ يو ښه کور ته اړتيا لرو، او شتا دويمه غوښتنه هم زه تايدوم ځکه د ښه کور لپاره يو موټر هم ضروري دی، په لسو زرو روبلو به موږ د نړۍ سيل وکړو، زما خپله له ډېره وخته زړه و چي د "ټيولا" او "اورېل" تکي شنې سيمي ووينم، پاته پيسې به په بانك کي کښېږدو چي مياشتنی عايد ورځخه پرې کړو"

له څو شيبو چوپتيا ورسته ماشا يو ځل بيا له ځان سره د خيالونو نړۍ ودانه کړه او ويې ويل:

"موږ به د ټولي نړۍ سيل وکړو، نياګر ته به لاړ شو، د روم سيل به وکړو، بس ټوله ژوند به عيشونه کوو، عيشونه"

الون په خيال کي د پاريس په سيل وتلی و، يوه نازنينه پېغله مخامخ ورته ناسته وه او په مسکا يې هغه ته جام وړاندي کاوه چي په دې کي هغه د خپلي ښځې ږغ واورېد او تکان يې وخوړ، داسي ورته ښکاره شوه لکه په اوبتل کي چي چاودنه وشوه او اوبتل مخ په ډوبېدو شو، هغه يو دم خپلي ښځې ته وکتل خو د ماشا شونډان نه ښورېدل، الون يو ځل بيا په خپلو خيالونو کي والوت، له دې ځلي د هغه د خيالونو بېړۍ په "ميامي" کي لنګر شوه، په ميامي کي تر يوې رنګيني چترۍ لاندي د نيمه بربنډو پېغلو د شباب له لمر څخه هغه د خپلو خوښيو درد ټکوراوه، هغه يو شتمن سړی و، هيڅ پرېشاني يې نه وه او ميامي ته يوازي د سيل لپاره راغلی و.

هغه قدم واهه او مخ ته يې له يوې پسې بله ښکلې کړه وړه تېرېده، ټولي د هغه د يوې اشارې په تمه وې خو الون څېره جدي نيولې وه او هره يوه يې ردوله، نن ورځ هغه ډېر محتاط و، هغه د خپل ذوق د رانيولو وس درلود، انسان چي د ساعتېري د رانيولو وس ولري نو ذوق به يې نخرې ولي نه کوي؟ د هغه ذوق هم خپل ناز کاوه خو بيا مخکي تر دې چي هغه له يوه په زړه پوري بدن څخه راتاو شي هغه د ماشا ږغ واورېد، ميامي يو ځل بيا د هغه د خوبونو جزيره وګرځېده او د ځوانۍ له اوره د سرو زرو غونډي ويلو شوو بدنونو ځای يوې بې ډولي او بدرنګي ښځې ونيو، الون يو سرېبرن نظر پر هغې ناموزوني ښځې واچاوه، هغې د يو لك روبلو په اړه يو څه ويل، د يو لك روبلو په يادونه کي يو عجيب جادو پروت و، ځکه يوه شېبه ورسته بيا الون د اټاليا د يوه ستر هوټل حمام ته ورسېد، يوې نيمه بربنډې پېغلي په خپلو قلمي ګوتو د هغه د بدن ستړيا ايستله، او هغه د مدهوشۍ په حال کي و، چي په دې کي يو

Download from: ketabton.com

دم يو زيږ خو اشنا ږغ د هغه ټولي هيلي د حمام له فرشه ووهلې، د هغو نازکو ګوتو ځای چي د هغه بدن يې تخنوی يو زېږ لاس ونيو:

"زه هم له تا سره ځم" ماشا د هغه له جذباتو څخه ناخبره په خوبولي لهجه وويل:

"زه هم غواړم چي د نړۍ سيل وکړم او عيش و عيشرت وکړم"

"عيش؟!" د ماشا دا توری پر الون داسي ولګېد لکه يو چا چي هغه له اسمان څخه پر يوه شګلنه مځکه راوغورځاوه.

"ماشا ته غواړې چي څنګه عيش وکړې؟ د عياشۍ په مانا ته پوهېږې؟ الون تر ژبي لاندي وويل او بيا يې په تعجب د ماشا د څېرې د لوستلو هڅه وکړه، د هغه عصاب خراب شول، هغه ته داسي محسوسه شوه چي د هغې سترګي هم هغه رنګه خوبونهويني لکه د ده په سترګو کي چي نغښتي دي، دې خوبونو هغه ته نوی ژوند وربخښلی و، خو همدا خوبونه چي د ماشا سترګو ته ولېدل نو يوه ډارونکې بڼه يې خپله کړه، د الون وينه په جوش راغله، د هغه په سترګو کي د خيالي کردارونو جنس اوښتی و، د الون په خيالونو کي د ښکلو پېغلو ځای هډورو ځوانانو نيولی و "ته غواړې چي څنګه عيش وکړې؟" د الون زړه و چي د زړه په زور سره چيغه کړي او خپله ښځه يوه کلکه څپېړه ووهي، بيا يې تر مرۍ ونيسي او پوښتنه ورڅخه وکړي چي "ووايه ته غواړې چي څنګه عيش وکړې؟"

د الون له زړه څخه يوه لويه چيغه پورته شوه خو تر شونډانو لا نه وه راغلې چي بېرته ورکه شوه، دې وېرې چي يو لك روبل به يې له لاسه ووځي د هغه غوسه ور سړه کړه او هغه يې خاموش کړ، ماشا اوس د هغه لپاره يوازي ښځه نه بلکي د يو لك روبلو چك هم و، او الون د يو لك روبلو له زور څخه ښه خبر و، ماشا ته په غوسه کېدل دا مانا درلوده چي هغه د يو لك روبلو څخه د همېشه لپاره ځان محرومووه، او خپل خوبونه يې ټول په اوبو لاهو کول، هغه نه غوښتل چي خوبونه يې په اوبو لاهو شي، ځکه يې نو دا غوسه وزغمل.

له دې ځلي د هغه خوب تر "سينټ مارټن" پوري محدود پاته شوو هغه د يوې لوې مانۍ په تالاب کي لامبو وهل او په کټ، کټ يې خندل، د هغه دوو اولادونو يوه زوی او لور هم له هغه سره په لوړ اواز خندل، الون له دوو اولادونو سره مينه لرله مانا داچي هغه په ښار کي يو لوی کور هم پيدا کړی و او د دوو اولادونو ارمان يې هم پوره شوی، بيا چي کله له لامبو وهلو او ډېري خندا څخه ستړی شو او له تالاب څخه راووت نو يوه ښځه په داسي حال کي چي تودې چای او برګر يې په لاس کي وو، هغه ته مسکۍ ولاړه وه، دا ماشا وه، الون تکان وخوړ، خو خوب يې درې وړې نشو، په دويم وار هغه د يوه خوشحاله او مطمين سړي غوندي د سمندر پر غاړه قدم واهه، د هغه نوکرانو شاوخوا منډې ورسره وهلې، د الون زړه و چي څو شيبې قدم ووهي، بيا د خپل ګاونډي کور ته لاړ شي، هلته د تاش يا شطرنج يوه لوبه وکړي او يو څه بانډار وکړي خو بانډار يې لا نه و شروع کړی چي ماشا يو ځل بيا د هغه خوب درې وړې کړ، هغې په لوړ ږغ هغه ته ويل:

Download from: ketabton.com

"چيري ورك يې؟"

"هيچيري نه، هيچيري هم نه"

"تا زما د پوښتني ځواب ولي نه راکړ؟ګ" ماشا يو څه ماڼېجن غوندي وويل:

"ښه، راته ووايه تر ټولو مخکي ته ما چيري بيايې؟ زه هم غواړم چي له تا سره فرانسه، اټاليا او هند ووينم" ماشا سترګي پټي کړې، الون هغې ته هيڅ ځواب ور نه کړ، هغه په دې اړه هيڅ ځواب نه درلود، هغه هيڅ هڅه نه کوله چي له خپلي ښځي سره په سيل ووزي، هغه کوچنی نه و، په دې ښه پوهېدی چي له خپلي ښځي سره تفريح نشي کېدای، دي خيال چي هغه به له خپلي ښځي سره يو ځای په سيل وځي د هغه پر بدن يوه سړه څپه راوسته، هغه سترګي پټي کړې او هڅه يې وکړه چي دغه خيال له ذهن څخه وباسي خو هغه په دې کي پاته راغلی، بيا هغه د زړه په سترګو وليدل چي ماشا په هر سفر کي له هغه سره ملګرې ده، له هغه سره له شيانو ډك صندقونه او غوټي دي، هغه د نوکر غوندي د ماشا شيان را اخيستي دي او ماشا په وار، وار سره په دې يادونه سفر بد خونده کوي چي پر سر مي درد دی، الون د اورګاډي په هر سفر کي د يوه کوچني پالنه کوي، دويم کوچني د ماشا په غېږ کي بغاري جوړي کړي دي، اور ګاډی چي به هر ځای تم شو نو ماشا به هغه ته ترماس په لاس ورکړ چي له يو هوټل څخه د کوچني د شيدو جوړولو لپاره تودې اوبه راوړه، الون په هر تم ځای کي د يو لالهانده پلار غوندي اېخوا دېګخوا منډي وهلې، کله به هغه د بسکټ پسې منډي وهلې کله به يې د ډوډۍ پسې، له هر سفر ورسته به يې د ماشا له طنزه ډکي خبري اورېدې چي تا له هغه ښځي سره خبري ولي وکړې؟ تا هغه نجلۍ ته دومره په ځير ولي کتل؟ له دې خيال سره د الون ټولي هيلي مړاوي شوې.

"ارمان چي د لاټرۍ ټکټ زما وای؟" الون سړه سا وايسته او خپلي ښځي ته ځير شوو ماشا هغه ته يوه بدرنګه او نابلده ښځه و ايسېده، " زه به له تا سره هيڅ کله سفر ونه کړم" الون له ځان سره وويل: "له تا سره يو ځای به زه عياشي څنګه وکړم؟" د هغه زړه و چي خپلي ښځي ته ووايې چي عياشي همېشه يوازي کېدای شي او يوازي نارينه حق لري چي عياشي وکړي، په تفريح کي ښځه له ځان سره ملګرې کول دا مانا لري چي نارينه پر ځان د عياشۍ هر ور بند کړي.

ماشا هغه ته يو څه وويل خو هغه وانهورېدل، په دې وخت کي هغه يوازي هغه خبري اورېدې چي هغه له ځان سره کولې او هغه خبري هم ورو، ورو بد خونده کېدې.

له دې ښځې سره د پاريس په شاهانه هوټل کي تم کېدل څه مانا لري، زه به د دې بې ډولي ښځې په واك کي يم، پر دې به هم هغه نيوکه کوي چي زه ولي دباندي وزم، زه به هر ځای له دې سره يو ځای يم له دې سره يو ځای هيڅ د عيلشۍ ځای ته نشم تلای، په يو هوټل کي د ښځي تر مرييتوب خو دا ښه ده چي په همدې کور کي پاته شم، دلته زه د دې امير يم، په کور کي دا له ما څخه دا پوښتنه نشي کولای چي زه چيري ځم يا چيري تللی وه، په دې

Download from: ketabton.com

کور کي چي هرڅومره ديغ يم، لږ تر لږه په عزت خو يم، دلته زما په زړه کي د اميد يو څرك شته چي يوه ورځ به لا د عياشۍ شپېې راشي او يوه ښکلې پېغله به زما په ژوند را ګډه شي چي زه ماشا هيڅ ورڅخه خبره نه کړم.

"څه چورت وهې؟ګ" ماشا بيا هغه له چورتونو څخه را وايست:

"چيري ورك يې؟"

"هيچيري هم نه" د الون پر څېره يوه پيکه مسکا وغوړېده، هغه په ځير ماشا تر نظر تېره کړه، ماشا يو وخت ښکلې وه خو اوس د هغې په بدن کي د الون لپاره هغه جاذبيت نه و پاته چي الون خپل ځان پر خرڅ کړی وای او يوازي د يو لك روبلو لپاره تر خپلو غوښتنو تېر شوی وای.

دا ښځه به هيڅکله ما پرېنږدي چي زه يوازي "نيپلز" ته لاړ شم، دا خو ما تر "کيلن" پوري لا هم يوازي نه پرېږدي، سره له دې چي هغه نه غوښتل په زړه کي يې نفرت پيدا شو، هغه فکر کاوه چي ماشا څنګه يو لك روبله تر لاسه کړي نو بيخي به بل مخ شي، خپلي پيسې به قلف کړي او له ما څخه به تېر ټول کسانونه واخلي، د دې لپاره چي ما وځوروي له خپلو دوستانو سره به ښه پيل کړي، د ماشا د دوستانو په اړه چي هغه څنګه سوچ وکړ نو پر ذهن يې پرلپسې ګزارونه پيل شول، د ماشا له ورور، خور، اکا، خاله، عمه او ماما څخه د الون ډېر بد راتلل، هغوئ يې له خپله کوره منع کړي وو، الون له ځان سره فکر وکړ چي "د ماشا د يو لك روبلو د ګټلو خبر چي هغوئ واوري نو زما پر کور به يرغل راوړي" د ماشا له ځينو دوستانو څخه د الون دومره بد راتلل چي ّان د هغوئ مخ يې هم نه غوښتل چي ويې ويني، هغه د ماشا له مور څخه هم ډېر بېزاره و، هغه پوهېدی چي که ماشا د يو لك روبلو څښتنه شي نو هغه خپل کور ته د هغې د دوستانو مخ نشي ډب کولای.

اوف خدايه! الون داسي محسوسه کړه چي سر يې د چاودېدو په حال کي دی، هغه سر په دواړو لاسونو ونيو، سره له دې چي سترګي يې پټي وې هغه ليدل چي د ماشا دوستانو د هغه پر کور يرغل راوړی دی، هغوئ بې ځايه، بې ځايه خاندي، د هغه پر بې مانا خبرو ملنډې وهي، د هغه سپکاوی کوي، هغه له هغو کسانو سره ناست دی ډوډوۍ خوري چي نفرت يې ور څخه کېدی، دا يو ډېر بد حالت و، الون تر دې مرګ غوره باله چي د ماشا قريبانو ته سر ټيټی وي، د ماشا خپلوانو له هغه سره ورو چلند نه و کړی، دا يوازي ماشا وه چي د هغوئ صفتونه به يې کول، پر دې به د دوی دوو تر منځ اکثره سره شخړه وه او پای به هميشه د الون په ګټه او د ماشا په تاوان تمامېدی.

تر يو لك روبلو راوتلو ورسته خو هيڅ امکان نه لري چي ماشا دي چوپه پاته شي، نه يوازي داچي هغه به پر ده جابيره شي بلکي دی به هم د خپلي خسرګنۍ ستايني ته اړ کړي او پر هغه به يو دايمي عذاب نازل شي، د خسرګنۍ د خپلوانو عذاب!، "نه، نه" الون ولړزېدی، "يوازي د يو لك روبلو لپاره زه خپل ژوند نه بربادوم" له دې پرېکړي څخه الون يو عجيبه سکون تر لاسه کړ، د هغه پر شونډانو يوه پيکه مسکا وغوړېده.

Download from: ketabton.com

"ولي خاندې؟" د ماشا پر شونډانو هم مسکا وغوړېده.

"ستا پر معصومیت او سادګي خاندم" الون ماشا په غېږ کي ونیوه.

لږ ورسته الون په جدي لهجه وویل:

"ماشا بخښنه غواړم، ستا هیڅ انعام منام نه دی راوتلی، ما ټوکي درسره کولې، د هغه ټکټ لمبر چي انعام یې ګټلی شپږویشت نه شپږڅلوېښت دی" الون چي دا جمله ادا کړه نو لکه یو لوی پېټی چي یې له اوږو لیري کړ، هغه خپل ځان ډېر سپك او حوسا حس کړ.

د ماشا پر څېره ناامیدي وغوړېده:

"ته داسي ټوکي ولي کوې؟" ماشا څو شیبې خپه شوه:

"که پر ما له خوښۍ څخه د زړه دوره راغلې وای؟ او مړه شوې وای، نو؟"

"ها، ها... ها" الون د زړه له اخلاصه وخندل او بیا د خپلي خپه شوي ښځي په پخلاینه بوخت شو، ماشا ډېره ژر پخلا شوه او لږ وروسته په ژور خوب ویده شوه.

الون ته هم خوب ورتلی، نور د هغه پر ذهن کوم فکر نه و خپور، هغه چورت واهه چي د هغه معصومي ښځي له پنځلسو کلونو څخه هغه ته د مجازي خدای په سترګه کتلي، له هغه سره یې د اطاعت ژوند تېر کړی دی، د هغه پر رېښتیا او درواغو یې په پټو سترګو باور کړی، ماشا به هیڅکله دا فکر هم نه کوي چي نن الون د خپل ژوند تر ټولو لوی درواغ وویل، هغه ورځپانه ټوټې، ټوټې کړه او په چټل دان کي یې واچول.

د الون خیال رېښتیا وختی، سهار د ماشا نه لاټرۍ په یاد وه او نه یې هم انعام په فکر کي وروګرځېدی، هغې الون ته سهارنۍ وروړه او د هغه د رخصتولو لپاره په وره کي ودرېده، هغه تر هغو مسکۍ وه او خپل سرې ته یې لاس ښوراوه، تر څو هغه له سترګو پناه شو.

Download from: ketabton.com

عابده

رابندرنات ټېګور/بنګال

کله چې زما شهرت خپل اوج ته ورسېد او زما نوم د ادبي جريدو په سرليکونو کي وليکل شو نو ما د دې ادبي رقابت له وېرې په يو داسي ګوښه ځای کي د اوسېدو اراده وکړه چې هلته زه خپله هستي او د هغې بې شمېره غمونه بيخي له ياده وباسم، له کلکتې څخه څو ميله ليري په يو کلي کي زما کور دی، هلته زه په پوره مانا ارام ژوند تېرولای شم، د دې کلي اوسېدونکی تر اوسه پوري زما په اړه کومي نتيجې ته نه دي رسېدلي، د هغوئ په نزد زه نه د سيل شوقي يم او نه هم داسي ميله بازه يم، هغوئ ما درويش هم نه بولي، زما او د هغوئ تر منځ چې کومه څه نا څه اشنايي شته هغه هغوئ له دې خيال څخه همېشه ليري ساتي، له دې پرته هغوئ ما مساپر هم نه بولي په داسي حال کي چې زه له ازله ګنبته يم، زه په کروندو کي اکثره بې مقصده ګرځم خو هغوئ يوازي دومره پوهېږي چې زه جره يم هغه هم په دې خاطر چې هغوئ له ما سره هيڅ کله زما کوچنيان نه دي ليدلي، داچې هغوئ زما په اړه په انسان يا حيوان شمېرلو کي پاته راغلي دي نو له دې امله يې زه پر خپل حال پرې ايښی يم ځکه نو زه په خپله دنيا کي يوازي اوسم.

خو زه اوس په دې پوه شوم چې په دې ټول کلي کي يوازي يوه هستي داسي شته چې هغه له ما سره دلچسپي لري، ما له هغې سره د جولايي د مياشتي په يوه غرمه کي وليدل، له سهاره څخه باران اورېدی او فضا تر اوسه پوري داسي نمجنه پاته وه لکه له اوښکو وروسته چې ليمه.

زه مست ناست وم د رود په غاړه کي د څرېدونکو غواوو ننداره مي کول، د غرمې سور لمر پر مځکه باندي د خپلو وړانګو جال غوړاوه، د لمر دې ساده رڼا چاپېريال له معصومانه جذباتو څخه ډك کړی و، ما چې هغه ته کتل نو په زړه کي خيال را پيدا شو چې کشکي انسان د دې لباسونو پر ځای د فطرتي سنګار پيروي کولای، له دې څخه به نه يوازي دا چې د خياطۍ پيسې به سپمېدلای بلکي زموږ له بدن سره به د هوا هغه موسيقي لګېدلای چې د هغې له امله به زموږ رنګ د مصنوعي لباسونو په نسبت ښه ښکارېدلای.

په همدې شيبه کي چې زه په خيالونو کي ډوب وم يوه پخه ښځه راغله ماته يې سجده وکړه او تندی يې پر مځکه وسولاوه، هغې په خپلي لمن کي د ګلونو غونچې را اخيستي وې، هغې په ډېر درناوي په داسي حال کي چې لاسونه يې يو ځای نيولي وو د ګلونو يو غونچه ماته راکړه او ويې ويل:

"ديوتا دا ستا نذر دی"

هغې دومره وويل او لاړه داچې زه په يو فکر کي ډوب وم ځکه نو د هغې د تلو احساس راته ونشو، که څه هم دا يوه عادي پېښه وه خو زما پر زړه يې ژور اثر وکړ، ما يو ځل بيا څرېدونکو غواوو ته وکتل هغوئ اوړدې، اوږدې ساوي

Download from: ketabton.com

اخيستې، په شنو ورشوګانو کې پورته کښته کېدې او مچان يې په ساه باندې شړل، دې منظر زما د سترګو په وړاندې يو مرموز صورت اختياراوه، لوستونکې ښايي زما پر دې کم عقلې باندې وخاندې خو زه دا وايم چې زما زړه له صفت او ثنا څخه ډک و، بيا په همدې مهال ما د آم له ونې څخه يو شين ښاخ را پرې کړ او غواوو ته مې په خپل لاس ور واچوه.

او ما دا خوښي محسوسه کړه لکه ما چې خپل خدای خوشحاله کړی وي.

په دويم کال چې زه کلي ته بېرته راغلم نو د فروري مياشت وه، يخ لا تر اوسه نه و وتلی، سهار مهال چې د لمر وړانګې زما کوټې ته راغلې نو ما د هغوئ له تودوخې مننه وکړه، زه په ليکلو بوخت وم چې زما نوکر کوټې ته راغی او ويې ويل:

د "وشنومت" يوه عابده غواړي چې له تا سره ووينې، ما په بې پروايي سره ورته وويل: چې پورته يې راوله او بېرته په ليکلو بوخت شوم، لږ ورسته عابده دننه راغله او ټيټه شوه زما قدمونو ته يې لاس وروړی، دا هغه ښځه وه چې ما يو کال وړاندې څو شيبې ورسره ليدلې و، اوس ما کولای شو ل چې هغه بيخي له نژدې څخه مطالعه کړم، هغه د عمر له هغې برخې څخه اوښتې وه چې يو نارينه يې پوښتنه وکړې چې ښځه ښايسته ده که بد رنګه؟ هغه په قد لوړه وه او غښتلې وه خو د هغې ملا د ډېر رياضت له امله کړوپه شوې وه، تر دې ټولو د پاملرنې وړ د هغې دوې سترګې وې، په هغو کې ډېر کشش موجود و، کله چې هغه را ننوته نو د هغې دې دوو سترګو ماته ټکان راکړ .

"ديوتا!" هغې وويل:

"ايا د هغو ګڼو ونو سوری زموږ د ليدو لپاره مناسب ځای نه و چې تا زه خپل تخت ته را وغوښتم؟"

هغې زه به باغ کې د ګرځېدو په مهال ليدلی وم خو ما هغه نه وه ليدلې، دا څو ورځې کېدې چې ماته زکام راپورې شوی و ځکه نو زه له کوره دباندې نه وم وتلی بس د خپلې بالاخانې څخه مې د شنه ژوندي اسمان سيل کاوه.

تر لنډې چوپتيا وروسته هغې بيا وويل:

"ديوتا! زه ستا قدم ښکلولو ته راغلې يم"

زه چوپ وم، تر تلو وړاندې هغه بيا زما پر پښو را پرېوته او هغه يې ښکل کړې خو هغه نا کراره وه ځکه چې زما پښې پټې وې خو د هغې زړه و چې لوڅې يې ووينې.

په دويمه ورځ سهار زه له کوټې څخه راووتم او په بالاخانه کې کښېناستم، د ونو له قطار څخه چپ لور ته ما يوازې د کلي خوپناکه منظره ليدله، په هغه سهار دا ويل ناشوني و چې لمر را ختلی دی که نه؟ هر لور ته خوپ و، ما ليري

Download from: ketabton.com

ولیدل چي هغه ښځه له خوب څخه داسي را ښکاره شوه لکه له توري شپې څخه چي د شفق رڼا راپورته کیږي، هغې د دیوتا په وړاندي یو خوندور منتر زمزمه کاوه.

بیا چي کله خوب لیري شو او د لمر سترګه د اسمان پر نیمايي باندي وځلېده نو زه د څه لیکلو لپاره پر مېز باندي کښېناستم چي له ځینو څخه مي د چا د قدمونو ښکالو تر غوږ شوه او عابده په داسي حال کي چي یوه نغمه یې پورته کړې وه کوټې ته را دننه شوه، هغه ماته ټیټه شوه، ما د کاغذونو له بستې څخه سر راپورته کړ.

"دیوتا! ما پرون ډېر پاك او سپېڅلي خواړه وخوړل، هغه ډېر مقدس وو ځکه چي ستا مقدسو لاسو هغه لمس کړي وو"

ما تکان وخوړ او و مي پوښتل چي هغې څنګه له ما څخه پاته شوي خواړه تر لاسه کړي دي؟ هغې وویل:

"زه ماښام له وره سره په تمه وم چي کله ستا نوکر لوښي بیرته را اخیستي وو نو ما له هغه څخه یوڅه خواړه واخیستل"

د دې په اورېدو زه ډېر حیران شوم ځکه د کلي هر کس خبر و چي ما ډېر وخت په اروپا کي تېر کړی دی او له اروپایانو سره مي خوړل څښل کړي دي، هغوئ له ما څخه ډېده کول .

عابدې په اریانۍ سره وویل:

"چي زه ستا پاته شوني و نه خورم نو دلته مي د راتلو ګټه څه ده، دیوتا؟"

زه چوپ وم، هغه زما له حیرته څخه ډېره متاثره شوه او ورو پورته شوه لاړه.

ما څه وخت وروسته څرګنده کړه چي عابده له ډېري درنې کورنۍ څخه ده او د هغې مور ډېره ښه ښځه وه هغې دا د "درمسار" له خدمتګارۍ څخه منع کړه خو دې خپله د ځان لپاره دا ژوند غوره کړ، ما له هغې څخه وپوښتل چي هغه ژوند څنګه تېرګروي؟ هغې ماته وویل چي زما پیروانو ماته یوه ټوټه مځکه راکړې ده او ډوډۍ د څو ورونو له ټکولو څخه پیدا کوم، زما ټینګه هیله وه چي له هغې څخه دا وپوښتم چي هغې واده کړی دی کنه؟ خو هغې کله په اشاره هم د دې یادونه ونه کړه ځکه نو ما له هغې څخه دا ډول پوښتنه ونشواى کړاى.

ما د هغې په اړه دا مالومات هم تر لاسه کړ چي لوړ ذاتي خلك د هغې درناوی نه کوي، له هغه ورسته چي عابده بیا راغله نو هغې زه په مطالعه کي ډوب ولیدم.

"دیوتا، زه چي هر وخت راشم، ته په لیکلو او لوستلو بوخت یې"

ما ورته وویل:

Download from: ketabton.com

"خدای(ج) خپل اوزگار بندګان بوخت ساتي، که نه نو هغوئ خامخا بدو ته مخه کوي"

عابدې ماته وويل: "چي کله زه ستا ليدو ته راځم نو نوکر ما خامخ دننه نه راپرېږدي، کله چي زه ستا لمانځنه کوم نوستا پښې همېشه په جرابو پټې وي او کله چي زه له تا سره خبري کوم نو ته هر وخت په فکرونو کي ډوب يې، له دې ځلي د تلو په وخت هغې لاسونه په خواست سره ونيول او ويې ويل:

"ديوتا، نن سهار ما ستا پښې پر خپله سينه باندي محسوسي کړې، اه! څومره سړې وې خو وې لوڅي، دا رنګه په جرابو کي پټې نه وې، ما له وخته د دوئ لمانځنه کول ځکه زما ټوله هستي ور څخه اباده شوه"

په هغه ماښام چي عابدې خپل ژوند راته بيانوه ستوري ورو، ورو له خوبه ويښ شول او د ونو شاته ښکارېدل چي په تياره کي يې سترګکونه وهل، هغه د خپلي کيسې پای ته په رسېدو وه.

"زما مېړه ډېر ساده دی خو زه يې په دې ساده توب کي هم يوه ښېګڼه وينم، زموږ د واده مخکي زما او زما د مېړه مور او پلار مړه شوي وو، زما مېړه هميشه دا هيله لرلې چي يو څوك پر هغه باندي حکومت وکړي، او زه په دې ډېر شرم محروسوم چي هغه ما تر ځان لوړه بولي او زه په دې هم ښه پوهېږم چي هغه تر هرڅه ما ښه بولي په داسي حال کي چي هغه په خبرو کي تر ما ډېر ښه دی، هغه پخپله دونيا کي تر هر چا زما ډېر عزت کاوه، يوازي عزت هم نه بلکي مينه هم او داسي مينه چي په دنيا کي ډېره کمه ليدل شوې ده، "ګورو ټهاکر" زما تر مېړه کشر و، اه! هغه څومره ښکلی و، زما سړي او هغه په کوچنيوالي کي يو ځای لوبي کولې او له هغه وخته څخه ده خپل روح او زړه د کوچنيوالي د دې دوست په خدمت کي وقف کړي وو، ټهاکر پوهېدی چي زما سړی څومره ساده دی ځکه به يې پر هغه هر وخت پسخند واهه، هغه او د هغه ملګرو به د ساعتېري لپاره پر هغه ټوکي کولې خو هغه به چار او ناچاره برداشتولې، چي زه واده شوم ګرو ټهاکر په بنارس کي درس وايه او د هغه خرڅ زما مېړه له جېبه ورکاوه، زه اتلس کلنه وم چي هغه کلي ته بېرته راغی، په پنځلس کلنۍ کي زما يو اولاد وشو خو زه دومره ځوانه وم چي د هغه مي هيڅ پروا نه کوله، زه د ټوکو ټکالو ډېره شوقي وم او يوازي د خپلو کليوالو همزولو نجنو سره په ساعتېري پوهېدم، زوی به مي يوازي هغه وخت ليدی چي زه به له مجبورۍ په کور کي پاته کېدم، د کوچني د روزني لپاره افسوس! ما زوی و زوکړ خو د هغه د لوبو شيان مي ور برابر نه کړل، مور د هغه په زړه کي ځای جوړ کړی و خو هغې و نه مانه، هغه د غوصې په حالت کي زه پرېښودم او زه تراوسه په دې دنيا کي د هغه په لټه يم، هغه د خپل پلار د زړه راحت و خو زما بې پروايي هغه ته صدمه ور ورسوله، هغه دا بيانولای نشوه ځکه هغه له ازله همداسي خاموش طبيعته و، د اريانۍ خبره دا وه چي زما زوی زما له بې مخۍ سره له ما سره ډېره مينه کوله، د هغه دا خيال و چي يوه ورځ به زه هغه خامخا پرېږدم او لاړه به شم، زه او هغه چي به کله يو ځای وو نو هغه به زما په سترګو کي سترګي را ښخي کولې او تر ډېره به يې راته کتل او زه چي به هره ورځ د رود غاړي ته تلم نو هغه به خپل ناني، ناني لاسونه د اشارې په دود خلاصول چي ما هم درسره بوزه خو د لمبېدو ګودر يوازي زما او زما د همزولو د ليدو ځای و، د دې

Download from: ketabton.com

لپاره د کوچني پېټي پر غاړه گرځېدل د منلو وړ نه و، یوه ورځ چي د تورو وریځو لړۍ ټولي شوې نو خادمي ته مي وویل چي هغه پر کوچني پام وکړي او خپله د رود په لور رهي شوم، کوچني چي زه ولیدم چي ځم نو په چیغو شو.

زه چي څنگه گودر ته ورسېدم، هلته هیڅوك نه وو، زه په کلي کي تر ټولو ښځو ښه لامبوزنه وم، رود غاړي تر غاړي ډك و، ما ور ټوپ کړل او په لامبو سره د رود منځ ته رسېدلې وم چي د رود له غاړي مي یوه چیغه واورېده: " موري!" ما چي سترگي ور واړولې او ومي کتل، زما زوی د گودر په ځینو کي را تا کېدی، ما د درېدو ورته وویل، په زوره په زوره چیغي مي پر ووهلې خو هغه په خندا او داسي حال کي چي ماته یې ناري را وهلې مخ په وړاندي راروان و، زما پښې او لاسونه له وېري مړه شول، ما سترگي پټي کړې او چي بېرته مي خلاصي کړې نو په ځینو کي زما د زوی چیغي د ابد لپاره چوپي شوي وې، زه د رود غاړي ته راغلم، هغه مي له اوبو څخه راوکیښ او پر اوږو مي را واخیست خو هغه یخ پخ شوی و، یو وخت هغه زما ارمان درلود خو اوس زه د هغه ارمان لرم، کومي ستونزي چي زما سړي زغملي دي په هغه یوازي خدای پاك(ج) ښه پوهیږي، که هغه ماته زما د کړو ښه سزا راکړې وای نو دا به زموږ د دواړو لپاره ښه وای خو هغه خاموش و .

په کومو ورځو کي چي زه د هغه په غم کي په لېونتوب وم نو "گوروتېهاکر" بیا راغی، له دې ځلي زما خاوند د هغه د استعداد له امله تر پخوا څو چنده ډېر د هغه عزت کاوه او د هغه په موجودگي کي به یې خبري لا نه کولې، پر هغه باندي د گوروتېهاکر وېره لوېدلې وه، زما خاوند گوروتېهاکر ته وویل چي هغه ماته تسلي راکړي، هغه پر ما باندي د مقدس ویدونو منتر ووایه، هغه منترو زما پر زړه باندي هیڅ اثر و نه کړ خو هغه ژبه ډېره اغېزمنه وه چي دا توري په ادا شوي وو.

ما د گروتېهاکر په رنگ کي خدای وموند، هغه به هره ورځ سهار زموږ کور ته د ډوډۍ خوړلو لپاره راتلی، زه چي به څنگه راویښېدم نو د هغه د ډوډۍ په فکر کي کېدم، زما مېړه چي ولیدم چي زه د هغه ډېر عزت کوم نو هغه به زما ډېر عزت کاوه، همداسي زموږ د ؟وند پنځه کلونه تېر شول خو د پردې تر شا نور څه روان وو چي ما نشوای معلوملای خو زما زړه هغه کشف کړل، د پسرلي په یو سهار گوروتهاکر تر لمبېدو ورسته کور ته بېرته روان و جي د آم تر یوې وني لاندي ما او هغه سره مخامخ شوو، هغه ټوال پر اوږه اچولی و او په سنسکرت باندي یې یو شعر زمزمه کاوه، زه ټوله لنده وم او کالي مي ټول پر بدن باندي نښتي وو، د هغه په لیدو زه ډېره وشرمېدم، هڅه مي وکړه چي ژر ځان وباسم خو هغه زما نوم واخیست.

زه سره کوچنۍ شوم او وشرمېدم، هغه په ما کي سترگي ښخي کړي وې او ویې ویل:

"ستا بدن څومره ښکلی دی"

ماته داسي محسوسه شوه لکه د مرغیو یوه دنیا چي زما د سر پر ښاخ چنیږي او ټوله ښاخونه له گلونو ډك دي او داسي راته ښکاره شوه لکه مځکه آسمان او هر شی چي د خمار او خوښۍ په حال کي دي، زه نشم ویلای چي کور ته

Download from: ketabton.com

ځنګه ورسېدم خو دومره پوهېږم چي هغي کوټې ته ننوتم چي مور د دیوتا عبادت په کي کوو خو کمره خالي راته ښکاره شوه، زما د سترګو په وړاندي هغه وړانګې په نښا وې چي ما له لمبېدو ځخه وروسته د راتلو پر مهال د ّام د وني تر سیوري لاندي لیدلي وې.

ګوروتېهاکر په هغه ورځ د خپلې ډوډۍ د وړلو لپاره راغی او زما پوښتنه یې وکړه، زما مېړه زما پسې ډېر وکتل خو پیدا یې نه کړم.

نه پو هېږم چي هغه ورځ څنګه تېره شوه او د شپې چي ما خپل مېړه ولید چي ویده و نو زه په پټه د هغه پښو ته نژدې پرېوتم، یو ځلي هغه پښې کش کړې او هغه زما له سینې سره ونښتې.

سهار چي زما مېړه راویښ شو نو زه هغه ته نژدې ناسته وم، د کړکۍ دباندي له ښاخونو ځخه د شفق سرخي راښکاره شوه تر اوسه لا وختي و، کاغیو شور نه و جوړ کړی، زه تېته شوم او پخپل تندي مي د خپل مېړه پښې مچ کړې، هغه جګ کښېناست او په حیرانۍ یې ماته وکتل، ما ورته وویل:

"ما اراده کړې ده چي دنیا پرېږدم، نوره زه ستا نه یم، زه باید ستا کور پرېږدم"

ښایي زما مېړه تر اوسه خوب لیدی، هغه یو توری هم له خولې راو نه ایست، ما ورته ویل:

"زما په خبره ځان پوه کړه، ته اوس یو بل واده وکړه او زه له دې دنیا ځخه رخصتېږم"

زما مېړه وویل:

"تاته دا د لېونیانو خبري چا در زده کړې؟ تاته چا وویل چي ته دنیا پرېږده؟"

ما ورته وویل:

"زما ګوروتېهاکر"

زما مېړه په حیرانۍ وویل:

"ګوروتېهاکر؟ هغه تاته دا نصیحت کله وکړ؟"

ما ورته وویل:

"تېر سهار چي زه له روده ځخه بېرته راتلم" د هغه اواز ولړزېدی، مخ یې را واړوه، زما په خبره کي یې سترګي ښخي کړې او را ځخه ویې پوښتل:

"هغه تاته دا ولي وویل؟"

Download from: ketabton.com

ما ورته وویل:

"زه نه پوهېږم، له هغه څخه پوښتنه وکړه ښايي هغه دي وپوهوي"

زما مېږه وویل:

"د دنیا پرېښودل ممکن دي ولي چي انسان پکي اوسي، ته هیڅ ضرورت نه لرې چي زما کور پرېږدې، زه له ګوروټهاکر څخه په دې اړه پوښتنه کوم"

زما مېږه چوپ و او په تیاره کي پر فرش باندې ناست و، کله چي څه رڼا شوه نو هغه ماته وویل:

"راځه چي ګوروټهاکر ته ورشو"

ما په داسي حال کي چي لاسونه مي سره یو ځای ورته ونیول هغه ته وویل:

"زه به نور هیڅکله له هغه سره ونه وینم"

هغه زما په سترګو کي سترګي راواچولې، ما له شرم څخه سترګي کښته کړې، هغه له دې وروسته هیڅ ونه ویل، زه پوهېدم چي هغه زما د زړه خبره درك کړې ده، په دې غملړلې نړۍ کي دوې هستۍ داسي وې چي هغوئ له ما سره مینه وکړه، زما زوی او زما خاوند، هغه مینه زما هر څه وو، له دوئ دواړو څخه یوه زه پرېښودم او بل ما، نور به زه له صداقت څخه کار اخلم یوازي له صداقت څخه"

عابده زما پر پښو راپرېوته، پورته شوه او بیا راپرېوته او لاړه.

Download from: ketabton.com